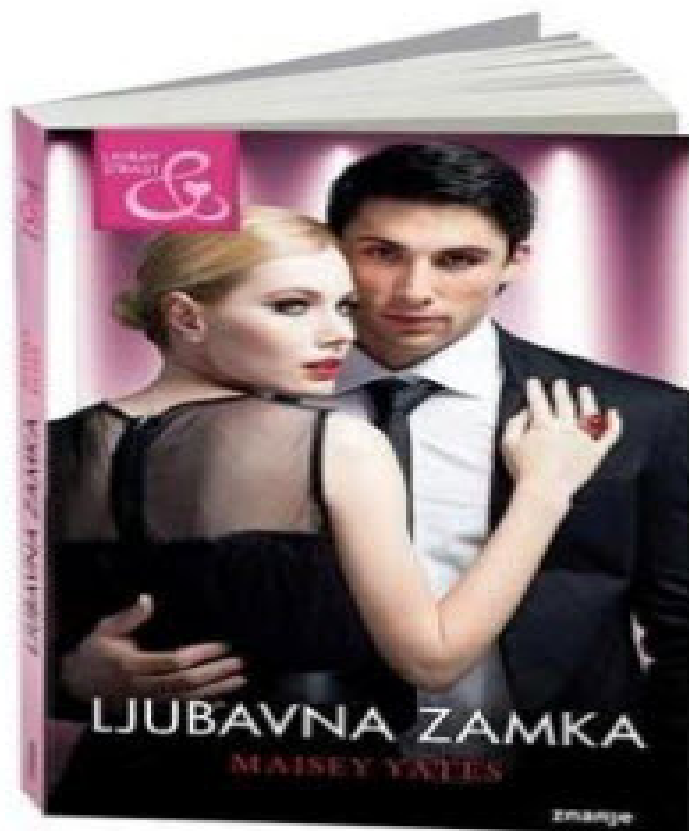

Maisey Yates

Ljubavna zamka

Maisey Yates
The Couple who Fooled the World

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

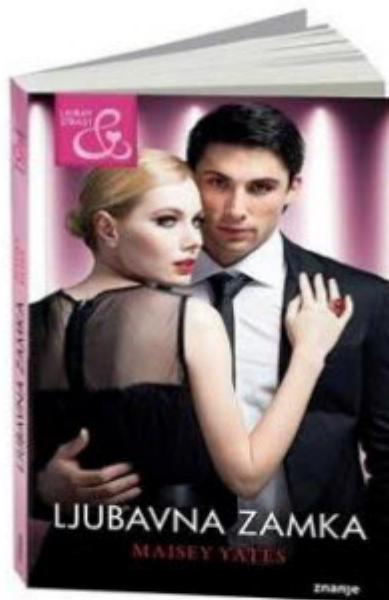
Maisey Yates

THE COUPLE WHO
FOOLED THE WORLD

Maisey Yates

Ljubavna zamka

Maisey Yates
The Couple who Fooled the World

PRVO POGLAVLJE

»Kad je reč o dizajnu i upotrebljivosti, novije operativni sustav milijama ispred konkurencije.« Julia Anderson se okrene i pokaže na zaslon visoke razlučivosti iza svojih leđa koji je tisućama ljudi u publici i milijunima televizijskih gledatelja upravo prikazivao sučelje njenog računala. »Otmjen je, lak za uporabu i zadovoljava visoke estetske kriterije što je, kao što znamo, bitno. U računalnoj tehnologiji nisu važne samo žice, već i ljudi.«

Nasmiješi se za kamere znajući da dobro izgleda. Bogu hvala da je zadnjih dana imala osobnog stilista te tim koji joj se brinuo za frizuru i šminku. Sama je bila beznadan slučaj. To su joj rekli toliko puta. No s odredom ljudi koji su se pobrinuli da izgleda tip -top, mogla se samouvjereno suočiti sa svijetom, a doslovno se radilo o svijetu.

»Međutim, nije sve u dizajnu.« Udahne i pogleda svoje računalo. »Sigurnost je također vrlo bitna. Naš novi sigurnosni sustav pruža bolju zaštitu od svakog drugog koji se nalazi na tržištu. Sposoban je identificirati i zaustaviti čak i najsofisticiranije opasne programe tako da čuva i najo sjetljivije podatke.«

Zaslon pred kojim je stajala, zatreperi i u njegovu se središtu iznenada pojavi video koji se potom raširi preko cijele površine. Skamenila se. Sve su oči bile uprte u nju, a na divovskom ekranu iza njenih leđa moglo se vidjeti isto što i na računalu u koje je gledala.

»Siguran? Misli m da baš i nije toliko siguran, gospođice Anderson. Možda jedino pruža zaštitu od pokojeg rijetkog hakera kojem se da gnjaviti s *Anfalom*. Svatko tko se služi *Datasphereom* moći će ući u njega.«

Ona osjeti v al vrućine na vratu, licu. Ferro Calvaresi bio joj je trn u oku koji se nije dao izvaditi. Iako je, iskreno govoreći, i ona bila trn u njegovu, a oboje su bili trn u oku Scotta Hamlina. U osnovi su bili krug informatičkih zanesenjaka koji su si međusobno zadavali glavobolju, no ovo je otišlo malo predaleko.

Njegovo lice, to pokvarenjačko lice koje je blistalo i dovodilo je do ludila, uspješn o joj je preuzelo prezentaciju, a samodopadan osmijeh bio je divovski pokazatelj slabe točke u njenu sigurnosnom sustavu.

»Teško da će *ikom* tko se koristi *Datasphereom* to poći za rukom, gospodine Calvaresi«, reče nastojeći ostati smirena, svjesna da njenom poniženju svjedoče gledatelji diljem svijeta. Izbacivanje novog operativnog sustava na tržište bila je vi jest dana. Izbacivanje svakog *Anfalsovog* proizvoda bila je vijest dana. A Ferro ju je upravo preoteo. »Praktički trebaš biti stručnjak za informatiku da bi se služio *Datasphereom*. S druge strane, *Anfalsova* su računala usmjerena korisnicima.«

»I tvoj je korisnik upravo hak iran. Baš me zanima ima li u računalu kakvih bankovnih podataka kojima bih mogao pristupiti.«

Odsječno mahne rukom mladiću koji je upravljao vezom između njena računala i ekrana, a ekran se zacrni u istom trenu kad se prekinula i Ferrova zvučna veza. Glas mu se i dalje čuo iz njenog računala na čijem mu je zaslonu mogla vidjeti i lice.

»A s tobom je ovdje gotovo«, reče strijeljajući zaslon pogledom.

Okrenula se prema publici. »Ispričavam se zbog cijele predstave. Znae kako se može ponašati konkurencija. Lako je moguće da pokušava izravnati račune zbog pada svoje zarade.« Val nervoznog smijeha proširio se prostorijom.

Novinari su se gurali u prvom redu, no znali su da im je bolje ne zasuti je pitanjima prije za to predviđenog vremena. Tu je bila beskompromisna. Nije voljela daje se prekida dok održava prezentacije.

Grrrrr.

Doneseno joj je novo računalo i ona nastavi s predstavljanjem. Naravno, jedra onog dijela izlaganja u kojem je bila riječ o sigurnosti, ostala su bez vjetra, pa je s te teme odlučila skočiti na izuzetno visoku razlučivost svojih novih zaslona te predstaviti softver za uređivanje glazbe i fotografije, stvari koje su predstavljale pravu poslasticu za tržište na koje je ciljala.

Kad je završila, Julia je odlučila umaknuti novinarima. Odjurila je s pozornice psujući ispod glasa i zgrabila bocu vode iz hladnjaka koji se nalazio straga, na lice natakнула sunčane naočale i od pomoćnika zgrabila svoju crnu kožnu torbu.

»Auto?« upitala je.

»Vani sa stražnje strane. Novinare je namamio lažni na prednjem u lazju.« Thad joj pokupi nešto s ramena crne majice kratkih rukava.

»Vlas kose«, reče.

»Hvala ti. Na svemu.« Poželjela je zagrliti pomoćnika i isplakati mu se na ramenu, no Thad bi je prekorio zbog toga što će si razmazati šminku, a ionako nije trebala pokazivati takvu slabost. Jer u ljubavi i poslu slabi su zvjerski požderani, zbog čega više nije pokazivala slabost. Sve joj je to bilo i predobro poznato.

Ono što je željela učiniti, bilo je otići kući, u svoju kuću na obali mora, opustiti se uživajući u pogledu koji se pruža s prozora i pojesti kantu sladoleda. O da, kalorije, do tog je došlo. A onda... O, onda će smisliti kako će se osvetiti tom prokletom Ferru Calvaresiju.

Gurnula je stražnja vrata i ušla u limuzinu koja je čekala, zalupivši vratima. »Bok.«

Naglo se okrene i zine. Pred njom se nalazio Ferro sa svojim podrugljivim osmijehom i vrlo muževnim tijelom.

»Što se dovraga zbiva? Što radiš u mom autu?«

»To je moj auto. Te limuzine sve nalikuju jedna drugoj.«

»Pa što si učinio s *mojim* autom?«

»Otprovio sam ti vozača. Rekao mu da imaš dogovorenu vožnju. I sastanak. Sa mnom.«

»Je li to sastanak na kojem je predviđeno da te opalim šakom u glavu zbog one ekshibicije koju si maloprije izveo?«

»Zar odjednom zaboravljamo što se desilo na predstavljanju mog posla jednog proizvoda?« Julia se ugrize za usnu.

»Što to?«

»U svim poklon-paketima na predstavljanju *Datasphereovog* novog smartfona nalazio se tvoj *OnePhone*. A onda je na zidu prikazan onaj slogan...«

»*OnePhone da svima njima vlada.*« Nasmijala se. »Ta rečenića nikad ne zastarijeva.« »Zastarjela je.«

»Ne bih se složila. No, u svakom slučaju tvoja prezentacija nije bila ni izdaleka toliko medijski eksponirana kao moja. Gomila "tehnofrikova" koji teže ispunjenju svojih opsesija. Moje prezentacije su događanja.«

»Samo zato što praviš spektakl od predstavljanja svakog novog proizvoda.« »To je moj zaštitni znak, u redu? Ljudi to vole. To moji kupci traže. Ja sam trend,

Calvaresi. Trebao bi katkad to isprobati.«

»Trend, ha? Zašto ne zapitaš isprane traperice kako se to radi?«
»Ja sam trend u razvoju«, odbrusi mu. »Moji proizvodi ostaju u igri.«
Zavali se u sjedalo i auto krene. »Kamo idemo?«

»U moj ured.«

»Za danas sam gotova s poslom«, reče.

»Ne Julia, nisi. Ne, ako ne želiš propustiti životnu priliku.« »Upravo samo imala životnu priliku tamo unutra.« Pogleda svoje manikirane nokte.

Ruke joj više nisu izgledale kao da su njene. Nema više čipsa i šljokica. Neravni su krajevi lijepo izbrušeni. Dobro, izgled joj je bio izbrušen do savršenstva. Društveni je život bio nešto teža stavka. Čudakinju je mogla prekriti bojom i odjećom s mnogo stila, no ta je djevojka još uvijek bila ovdje. Tu jednu, slabu, ranjivu djevojku jednostavno nije mogla pokazati svijetu. Nikada više. »Cijelo vrijeme dobivam životne prilike.« Ponovno ga pogleda. »Prilike kakve mnogi nikad ne dobiju. Zašto? Zato što sam genijalka, to stoji. No puno rada i truda također igra ulogu. To znači da će se, propustim li *ovu* životnu priliku, sljedeća ukazati još prije večere.«

»Ne bih se baš kladio.«

»Dj eluješ tako siguran u to.«

Pogleda je svojim tamnim očima i nasmiješi se. »Javio ti se Barrows.« »Kako znaš za to?«

Osmijeh mu se prelije licem. »Nisam bio siguran sve dosad. No i meni se javio. Kao i Hamlinu. Svi smo mu zanimljivi zbog osmišljavanja novog navigacijskog sustava za njihovu seriju luksuznih automobila.«

»Jesmo li?« upita ona i dalje jednoličnim glasom. Ta je ponuda bila najveća stvar koju je mogla postići nakon što je *OnePhone* postao najprodavaniji mobilni uređaj u Sjedinjenim Državama. Prilika da njenim uređajima budu opremljeni automobili diljem svijeta? Velik posao. Golem. No očito je trebala izaći na kraj sa žilavom konkurencijom ako ga se nadala dobiti.

»Jesmo. I ako želiš taj posao, mogu ti pomoći da ga dobiješ.« »Ne trebam tvoju pomoć.«

U njegovu se glasu nije nazreo čak ni trag neodlučnosti. »Trebaš. Zbog mene si ispala nevjerojatno *ranjiva*. Čak pomalo neiskusna i nespriprema. Možda ti moja pomoć treba više no što si svjesna.«

Ona zaškrguće zubima. Bila je to riječ na r, za nju najmrskija od svih. »Kvaka.«

»Što?«

»Kvaka, Calvaresi, u čemu je kvaka?«

»Jako ćeš me često viđati«, reče on sa samou vjerenim osmijehom na licu. Uf. Bio je takav provokator. Jako zgodan provokator. Što ju je još više provociralo.

»Zašto? Namjeravaš li nastaviti u ovom tonu, možeš biti siguran da mi neće biti drago uopće te viđati.«

»Mnoge su žene jako sretne kad me češće viđaju.«

»Mnoge se žene s tobom ne natječu za netto vrijednost i direktorski položaj u najprofitabilnijoj tehnološkoj tvrtki na svijetu. Bum. Pogodak u glavu.«

»Mnoge žene također nisu tako povelik trn u mom oku. No spreman sam to ostaviti po strani zbog većeg dobra.«

»Većeg dobra?«

»Bit ću izravan. Ne mogu dobiti taj ugovor. Ne možeš ni ti. Nedostaje mi... jednostavnosti koju ima tvoja tehnologija.«

»Nisi prilagođen korisnicima.«

»Nisam ništa učinio glupim kako bih zadovoljio mase, osim ako to nije bilo nužno.« »Snobe.«

»U svakom slučaju«, nastavi on, »nedostaje mi tehnologija potrebna za navigacijski uređaj koji će biti jednostavan i lak za uporabu prosječnom vozaču. Tebi nedostaje istinska snaga koju ja imam. Znaš da su moji procesori jači od tvojih i da dulje traju. E sad, Hamlin može ponuditi osrednju verziju mog procesora i tvog sučelja. Ne tako dobru ni na jednoj strani, no njegov je procesor bolji od tvog, a sučelje mu je bolje od mojeg.«

»A kako to znaš?«

»Korporacijska špijunaža, kako drugačije?«

»To nije u redu.«

»Kao da ti to nikad nisi radila meni.«

Ona odglumi da kiše i pogleda kroz prozor kalifornijski krajolik koji je promicao. Valoviti brežuljci načičkani kućama sa štukaturama na zidovima i crvenim krovovima, a u pozadini kristalno bistro more. Čak i nakon sedam godina života na obali taj joj je pogled oduzimao

dah. To je bio novi početak njenog potpuno novog života. Pravo uklanjanje starih programa iz radne memorije.

Na svu sreću, nije ga se nikad zasitila jer taj joj je pogled koji oduzima dah, upravo sada trebao za skretanje pozornosti s Ferra i svih njegovih pitanja, osmijeha i tog njegovog opojnog, muževnog mirisa na koji je u zatvorenoj limuzini bilo teško ne obratiti pozornost. Mnogi muškarci koji se bave računalnom tehnologijom, pomalo mirišu kao da žive u pećini, a neki od njih su čak dobili i grbu od nadvijanja nad tipkovnicu. Da nije unajmila stilista i sama je vrlo lako mogla tako za vršiti. Jer iskreno, u životu je bila više zaokupljena kodiranjem nego time kako izgleda u javnosti. Kad bi sama pokušala učiniti nešto po tom pitanju, na kraju bi uvijek izgledala smiješno. Bez savjetnika je bila beznadan slučaj.

No Ferro nije bio takav. Zračio je vrstom prirodnog šarma i seksepila s čim su se mnogi s njegovim kvocijentom inteligencije, uključujući i nju samu, rijetko zamarali.

Nije baš da je mogla postati seksepilna, čak i uz stručnu pomoć, čak i da joj je do toga bilo stalo, no bila je to lijepa pomisao.

»Smatrat ću tvoju šutnju potvrdom i nastaviti«, reče ravnodušno. »Ne želim da Hamlin dobije taj ugovor ponajviše zato što ga *ja* želim. Siguran sam da i ti jednako osjećaš u vezi s nama dvojicom.«

»Da«, odgovori mu ona još uvijek zagledana u obalu, namjerno odvrćući pozornost od njega. Limuzina je kliznula uz brežuljak a ona se okrenula prema Ferru. »Mislila sam da idemo u tvoj ured?!«

»U moj kućni ured.«

Namrštila se. »Zašto?«

»Ne objavljujem nikakvu vrstu suradnje s tobom dok si ne dam dovoljno vremena za razmišljanje o tome kako želim da ona izgleda.«

»Za čovjeka koji predlaže nekakvo udruživanje, jako se često koristiš riječju *ja*.« »Problem?« upita podignuvši tamnu obrvu.

»U timu ne postoji *ja* Ferro, za što si možda čuo.«

»Ne volim stereotipe.«

»To su stereotipi s razlogom. Zato što su istiniti.«

»Ne nužno«, odvrati on.

Limuzina zađe za ugao i krene prema sigurnosnoj kutiji obloženoj istom bijelom štukaturom kakva se nalazila i na kućama. Bila je

okružena palminim lišćem i velikim biljkama u cvatu tako da je bila gotovo nevidljiva na bujnoj pozadini.

Ferro se nagne kroz prozor limuzine i stavi prst na skener. Njegov vozač učini isto. »Ti također«, reče.

»Neće me prepoznati.«

»Znam«, odgovori, »i nećeš dobiti dopuštenje da svojim otiskom otvoriš vrata. No čuvam podatke.«

»Podatke o otiscima prstiju! Čini se da je netko paranoičan.« »Zar ne bih trebao biti?« zapita je.

Ona slegne ramenima i kimne glavom u znak mrzo voljnog slaganja. Tim više što je ona jedan od razloga zbog kojih bi trebalo biti paranoičan. Nije bila nadišla njuškanje po tuđim tajnama. No on je to i njoj radio. Pošteno je pošteno. Ili dva nepoštena čine stvar poštenom... ili već nešto.

»Sad ti. Otisak«, reče on.

Ona preleti pogledom preko sjedala, njegovog ramena i kroz prozor. »Ti želiš da se jednostavno... nagnem i to učinim?«

Oči mu vragolasto zasjaše. »Da. Jednostavno se nagni i učini to.« Obrazi su joj se zažarili i dala je sve od sebe kako ga ne bi pogledala u oči ili mu na bilo koji način pokazala da ju je uznemirio. Bila je navikla na muškarce. Radila je s mnogo muškaraca i dosegla razinu na kojoj je njihove aluzije uistinu nisu smetale. Pogotovo ne onda kad je nosila svoj oklop. Lice koje je pokazivala svijetu. Žestoka cura odjevena u kožu i s čizmama na nogama iza koje u sobi za sastanke Uprave nema preživjelih.

To je ono što bi sada trebala biti, ono što bi se sada trebala prisjetiti da jest. Pokušavao ju je obeshrabriti, ali ona se nije povlačila. Nikada. Ni zbog kojeg muškarca.

Udahnula je i nagnula se prema naprijed pružajući ruku mimo njega, no nije uspjela dosegnuti uređaj. Pročistila je grlo i nagnula se malo jače, a ruka joj se očešala o njegove grudi. Srce joj poskoči i počne lupati odašiljući osjećaj nelagode zbog nečeg istinski uznemirujućeg cijelim tijelom. Nečeg zbog čega je stekla dojam da otežano diše i drhti.

Opet onaj njegov miris. Izbliza mu je mogla razaznati nijanse. Dašak losiona poslije brijanja. Sapun na koži. Čista, mošusna, muška koža...

Na kraju krajeva, takvim joj se činio njegov miris. Miris muške kože nije joj bio previše blizak, no to nije nešto na što bi trebala misliti. Kao što ne bi trebala misliti ni na to kako miriše koža Ferra Calvaresija.

Skeniraj palac i bježi, vraćaš se unatrag!

Unatrag do one tužne, čeznutljive tinejdžerke kakva je nekoć bila. Koja se nije uspijevala uklopiti sv e dok nije prestala pokušavati. Tada su joj roditelji pokušavali pomoći i sve je zaista krenulo nagore. Onda je otkrila što se može desiti kad pokušaš, kad si ranjiv, mek i pun povjerenja.

Otresla se sje ćanja, nagnula još malo i pokušala ne obratiti pažnju na to da mu rubom grudi dotiče biceps. Isto tako je pokušala ne obratiti pažnju na činjenicu da joj je dah zastao u grlu i da više ne može udahnuti ni izdahnuti.

Ispružila je ruku i stavila palac na skener, a u trenutku kad je zapištao, zarobljeni dah s užitkom izađe van i ona se uspije vratiti na svoju stranu limuzine, ostavivši malo zdrave udaljenosti između Ferra i sebe.

Nastavili su kolnikom, a uskoro su im druga vrata prepriječila put. Limuzina stane , a Juliji srce kao ptici u kavezu počne udarati o prsnu kost. »Ti to mene zezaš?«

On slegnu ramenima. »Ovaj treba samo šifru.«

Utipkao je šifru na zaslon svog telefona, telefona za koji je opazila da nije ni toliko moderan ni toliko brz kao onaj koji je njena tvrtka upravo izbacila na tržište. Vrata se zatim otvore.

»Zgodno«, reče ona.

»Povezuje li se tvoj telefon s kućnim sigurnosnim sustavom?« »Ne. Ali ima stvarno fora aplikacije za igrice.«

»Kako to da se tvoji telefoni prodaju bolje od mojih?« upita o n skupivši tamne obrve.

»Zar nisi čuo da izgovaram riječi *stvarno fora* i *igrice*? Eto kako.« »No to nema nikakvu praktičnu primjenu.«

»Točno, praktičnost je dobra, no većina ljudi nema sigurnosni sustav koji vrišti "Ja sam paranoičan !"«

»A kakav je tvoj sigurnosni sustav?« upita on.

»Vrišti "Ja sam paranoična! ". No ne trebam ga nadzirati telefonom.« On podigne svoj telefon. »Priznaj, svejedno, da je jako...

fora.« »U redu, dobro, je.«

»Sve mi to ide na ruku u cijeloj stvari.« Limuzina je stala ispred povel ike kućerine više nalik talijanskoj palači nego drugim kućama koje su se nalazile na obronku brežuljka.

»U kakvoj to stvari?«

Ferro otvori vrata i izađe te potom prijeđe na njenu stranu otvorivši joj vrata. Nagne se unutra i ona ponovno udahne njegov miris . Srce joj opet poskoči. A onda joj on ponudi ruku.

»Odbij, Calvaresi, ovo je poslovni sastanak.« Izađe iz auta izbjegavajući njegov dodir. Nagne mu se iza leđa i sama zatvori vrata. »Ako to ne bi napravio za muškog poslovnog konkurenta, ne čini ni za mene. «

»Primijetit ću činjenicu da te moj dodir uznemirava.«

»Uznemirava? Tvoj mi dodir ama baš ništa ne znači. No ne želim da me uvlačiš u perfidne igre moći. Reci mi što želiš tako da se mogu vratiti u auto i iz utvrde Ferro spustiti natrag u civilizaciju. Imam ozbiljnu potrebu za vinom u ovo doba dana.«

»Onda uđi i ponudi se«, reče joj. »Jer ovo neće biti kratak sastanak.« »O da, hoće, jer sad već mogu reći da mi se ono što ću od tebe čuti, neće svidjeti.« »Neće ti se svidjeti ali nisi glupa. Što znači da ćeš poslušati.« »A da?«

»Da. Stvar je u sljedećem. Ti imaš nešto što trebam ja, a ja nešto što trebaš ti. Udruživanje snaga je jedini način za dobivanje tog posla.«

»Radije bih da me odvedu u Mordor i bace u lavu Klete gore.«

»Plemenito. No neće ti priskrbiti ugovor. Suradnja sa mnom hoće.«

»Pogrešno. Ona će mi donijeti pola ugovora.«

»Bolje i to nego nikakav ugovor. I bolje od toga da Hamlin potpiše ugovor.« »A zašto ti seja činim boljim izborom od Hamlina?« upita ona. Znala je da je Scott Hamlin gad superteške kategorije, nije bila neupućena, a o njemu nikada nije čula ništa dobrog. Zapošljavala bi ljude koji su dolazili iz *Hamlin Techa* na niže rangirana rad na mjesta i njihovo mišljenje o bivšem poslodavcu nikada nije bilo laskavo. No opet, palo bi joj na pamet da su i ljudi koji su napustili *Anfalas*, imali reći nešto loše o njoj i njenim rukovoditeljima.

Na svoj je platni spisak stavila i nekoliko Ferrovih zaposlenika te jednom ili dvaput začula riječ *tiranin*. Da je netko upita za procjenu

Ferra Calvaresija, *drag čovjek* ne bi bile riječi koje bi odabrala.

S druge strane, nijedan od njih dvojice nikada nije bio optužen za seksualno uznemiravanje zaposlenica ili blogerica koje pišu o računalnoj tehnologiji. Osim što ga je općenito krasila beskrupuloznost, Hamlin je bio šovinistička svinja s velikim *rokt*. Ako je postojalo nešto što nije mogla podnijeti, to su bili kreteni koji misle da imaju pravo na ženino tijelo samo zato što su muškarci, zato što joj daju plaću ili koji god već loš izgovor smislili kako bi opravdali svoje ponašanje.

Eh, a zbog toga? Zbog toga je željela da Hamlin ode do vraga. No, isto tako nije namjeravala ni previše lako popustiti Ferru.

»Sama činjenica da to pitaš, pokazuje da Hamlina ne poznaješ baš najbolje.«

»Tebe prilično dobro znam i nisi mi baš posebno drag.« Pogleda na sat — nesvakidašnji primjerak napravljen po narudžbi u koji je ugrađeno patentirano *OnePhoneovo* sučelje, te pokrene štopericu.

»Imaš minutu da me uvjeriš da pristanem, Calvaresi, ili odlazim.«

»Žao mi je, *cara mia*, ne radim na taj način.«

»Znači, čak nećeš ni pokušati?«

»Samo jedno mogu reći po tom pitanju. Bolje poznat nego nepoznat vrug.«

DRUGO POGLAVLJE

»Bi li me to trebalo zanimati?«

Val ljutnje zapljusne Ferra, a krivnja je nedvojbeno počivala na Juliji Anderson. Ali ionako je to bio čest slučaj, jer žena je bila prava napast, a u tom je stilu i nastavila.

Nitko s njim nije razgovarao na takav način, nitko se nije tako ophodio s njim. S druge strane, jako mu je malo ljudi bilo gotovo ravnopravno. Julijina se tvrtka prije pet godina pojavila niotkuda i brzo stekla svjetsku popularnost. *Anfalas* se posvetio pretvaranju tehnoloških maštarija u stvarnost.

Ne treba ni reći da je njena vizija bila popularna. Kreativna vizija u spoju s darom za računalnu tehnologiju koji joj je bio prirodan kao nikome koga je poznavao...dobro, osim njemu samom. To ju je činilo vrlo dojmljivom.

Iako se razmetala više negoli je za to imala pokrića, što je danas sasvim jasno pokazala. Ponašati se kao da ponudu koju joj je dao, ona može dati njemu? Kao da konce igre može uzeti u svoje ruke?

Ne bi išlo.

»Trebalo bi«, reče on. »I jest.«

»Je li?« Prekrižila je ruke ispod malih, savršeno oblikovanih grudi i nagnula glavu na stranu dok joj je plava kosa valovito padala preko ramena. Bila je sva u crnom, njen zaštitni znak. Smiješno, jer živjeli su na kalifornijskoj obali, no pretpostavio je da ona misli kako zbog toga djeluje kao opaka igračica.

Njemu se činilo da zbog toga izgleda kao blijeda, mršava, »hoću biti« darkerica, ali nije ga pitala za mišljenje.

»Nema razloga da tako teško dišeš. Ili si zainteresirana za projekt ili za... mene.« Dobaci joj svoj najbolji osmijeh, ona j za koji je sa sigurnošću znao da rastapa žene u njihovim precijenjenim cipelama. Doktorirao je igru zavođenja pretvorivši je u pravu umjetnost. Bio je stručnjak za privlačenje žena. Ironično, ženama koje se uvijek trudio zavesti, zapravo, to nije bilo niti potrebno, no voljele su glumiti da jest. Voljele su biti zavedene. Zbog toga su se osjećale poželjno, a kad bi muškarac ženi dao do znanja da je želi... dobio bi svu moć, a da pritom ne bude nasrtljiv.

»Pa, nisam zainteresirana za tebe, stoga to možemo skinuti s popisa«, reče ona stisnutih usana.

Tako je barem mislio. Ipak, činilo se da je Juliji stvarno odbojan, ali i to je, baš kao i glumljeno zavođenje, mogao upotrijebiti protiv nje. Uvijek je postojalo ono nešto u ljudima, neka ranjivost, slaba točka.

Osim u njegovu slučaju. Ne više. Na kraju krajeva, slaba je točka bila pogođena previše puta, a rana koja je zacijeljela postala predebela da bi se kroz nju moglo ponovno prodrijeti. Kako ironično, da slaba točka može prerasti u onu koju je najteže probiti. No to se u njegovu životu doista dogodilo.

»Znači da sigurno postoji zanimanje za moj plan, a u tom ću te slučaju pozvati unutra gdje možemo potpuno povjerljivo razgovarati.«

»Imaš sigurnosni sustav koji konkurira Pentagonu. Potpuno sam sigurna da je potpuna povjerljivost zajamčena na cijelom tvom imanju.«

»Nikad ne riskiram.«

»To je paranoja ili kulturološko nasljeđe?«

»Molim?«

»Jesu li svi Talijani tako paranoični?«

»Možda ako su odrasli na rimskim ulicama. To te zna učiniti malo paranoičnim.« Malo paranoičnim, staviti te malo van zakona, opržiti ti savjest tako da sve loše odluke odu kao vodom odnesene.

Dobro, ne sve. No i to je bilo u redu, jer neke lekcije treba zapamtiti. »U redu. Dobro. Mogu shvatiti kako te to moglo učiniti malo... opreznijim. To je dosta od mene jer... predgrađa u Ohiju nisu baš opasna.«

»Bi li sad kad smo u svojim biografskim bazama lako pronašli osnovne podatke i iznijeli ih u javnost, htjela ući i poslušati što ti imam reći?«

Ona zaškilji, a plave joj oči sijevnuše iza ruba gustih trepavica. »Ne naročito, no hoću.«

»Znači, zanimam te.«

»Nemoj da ti to udari u glavu.«

»Ovim putem.« Stavi joj ruku na leđa i pod dlanom osjeti kako je napeta. Jamačno ju je činio nervoznom. Nije bilo topljenja, nije bilo

čeznutljivih pogleda. Ona nije reagirala na način kao druge žene, zbog čega je njome bilo teže manipulirati. Teže, ali ne i nemoguće.

»Bi li to učinio muškom kolegi?« upita ga kad su prošli kroz dvostruka ulazna vrata njegova doma i ušli u prostrano predsoblje.

»Ne mogu reći da bih. No ti nisi muško, stoga me prestani tražiti da se prema tebi ponašam kao prema muškarcu.«

»Želim da se prema meni ponašaš kao prema nekom ravnopravnom.« »Je li moj postupak na bilo koji način značio da se prema tebi ne ponašam kao prema nekom ravnopravnom?«

»Ja... dobro... prema meni si se ponašao drugačije.«

»Drugačije je na neki način neravnopravno?«

»Jesi li me pozvao ovamo da raspravljamo o odnosu između spolova ili ćeš me odvesti u radnu sobu i reći što imaš?«

»Ovo posljednje.« On krene niz mramorni hodnik cijele neće raskoš svog doma sa svakim prijeđenim korakom, cijeneći činjenicu da je njegov.

Proveo je previše noći na hladnom uličnom kamenu da to ne bi cijenio. I previše drugih noći u mekim krevetima koji su pripadali drugim ljudima. Iskreno govoreći, u konačnici nije bio siguran da ulični kamen nije predstavljao bolju opciju.

Hodnik je vodio u drugu sobu sa širokim nadsvođenim vratima koja su ga podsjećala na stara talijanska zdanja. Na mjesta koja su bila previše otmjena da mu dopuste pristup. No zato ih je sag radio sada kad si je to mogao priuštiti.

Soba je bila namještena antiknim pokućstvom koje je skuplje samo zato što je starije, a to je posjedovao jednostavno zato što je mogao. Isti je slučaj bio s mramornim bistama i starim vazama, predmetima koje je kupio o zato što su svojedobno bili nešto što mu muzejski vodiči i vlasnici trgovina nisu čak dopustili ni pogledati.

Sad ih je posjedovao. Sad je posjedovao sve što je želio. Platilo je dovoljno visoku cijenu da ima pravo na podsjetnike.

Julia je sjela u najveći naslonjač u prostoriji, boje kestena i visokog naslona. Prekriži mršave noge u kožnim hlačama i zavalila se lupkajući petom crne stiletice o tvrdi pod.

»Gukni, Calvaresi.«

»Želim se udružiti s tobom i Barrowsu predstaviti naš plan. Zajedno možemo dobiti taj posao. A iz pouzdanog izvora znam da Hamlina

možemo s lakoćom zauvijek izbaciti iz jednadžbe, odigramo li kako treba.«

»Što?«

»Na što od navedenog misliš?«

»Na sve. No počni s Hamlinom.«

»On je na silaznoj putanji. U tolikim je dugovima da *Hamlin Tech* u ovom trenutku po svojoj prilici može spasiti jedino veliki novi posao — Barrows. Ne udružimo li se, vjerojatno će ga dobiti on. Julia, gledano iz šire perspektive, ovdje se ne radi toliko o tome da ti ili ja potpišemo taj ugovor, koliko o tome da se riješimo jednog ključnog igrača u svojoj industriji.«

»To je... pa, nisko, eto kako.«

»Zasukao bih brk da ga imam«, reče on ravnodušno. »Ozbiljna sam, zašto se zamarati izbacivanjem Hamlina iz igre?«

»Je li tvoj cilj biti uspješnija od njega? Preoteti mu mušterije i zagristi u njegov dio tržišnog kolača?«

»Jest«, odgovori ona.

»Pa to je i moj cilj. Cilj mi je to napraviti i tebi, no taj dio mogu staviti na čekanje jer u ovome vidim dobru priliku. Iskreno, Hamlin je kućin sin. Iako ni ja nisam najbolja osoba, bar nemam tvornice u kojima eksploatiraju radnike u Aziji, niti proganjam svoje ženske zaposlenice.«

»Pa ćeš odigrati igru u kojoj ulijećeš i spašavaš svijet od *Hamlin Techa* i sveg zla koje čini?«

»Ne«, reče on prekrivši ruke na grudima, »no to je još jedan razlog koji ga čini primamljivom metom. Glavni je razlog to što želim ostati zadnji koji stoji na bojištu.«

»A zašto bih ti ja trebala omogućiti da dođeš korak bliže svom cilju?« »Zato što to i tebe odvodi korak dalje.«

»Tako da možemo zajedno napasti, a kad je neprijatelj mrtav, okrenuti oružje jedno na drugo?« Rastavila je noge, stavila oba stopala na pod i nagnula glavu ustranu podignuvši njegovane obrve.

»Upravo tako. Je li to problem?«

»Nisam sigurna.« Ona osloni laktove o noge i nagne se naprijed stavivši bradu među dlanove. Bila je zanimljiva žena. Štrkljasta, svijetle kože i kose, puna neke neobuzdane energije za koju se uvijek činilo da zrači ispod površine.

»Dokle god radimo zajedno, radimo zajedno.«

Zubima zagriže donju usnu i Ferro osjeti čudan, ugodan nemir u trbuhu. Bila je dražesna. Jedna od onih koje nisu ni svjesne koliko su dražesne. Trebalo bi joj mnogo laskavih riječi, puno dodira, aseksualnih dodira, kako bi se otvorila. Kako bi uživala u muškarčevu društvu. Ukorio je sam sebe zbog smjera u koj em su mu skrenule misli. Nije bio trenutak za takvo što. Procjenjivanje takvih žena, otkrivanje njihovih istinskih želja i načina na koji bi ih mogao ispuniti, više nije bilo dijelom njegova života.

Tako nije pogledao ženu već godinama i nije mu bilo jasno zbog čega je to učinio sad. Nije bio u potrazi za djevojkom, ljubavnicom ili eskort pratiljom, pa takvo što nije imalo smisla. Znao je osjetiti da ga neka žena privlači, no to bi doživio samo tjelesno, nikako drugačije.

Možda je stvar bila u tome š to je ona bila zagonetka, nešto vezano uz nju nije se uklapalo. Recimo, energija. Toliko se trudila to prikriti, no teško joj je uspijevalo mirno sjediti. Bila je tu i njena »ne prilazi mi« crna odjeća. Palo mu je na pamet da je mislila kako će u njoj djelovati samouvjerenost, no činilo mu se da samo otkriva činjenicu kako to nije. Nosila je oklop koji je bilo suviše lako prepoznati kao takav.

Koliko god ga to intrigiralo, s njom se namjeravao upustiti u nešto više. Neće se pretvoriti u čovjeka kakav je naučio biti. Pobjegao je od toga. Služio se time kad mu je trebalo, ne kad nije. Više nije bio na uzici.

»Znači li to da mi tijekom ove... ludorije nećeš zabiti nož u leđa?«
»Ne bih to nazvao ludorijom. Iako, ona će zahtijevati dozu... istančanosti.« »A to znači?«

To je bio dio koji joj se neće svidjeti. Dio koji bi išao lako s bilo kojom drugom ženom. No Julia nije bila laka.

Nije uzvratila na Ferrovo udvaranje. Nije reagirala na njegov šarm. Šarm za koji je znao da je koban u većini slučajeva.

No, ne i u ovom. Zanimlji vo. To ju je učinilo toliko intrigantnom, uvijek ju je činilo takvom. Nitko mu drugi nije bio ravnopravan. Nitko se, čak ni Scott Hamlin, javno ne bi usudio izvoditi takve reklamne trikove za kakvima je ona posezala. To ga je nagnalo da počne činiti isto. Natjerala ga je da djeluje. Bilo je tako zanimljivo upoznati nekoga tko je imao tu vrstu moći.

No ta je moć sada bila u njegovoj vlasti.

»To moramo izvesti tako da naše ujedinjenje izgleda kao naš... spoj...« »Ovo *nije* spajanje«, odbrusi ona.

»Zbog projekta«, odvrati on.

»Dobro«, reče mu jedva uspijevajući ostati pristojna. »Nastavi.«

»Naše ćemo ujedinjenje trebati prikazati tako da djeluje prirodno.«

»A kako bismo to trebali izvesti?«

Njegova joj se zamisao neće svidjeti, no to ju je na neki način činilo još boljom. Dobro je bilo baš sve što je mogao napraviti kako bi ravnotežu snaga narušio u svoju korist. Što se ona više zbuni, to će on imati veću kontrolu. »Od *para* se sasvim može očekivati da raspravlja o projektu i dođe do zaključka kako će suradnja biti najbolje rješenje za sve uključene.«

Plave joj oči sijevnuše. »Predlažeš li ti to da... hinimo kako smo u nekoj vrsti odnosa osobne naravi?«

»Opisuješ to jako čistunski«, reče on smiješeći se. »Predlažem da se pretvaramo da smo u vrlo vatrenoj vezi.«

Julia kao oparena skoči iz naslonjača i počne koračati sobom gore - dolje. »To je ludost. Kao da bih ja ikad... Kao da bi ti... Kao da bi... Koješta! « »Zbog čega ti je ta zamisao tako odbojna?« On prijeđe preko prostorije i sjedne u naslonjač iz kojeg je netom ustala.

»Ne djeluje mi vjerodostojno. Zar misliš da bi nakon današnje ekshibicije koju si izveo, itko povjerovao u to da li i j a...«

»Tanka je linija između mržnje i strasti, *cara mia*.«

»Možda ako ti veza između mozga i međunožja nije uspostavljena.« »Takav je slučaj s mnogima.«

Ona pogleda u pod, a potom podigne glavu i osloni ruke o bokove. »To je van pameti.«

»Imaš li bolju zamisao? Zbog čega bi Barrows uopće povjerovao da smo sposobni surađivati pojavi li se naša ponuda kao iz vedra neba?«

Ona raširi ruke. »Zato što smo zakon!«

»To u poslu ne donosi bodove Julia, a i u tom je pogledu netko poput mene u prednosti pred osobom poput tebe.«

»*Poput mene* kao mlade, izrazito pametne, kreativne i...«

»Zelene. Neiskusne. Neuke.«

»A što je s tobom, Ferro Calvaresi, završio si životnu školu?« Ne, ona nije bila žena koju se moglo pobijediti zavodjenjem, no kad bi bila izazvana, nije mogla odoljeti, a da ne uzvрати udarac. »Životna škola? Zar si čitala moju neautoriziranu biografiju?«

Obrazi joj se zažariše, a grimizno rumenilo istakne na blijedoj koži. »Ne, to je uobičajen izraz.«

»Nalazi se i na ovitku knjige. Moj put do uspjeha iz rimskog sirotinjskog polusvijeta. Odlično štivo, u slučaju da voliš bajke.«

Bilo je gotovo smiješno da je ona, zajedno s ostatkom svijeta, imala priliku čitati o njegovoj prljavoj prošlosti, koja je bez greške i neporecivo takva i bila. Za njega je bilo dobro što je knjiga samo zagrebla površinu. Sigurno su postojale glasine, glasine bliske istini, no nitko nije znao pravu priču.

»Nemam pojma o kakvoj knjizi govoriš.«

»Mislim da imaš, ali slobodno se nastavi pretvarati.«

Julia je poželjela iskočiti iz kože, koljena su joj se pomaknula istodobno s nečim u glavi. Možda groznim imenima kojima ga je bez glasa nazivala. »U redu. Pročitala sam je. Upoznaj neprijatelja i cijela ta priča. *Umijeće ratovanja*. Vidiš? Vrhunska sam igračica.«

»Čini se kao da su ti mama i tata za Božić darovali pribor za glavne izvršne direktore. Jesi li usput dobila pehar najboljeg poslodavca na svijetu i zen vrt?«

»Pređi na stvar ili odlazim«, odbrusi mu.

»Stvar je u tome da si uspjela lako i tako mlada.«

Ona zagriže usnu kao da zadržava riječi koje očajnički želi izreći. Riječi koje su ga trebale kastrirati, u to nije sumnjao. »Zbog tog se uspjeha nikad nisi trebala baviti nedaćama i porazima. Time kako funkcioniraju stvari u poslovnom svijetu. Njegovim nijansama. Nisi se trebala ulizivati novinarima, oni su došli k tebi. Nisi trebala napraviti skandal i potom ga okrenuti u svoju korist. Nisi trebala smišljati i širiti laži koje su dovoljno bliske istini da ih nitko neće pobliže istraživati, no ja jesam. Znam s čim ovdje imamo posla. Znam kako funkcionira čovjek kakav Scott Hamlin doista jest i neću propustiti priliku da ga potpuno izbacim iz igre.«

»Zvuči kao da želiš reći kako ja nemam pojma o tome kako funkcioniraju muškarci«, reče ona ledenim tonom. »Ja sam žena u muškom svijetu. Tehnologija je muški klub. Na vratima praktički piše

"Zabranjen ulaz ženama".Cijeli se život nosim s muškarcima koji žele od mene uzimati, koji misle da od žena mogu samo uzimati. Poznajem tipove poput Hamlina i u pravu si, ne zaslužuje ništa manje od potpune profesionalne propasti.«

»Ništa drugo ni on ne bi učinio nama. Što je već i pokušao, jesi li znala za to?« »Što?«

»D jeluješ zabezeknuto.«

»I jesam. Meni nikad nije pokušao nešto učiniti.«

»Misliš da nije?Znaš,to je čovjek koji snosi sedam desetpostotnu odgovornost za moju neautoriziranu biografiju s kojom si upoznata. Također je odgovoran za to što ti je Porezna uprava lani ponovno provjeravala prihode.«

»Kako si znao za to?«

»Postaje zamorno, ali ću ponoviti. Korporacijska pijunaža.« Gledao je kako joj se izraz lica mijenja, a koža postaje još rumenija. Sad ju je stvarno razljutio.

»Koga imaš u mojoj tvrtki?«

»Tko kaže da ondje imam nekoga? Sada.«

»Ferro...«

»Nikad ništa ne potvrđujem. Niti išta poričem, tako da ni ti ne bi trebala gubiti vrijeme na to da nešto iz mene izvučeš.«

»Dobro. Dakle, kažeš da nas je pokušao izbaciti iz igre.«

»Da, a da si prljavije i grala, možda bi u tome i uspio.«

Namrštila se. »Molim? Ti igraš jako prljavo, a s tobom mu to nije pošlo za rukom.« Ferro slegne ramenima. »Zato što znam kako odigrati.«

»Je li to trenutak kad ono "ne potvrdi niti poreci" ulazi u igru?«

»Upravo tako. Ono što ti želim reći, Julia, jest da ovo trebaš odigrati na moj način. Jer iako cijenim to što si u tehnologiji čudo od djeteta...«

»Dvadeset i pet mi je godina. Nisam baš tako mlada.«

Gotovo deset godina mlađa od njega, a čak i više kad je riječ o životnom iskustvu. Julia još uvijek nije izgledala umorno.No hoće.Život je to običavao činiti ljudima. Naročito ljudima koje gurnu pod svjetla reflektora, u središte javnog zanimanja.

Na mnoge je načine to š to je postao istrošen i umoran za njega bila sretna okolnost, a sad je barem imao krevet koji mu pripada.

»Mlada si«, reče joj. »Tu činjenicu samo naglašava to što je ne primjećuješ. No dok je to na svoj način prekrasno, svojevrstan uspjeh, nije ono što imam ja — zrelost.«

»Ti? Ferro Calvaresi? Zar igraš na kartu zrelosti? Maloprije si mi preteo prezentaciju kao... kao... zadnji informatički pirat i sad mi pokušavaš reći da si zreo?«

Uputio joj je najuvježbaniji osmijeh, umiljat, iskren, osmijeh kojem nitko ne bi našao prigovora. Osmijeh koji baš nikada nije osjetio. »Pokazujem svijetu ono što mu izaberem pokazati.«

»Misliš da ja ne?«

»Mislim da ti je oklop tanak, draga.« Očekivao je da će ona to uvrijeđeno zanijekati. Reći da ne nosi oklop. Nije, što joj je služilo na čast.

»Reci mi onda«, nastavi ona polako prekrživš i ruke ispod grudi i ni ujednom ga trenutku ne prestavši gledati u oči, »što misliš da bismo trebali napraviti?«

»Trebamo uvjeriti svijet da se naše neprijateljstvo istopilo, pretvorilo se u privlačnost, ljubav koju ne možemo poreći. Trebamo ih navesti da po misle kako smo izgubili glavu te, čak ako se još i nismo zaljubili preko ušiju, navrat - nanos završili u krevetu.«

»Misliš da će to upaliti?« Zacrvenjela se. Nije se mogao sjetiti da je ikad vidio neku ženu kako se zacrvenjela, zapravo bilo tko. Svi koje je ikada poznao djelovali su kao da su rođeni iscrpljeni.

On nije. Mogao se sjetiti vremena svoje mladosti. Kad je osjećao nadu. Optimizam. Strast.

Naučio je. Naučio je da nećeš dobiti nagradne bodove kročiš li kroz život čistih ruku. Nekad ih trebaš uprljati penjući se iz jarka bijede, no na kraju si barem vani, čak ako ti prljavština i ostane na koži do kraja života. Čak ako te to prijevremeno i ogrubi i poštara.

»Znam da hoće.«

»Kako?«

»Novinari, javnost, su predvidljivi. Pokažemo li se na nekom javnom događanju, naći ćemo se na naslovnica diljem svijeta. Sjeme će biti posijano, a kad Barrowsu predstavimo svoj projekt, sve će odjednom imati smisla.«

Ona zabaci kosu na leđa i prebaci težinu sjedne noge na drugu. »No neće li Hamlin uvidjeti što smjeramo? «

»Ne nužno.Rekao sam da će imati smisla. Nis am rekao da će biti predvidivo. Igram na kartu što neće znati da je to sve zbog njegove propasti. On ženu nikada ne bi prihvatio za poslovnog partnera. Pretpostavit će da to ne bih učinio ni ja.«

Žvakala je donju u snu, što je bio još jedan pokazatelj nesigurnosti koju je skrivala pod crnom odjećom u kojoj je trebala izgledati kao čvrsta, nesalomljiva djevojka.Da ju je zavodio, sad bi joj dotaknuo lice. Samo obraz. Rekao joj da će sve biti u redu. Na to bi reagirala.

On zaškruguće zubima. »Onda? Nisi me oklijevala podsjetiti da ti je vrijeme ograničeno,Julia.Ja sam čovjek s brojnim obvezama i ne mogu gubiti vrijeme čekajući da doneseš odluku koja bi trebala biti vrlo laka.«

Ona ispruži ruku i on je stisnu. Bila je tako sitna, lijepo građena i imala duge tanke prste čiji ga je stisak iznenadio svojom čvrstoćom. Doista je bila poslovna žena.

»Smatraj stvar dogovorenom, Calvaresi.«

»Veseli me to čuti, Andersonice.«

»Zajedno radimo na ovom projektu«, nastavi ona. »Nema dodira koji nisu nužno potrebni, nema smiješnih zamisli o zakuhavanju stvari iza pozornice, nema špijunaže.«

Špijunaža u njenoj tvrtki već se dobro odvijala, redovito je dobivao informacije,a nije bio siguran ni da ona njemu ne radi isto. To je bila poštena igra ti jekom njihova uobičajenog poslovanja.

Ovaj je dogovor promijenio stvari. Pomislio je da dokle god ne bude pregledavao podatke koji mu stignu, to može smatrati poštivanjem pravila. Ili možda ne, no ionako nikada nije bio za pravila. »Mislim da se mogu pridržavati svega navedenog.«

»A kad sve završi, završilo je. Budem li te imala priliku staviti na nišan već i trideset sekundi nakon prestanka naše suradnje, učinit ću to i bez oklijevanja povući metaforički okidač.«

»I ja također«, reče popustivši stisak i povukavši ruku prema sebi ne obraćajući pažnju na blago žarenje koje je osjećao na koži.

»Pretpostavljam da ćemo se dotad lijepo igrati.«

Ferro se nasmiješio i vidio kako boja Julijinih obraza opet postaje tamnija. »E sad, ne mogu obećati, nisam baš toliko fin.«

TREĆE POGLAVLJE

»Jesi li zauzeta večeras?«

Julia se namrštila kad je začula glas koji je dolazio iz njenog privatnog mobitela. »Kako si došao do ovog — ma, nema veze. Daj da pogodim, kroz ventilaciju si ušao u zgradu i dopuzao do mog ureda, uže tom se spustio iznad radnog stola i visio tragajući mi za telefonom sve dok ga nisi pronašao, uzeo broj i vratio se putem kojim si i došao.«

»Ne, kakav bi to gubitak energije bio. Nazvao sam i dobio ga od tvog pomoćnika.« Julia je kroza zid ubijala Thada pogledom. »Zbog čega bi ti ga on dao?« »Pretpostavio je da moj poziv može biti važan, a budući da sam ti sada ljubavnik«, zbog načina na koji je to izgovorio, Juliju zasvrbi koža, »normalno je da ću te trebati danonoćno zvati.«

Bilo joj je mrsko to što je imao pravo. Na prvom joj je mjestu bilo mrsko to što je na sve ovo pristala, no doista je, doista željela ugovor s Barrowsom i da je trebala potpisati ugovor s vragom kako bi ga dobila, pa, pristala bi na to.

Ne baš drage volje, ali bi pristala. Jednom kad posao bude zaključen, Ferro neće biti njen problem. Neće trebati blisko surađivati na izradi navigacijskog sustava, ne nakon što završe s početnim oblikovanjem.

Mogla ga je preživjeti, mogla se nositi s njim. Bar je u ovoj priči držala k once u rukama. Ne kao onda kad su je za školski ples obukli u najgrozomorniju haljinu na svijetu i poslali s mladićem plaćenim da joj bude pratitelj. Ne, u ovome je imala vlastitih interesa, imala je moć. Ovdje su se stvari sagledavale iz šire perspektive a, bez obzira što on o tome mislio, razumjela se u posao.

»Dobro, dobro. Zašto želiš znati jesam li zauzeta?«

»Pitao sam se bi li htjela sa mnom poći na filmsku premijeru.«
»Premijera? Kojeg filma?«

»Večeras u kina stiže *Hladni planet*, a imam pozivnicu za Ferra Calvaresija i gosta.« Na sekundu je zaboravila biti hladnokrvna. Zaboravila s kime razgovara. »Ne mogu vjerovati! To bi mogao biti izvanredan film.«

»Misliš?«

»Imam dojam da je svaka ZF maštarija iz mog djetinjstva zaživjela na velikom platnu!« Bilo je kas no da povuče svoje preušićene riječi. Uvijek je radila takve stvari, čak i sad kad su je ponašanje u javnosti podučavali profesionalci.

Normalni se ljudi toliko ne uzbuđuju zbog filmova. Čudaci da. To je u ljudima izazivalo neugodu, a i nitko drugi nije pokazivao takvo zanimanje. To joj je majka svakodnevno govorila još od vremena kad je bila petogodišnja djevojčica koja priča o tome kako želi napraviti uređaje za upravljanje svemirskim brodom iz futurističkog filma i jednog ih dana staviti u automobile.

R oditelje je dovodila u nepriliku neprestano čavrljajući o čudnim stvarima bez ikakvog filtra za svoje uzbuđenje i ushit. Njenoj je majci životni cilj bio učiniti je normalnom. Željela je to dovoljno da Juliji u šesnaestoj godini kupi pratitelja za školski ples.

Tad je tome došao kraj, kraj pokušaju da bude normalna. No te je noći naučila nešto još važnije, a to je da u normalnom nema zaštite. Pokazati tko si?Učiniti se ranjivom?To joj je bila najveća greška od svih koje je napravila.

Iz te je noći, te strašne noći, izašla jača.Kad je skinula onu smiješnu ružičastu haljinu koju je birala satima, umjesto nje je navukla oklop. Oklop koji je otad nosila.Što se toga tiče,Ferro je bio u pravu. Nije joj se baš sviđalo što je Ferro u pravu.

Ipak,čak je i s oklopom bilo nekih grubih rubova koje je trebala izbrusiti. Silno se trudila ne mahati previsoko svojom čudačkom zastavom. Ne više. Za javnost je imala lice koje je bilo daleko društveno prihvatljivije i pomoglo joj da se provuče u medije bez prevelikog truda.

To j o j je sasvim odgovaralo, ionako je iskusila i previše odrastanja. *Glupa kučko, činio sam ti uslugu. Nijedan te drugi muškarac nikada neće ni dotaknuti.* Otresla se sjećanja. Nije bilo bitno. Te riječi, dodir njegovih ruku, način na koji se činilo da čeznu jedno za drugim, ništa od toga nije bilo bitno. Krenula je dalje, krenula naprijed, pognula glavu i mnogo radila. Nakon svega što se zbilo, tuđe je mišljenje više nije diralo i zbog toga je uspjela. S novcem koji je zaradila,unajmila si je savjetnike, savjetnike koji su joj pomogli da izgleda kao opasna junakinja akcijskih videoigara, pomogli joj da nauči govoriti odmjereno i samouvjereno.

Sada nije bila ranjiva. Dok je Nepromišljenoj Uzbuđenoj Juliji bilo dopušteno oduševljavati se odgledanim filmovima i odi granim igricama, ova se nije smjela igrati vani.

»Znaš«, reče on, »stjecajem okolnosti sam se pobrinuo za neke od softvera kojima se koriste u stvaranju vrlo sofisticiranih posebnih efekata, što mi je donijelo pozivnicu.«

Zatvorila je vrata vlastitih uspom ena i usredotočila se na sadašnjost. »Dobro, bila sam malo ljubomorna zbog toga.«

»Ali ti nemaš tehnologiju za takve stvari.«

»Ne, ja stvaram tehnologiju za obične ljude«, reče mu vrteći se na stolici ukруг. »Bilo kako bilo, stvarno moram doći?« Išla bi privezana lancem za Ferrovu nogu da je morala, stvar je jednostavno bila previše zabavna da bi je propustila. Išla bi čak i da nisu zajedno radili na ugovoru s Barrowsom.

»Da. Svečana haljina. Iako, budući da je riječ o znanstveno - fantastičnom filmu, poželiš li doći u zlatnom bikiniju i s ropskom ogrlicom oko vrata, mislim da će to biti prihvatljiva odjeća.«

»Ha, ha, Calvaresi, to o čemu pričaš su *Zvezdani ratovi. Hladni planet* je sasvim druga mitologija. Temelji se na jednoj igri pucačine u prvom licu i.. .« Umuknula je. Ponovno je to činila. »I teško da ću se u javnosti pojaviti u kostimu.«

»Na premijeri mi moraš ispričati više o mitologijama.«

Bila je sigurna da se sprda s njom, a u osnovi je to upravo i zaslužila. Jedno je bilo održati napisani govor u p rostoriji punoj ljudi, no još uvijek je, čak i sada, društvena interakcija mogla biti bolno neugodna. Izašla je iz forme, ako je ikad i bila u formi.

»Naravno«, odgovori mu. »U koliko sati?«

»Pokupit ću te u pet. Trebamo prošetati tepihom, a potom ćemo pogledati film.« »Sjajno.« Znači još društvene interakcije na dnevnom redu, kako slatko. »Lijepo.«

»Zvučiš oduševljeno.«

»Zbog filma, da.«

»Odlično, vidimo se u pet.« Spustio je slušalicu, a ona se zavalila u stolicu. Onda se brzo nagnula naprijed i stisnula tipku za unutarnju vezu na telefonu. »Thade.«

»Da?« Iz zvučnika se začuje glas njenog pomoćnika.

»Trebam haljinu. Haljinu koja oduzima dah. Neka se Ally za to pobrine, molim te. Trebam i frizuru.«

»Svečanu? I do kada?«

»Da, a ispred zgrade trebam biti u deset do pet.«

Thad glasno udahne. Znala je da traži gotovo nemoguće, no isto je tako znala da ako itko to može riješiti, može on. »Kako želiš.«

»Odlično, hvala ti. Samo naprijed, moram ići.« Ona pritisne tipku za prekid veze te nasloni bradu na radni stol stavivši ruke u krilo. Tad udahne i ispravi se. Bit će dobro. Neće misliti o tome koliko je loše opremljena za pojavljivanje na holivudskoj premijeri ruku pod ruku s čovjekom poput Ferra. Neće misliti o tome koliko je vjerojatno da si tijekom zabave prolije među grudi koktel sa škampom.

Ne. Sjest će i pustiti profesionalce čiji je posao učiniti je uvijek spremnom za izlazak pred kamere da rade ono što najbolje znaju. Ako ništa drugo, izgledat će dobro, izgledat će snažno.

Novac možda ne kupuje sreću, no kupio joj je imidž kojim se mogla pojavljivati u javnosti.

I da, imala je spoj s Ferrom. No, Bogu hvala, nije bila riječ o pravom spoju. Zadnji je put imala spoj s hodajućom katastrofom. A *dot icni* nije bio Ferro »seks na pladnju« Calvaresi.

Nije baš bila toliko iskusna u seksu. Bilo na pladnju, bilo na drugi način. No Ferro jest. Lice joj se zažari pri pomisli na neke škakljivije dijelove Ferrove neautorizirane biografije. Da, pročitala ju je, zbog čega joj je bilo teško pogledati čovjeka u oči.

Nije bio samo seksep ilan. Bio je jedan od onih muškaraca za kojima žene gube glavu. Naveo je uvažene pripadnice društva da odbace stege općevažećih pravila i šepire se s njim na društvenim okupljanjima. U svojoj je domovini bio mnogo mlađi pastuh nekolicine žena, što je završilo skandaloznim novinskim napisima i razvodom brakova.

Naravno, pod pretpostavkom da je ta verzija njegova života bila istinita. Sam Ferro je rekao da nikad nije potvrdio, niti porekao.

Još jednom udahne kako bi se ohrabrila. Odlično. Baš dobro. Bila je sposobna za to. Noćas će se javiti još jedna glasina koja se može dodati Ferrovu popisu. No ona je neće potvrditi, niti poreći.

Kad je Ferrova limuzina skrenula na ugibalište ispred Julijinog nebodera, njezin ga je izgled uistinu zapanjio. Bila je potpuno

neodoljiva u dugoj crnoj haljini — činilo se da žena ne zna za drugu boju — koja je lagano doticala sivi pločnik. Rukavi su bili dugi i široki, kao na kimonu, a visoki je ovratnik otkrivao tek djelić njene blijede kože.

Plava joj je kosa bil a skupljena u nisku, neurednu punđu, a šminku su činili svi tonovi ružičaste i zlatne. Usne joj je krasila najsvjetlija ružičasta nijansa što je u njemu pobudilo znatiželju najčudnije vrste. Očarala ga je pomisao na to kako bi izgledale da su malo tamnije, prožete putenom zavodljivošću. To je bilo čudno, jer takve mu stvari nikad nisu izazivale znatiželju. Znao je sve o seksu. Tu za njega više nije bilo tajni.

Otvorio joj je vrata da uđe u limuzinu, a potom su oboje proveli vožnju uz mobitel dovršavajući po slove koji su im ostali za taj dan.

Kad su zaokrenuli prema glasovitom kinu *Grauman's Chinese Theatre*, ulice su već bile zatvorene. Ferrovu limuzinu odmah su propustili te su se mogli približiti početku crvenog tepiha. Nije volio ovakav vid slave. Bogatstvo je bilo njegov najveći dobitak. Ovakvi su mu događaji jako malo značili. Upućivati prijetvorne osmijehe još pretvornijim ljudima, nalazilo se nisko na popisu onoga što bi volio raditi petkom navečer.

Julia je na licu imala najnamješteniji izraz dosade ko ji je ikada vidio. Kao da je silila usne da ostanu skupljene, prisiljavajući se da se ne nasmiješi. Bila je ukočena, hodala visoko uzdignute glave i držala se previše uspravno.

No ispod svega toga treperila je. Energija je iz nje izbijala u valovima, iako je znao da nitko tko ne stoji uz nju to nikad ne bi mogao opaziti. No on je mogao osjetiti kako se trese.

Činilo se da voli spektakle, prezentacije su joj bile nevjerojatno glamurozne, no opet, bile su pod njenom kontrolom. U tim su situacijama novinari igrali prema njenim pravilima. Možda se zato sada osjećala nelagodno. Obožavatelje nije na udaljenosti držalo njeno osiguranje. Novinari se nisu držali njenih pravila.

Privukao ju je k sebi i isprepleo prste s njenima. »Spremni smo za šetnju tepihom.« Pod prstima je mogao osjetiti kako se njeni tresu. »Opusti se«, reče joj. »Nismo zvijezde. Nas neće salijetati.«

»Vidjela sam fotografije na kojima su te uhvatili kako piješ kavu u Roastedu. Tebe neprestano salijeću.«

»Da, no i ne onda kad okolo ima filmskih zvijezda. Dođi. U svakom slučaju, navale li na nas, to će još više ići u prilog našim ciljevima.« Privukao ju je uz sebe i kad su stupili na tepih, osmijeh mu se raširio cijelim licem.

Julia učini isto, mašući mnoštvu duž baršunastog užeta koje ih je dijelilo od nekolicine privilegiranih, probranih za ulazak u svijet elite. Ferra bi vrlo često obuzeo osjećaj da još uvijek ima više toga zajedničkog s onima s druge strane užeta.

Hodala je malo ispred njega nervoznim i brzim koracima. Tek je tada po prvi put spazi o stražnji dio njezine haljine, bolje rečeno, nije ga bilo. Haljina je bila izrezana nisko i široko otkrivajući golu bijelu kožu od lopatica do dna leđa, tek malo iznad stražnjice.

Iznenadjenje koje je doživio, bio je razlogom što ju je poželio dodirnuti. U to je bio siguran. Bio je previše iscrpljen prošlošću da bi ga uzbudio komad kože. Previše iscrpljen da bi si uopće dopustio da se uzbudi, osim ako mu u kasno doba noći nije ustrebala pomoć za spavanje. Ipak, otkrio je da nije baš tako. To ga je očaralo goto vo jednako koliko i obnažen dio njezina tijela.

»Uspori«, reče privlačeći je bliže k sebi.

»Oprosti«, reče Julia, još uvijek s osmijehom na licu. »Nervozna sam.«

»Nemoj biti. Samo zapamti, svi su oni došli ovamo kako bi vidjeli tebe. Ti si u zavidnom položaju. Ti si prekrasna. Uspješna. Svi bi oni voljeli biti ovdje. S tobom bi se zamijenili za mjesto u jednom dahu.« Riječi su dolazile, lako i bez puno razmišljanja ili iskrenosti. Bio je dobar u davanju komplimenata. Davanju ženama upravo onog što su željele.

Bio je dobar u tome da u mislima ostane na sasvim drugom mjestu, čak i kad je davao cijelo tijelo. Savršeno isključivanje.

Osmijeh joj se lagano promijenio, postao iskreniji. »Lijepo je to što si rekao.« »Istinito«, odvrati on ne dajući si vremena razmisliti je li doista tako. »Ferro! Julia!«

Julija naglo okrene glavu u smjeru iz kojeg je začula svoje ime. Opazila je da su Ferrovi pokreti mnogo sporiji nego njeni, bolje je skrivao emocije. Ona je s tim imala puno više muke. Inače je naučila mnogo bo lje prikrivati osj ećaje no što je to sada činila, ali nikada

prije nije bila na filmskoj premijeri. A ova je filmska premijera bila raj za obožavateljice filmova kakve je i ona obožavala.

Da nije na ovom položaju, vjerojatno bi i sama bila dio ulične gomile koja stoji pored crvenog tepiha. Vjerojatno odjevena u odoru pitomca Svemirske flote.

Reflektori su sada bili upereni u njih i ona se samo smješkala žarko se nadajući da joj među zubima nije ostao kakav ostatak ručka, lažna trepavica zalijepljena na obrazu i li nešto podjednako užasavajuće.

Što se Ferra tiče, u tamnom je odijelu s kravatom i savršeno urednom kratkom kosom izgledao besprijekorno. Čovjek se jednostavno baš uvijek doimao staloženim i dotjeranim. Okladila bi se da kad nakon dugog radnog dana dođe kući, ne obuče preveliku majicu i hlače za jogu. Vjerojatno nosi crni svileni kućni ogrtač i... ništa ispod.

Umalo se zagrcnula.

»Jeste li na spoju?« poviče jedan od reportera nadglasavši graju. Ferro se jednostavno osmijehne i reče: »Ako morate pitati, možda u nečemu griješim.« Moj Bože! Iz čovjeka je izvirao šarm. Nikad nije primijetila da se on osjeća nelagodno ili napeto. Čak i kad je izvela svoju veliku ludoriju s *OnePhoneom* i upropastila mu predstavljanje novog proizvoda, lice za javnost ostalo mu je potpuno smireno.

»Julia, što ti kažeš?«

»Bolje da jesmo. Ne bih voljela da si sama moram platiti večeru.« Time je izazvala nešto smijeha i osjetila se zadovoljno zato što je uspjela smisliti duhovit odgovor. Pogotovo zato što se koncentrirala na vrućinu koja joj se iz dlana, za koji ju je Ferro držao, kretala prema grudima zbog čega je postala vrlo uzbuđena.

Ferro mahnu, a ona učini isto. Ušli su zatim u kićenu kinodvoranu u kojoj su ih odveli do njihovih mjesta. Ferro joj pusti ruku čim su se našli u mraku.

Opet se dogodilo. Julia je imala dojam da joj prijete opasnost od pogleda kojima će je ošinuti poznati ljudi koji su ih okruživali. »Mislim da je to...«

»Ne bulji, Julia, to je nepristojno.«

Uputila je Ferru smrtonosan pogled koji vjerojatno nije vidio u tami. »Oprosti. Zaboravila sam da smo blazirani.« Nije smjela zaboraviti. Sve ostalo je previše raskrinkavalo i bilo neprilično.

»Doći ćeš do točke na kojoj se ne trebaš sjećati. Vjeruj mi.«
»Misliš?« upita gledajući pokraj njega u tamu.

»Znam. Imaš sreće što život još nije to izbio iz tebe.«

Zavalila se u stolicu. »Nemaš pojma što mi je život oduzeo«, reče mu. Drugi put toga dana pomislila je na taj davni školski ples. Zbog čega je toliko razmišljala o tome? Nikad nije pomislila na to. Krenula je dalje. Bila je dobro. Modrice su zacijeljele. A ono što nije? Pomoglo joj je shvatiti da moraš biti jak. To se dogodilo kad se prestala pokušavati uklopiti, prestala toliko bojati biti neobičnom. Tad je to jednostavno počela priznavati. I to je bio ključ njenog uspjeha .

Nije poslala nikakvu zahvalnicu kretenu koji ju je uvrijedio, no nije si ni pjevala hvalospjeve.

»Usudio bih se reći da znaš manje o mojem životu nego što misliš, Julia«, odvrati tonom mračnijim od tame kino -dvorane.

»Pročitala sam biografiju.«

On tiho z ahihoće, no u glasu mu nije bilo ni traga šali ni toplini.
»Kao što rekoh, o meni znaš manje no što misliš. Samo zato što je objavljena, ne znači da je u potpunosti istinita.«

Kraj svijeta računarstva kakav znamo?

Naslov je na Juliju vrištao iz novina koje su joj upravo stigle na stol. Ferro joj je već bio u uredu i sjedio u stolici prekoputa stola kao da ima potpuno pravo biti ondje.

»Nije baš naslov koji smo očekivali«, reče on.

»Misliš?« Preletjela je članak osjećajući mučninu u truhu. »*Ili jak udarac napretku ili jeftin trik za javnost*«, pročita naglas.

»*Jer ako dijelimo krevet, nećemo se natjecati, a ako se ne natječemo, hoćemo li ostati u igri?*« »Puno mi se riječi trenutno vrzma glavom i sve su proste«, odvrati mu ona i ustane te počne hodati gore -do lje ispred prozora. »Što ćemo učiniti? Svuda je. Popularna na Twitteru. Postoji i Facebook stranica, Calvaresi, izluđujuća Facebook stranica posvećena... kako nas zovu?« Nagne se i ponovno preleti članak. »*JulErro. Za ljubav Dartha.*«

»A na svakoga tko se udu bio u ovu malu priču o neprijateljima koji postaju ljubavnici...«

»Ima jednako toliko nas koji će kopati dok ne sagore. Ovo... ovo je mnogo veće od onoga što smo očekivali, zar ne?«

Ferro poželi da može reći kako je upravo to i očekivao, no jednostavna je činjenica bila da se reakciju društvenih mreža može teško predivjeti. Mediji su bili jedno, no vijesti koje stvaraju obični ljudi? Nešto sasvim drugo. Jednostavna je istina bila to da je ovo otišlo predaleko od svijeta računalne tehnologije zahvaljujući internetu kojim su upravljale mase. Koje su bile potpuno nepredvidive.

»Da«, reče. »Jest.«

Osjećaj klaustrofobije koji ga je sad obuzeo, osjećaj da se nalazi u zamci, nije mu se sviđao. Zamci koju je napravio sam. A nije bila prva od onih u kojima je dosad bio. Znao je sve o tome. Kako je to kad odeš toliko daleko da stigneš do točke s koje nema povratka. Kako se onda trebaš probijati, nastaviti se kretati, jer si otišao prokleta predaleko.

»Dobro«, reče ona u hodu. »Nastavit ćemo dalje i napraviti najveći spektakl koji je ikada viđen. A kad ga lansiramo, potrudit ćemo se da bude golemih razmjera. Najveća ikad viđena medijska eksplozija. Nakon toga ćemo uvijek biti još zanimljiviji. Razmisli o tome, kad mi uprskaj još jednu od prezentacija, samo pomisli koliko će to medijske pozornosti privući kad budemo bivši? Hipotetski. Nemoj da ti padne na pamet ponovno mi uprskati prezentaciju.«

Julia je možda nosila oklop, no bila je čvrsta žena. Pametna, čak i briljantna. »Naravno«, reče on, »od nas će se očekivati da zajedno provodimo puno vremena. Stvarno puno. Previše je očiju uprto u nas. Dat ćemo im nešto o čemu mogu pričati, jer ako im ne damo... budemo li uhvaćeni u ovom...«

»Bit ćemo u nevolji.«

»Blago rečeno.«

»U redu... u redu... koji je plan?«

»Večeras je dobrotvorna zabava. Mislio sam je izbjeći i napisati ček, no mislim da bismo se trebali pojaviti, slažeš se? Kao par.«

Činilo se da će Julia nešto reći, no odustane.

»Daj, Julia. Nemoj se sad uplašiti i pobjeći.«

»Ne bojim se i ne bježim!«

»Zašto onda izgledaš kao jelen uhvaćen svjetlima reflektora?«
»Zato što smo još jučer bili zakleti neprijatelji i da te nikada nisam morala vidjeti uživo, to bi mi savršeno odgovaralo. E pa sad... dva izlaska s tobom jedan za drugim. Mogla bih živjeti bez toga.«

»Možda je zbog toga tehnologija, a i biznis općenito, muška igra«, reče on ne misleći o riječima koje je izgovorio, no znajući da će to Juliji dati poticaj koji joj je bio potreban. »Možda je tome tako jer ženama previše upravljaju emocije.«

Znao je da to nije istina. Zato što su njega... nije čak ni znao kako to nazvati. Oblikovale, istesale žene koje nije bilo briga kako njihovi postupci utječu na tinejdžerove emocije. Proveo je godine okružen ženama koje su u ljudima vidjele samo pijune. Pripadnici oba spola bili su više no sposobni za postupke utemeljene na sebičnoj želji. Koristiti ljude za zadovoljenje vlastitih ciljeva. No njegove će riječi pokrenuti Juliju. Znao je to. Znao je da ju je dirnuo u osjetljivu točku.

»Želiš li ti to reći da nisam sposobna za ovo?« upita ona .

»Ti si ona koja djeluje kao da ima problem. Želim da ovo uspije. Želiš li i ti? Ili mi ovdje pružaš samo uslugu riječima?«

Ona stisne oči.»Zanemarit ću mogući dvostruki smisao rečenog.«
»Kako hoćeš.«

»Dobro. Imaš društvo za večeras. Ferro?«

»Da?«

»Uf.. . za š to je dobrotvorna zabava?«

Imao je osjećaj da to nije bilo pitanje koje je željela postaviti. »Za mlade beskućnike.« »Odlično. Ponijet ću čekovnu knjižicu.«

ČETVRTO POGLAVLJE

Dobrotvorne su zabave bile pokora za Ferrov život. Blještave, raskošne ho telske plesne dvorane pune ružnih ljudi koji su posjedovali neprirodnu količinu osjećaja vlastite važnosti. Ljudi koji su tijekom dana manipulirali manje sretnima i iskorištavali ih zbog vlastitog zadovoljstva, pojavljivali su se na ovakvim događanjima kak o bi novinarima pokazali svoj altruizam.

Mogao se dobro sjetiti kad se prvi put našao u prostoriji poput ove. Mrzio je društvo s kojim je došao. Mrzio je što se treba smješkati, ulagivati i raditi sve za stoje bio plaćen. Bez obzira je li to htio činiti. Ne . Ni tabloidi ni autor njegove biografije stvarno nisu imali pojma koliko je duboko dno na koje je pao.

Pogledao je Juliju koja ga je držala oko ruke kao da se radi o živoj jegulji i na licu imala smiješak koji je bio sve samo ne prirodan, te se zapitao je li uopće postao imalo bolji.

Ne. Ovo je išlo i u Julijinu korist. Radilo se o međusobnoj razmjeni. *Kao seks za novac?*

Dovraga, ne. Ovo nije bilo isto.

Zašto uopće o tome misli? Rijetko je to činio. No događalo se češće otkako je s Julijom sklopio njihov nesveti savez. Nitko nije znao istinu. Naravno, vjerovali su da je do vrha stigao preko kreveta. U svojim je mlađim danima bio viđen s nekim vrlo imućnim starijim ženama. No, zapravo, nisu znali istinu.

Glasine su se za njega lijepile, gadile mu se. Zbog nagovješ taja istine koja se iza njih krila. No još bi tisuću puta prošao istim putem da završi tu gdje je danas. Samo je nastavio dalje dokazujući svoje pravo da bude na položaju koji niže uzastopne uspjehe.

Žaljenje je bilo za slabiće. On na to neće gubiti nimalo vremena, ni večeras, niti ikada. Odbacivao ga je. Onako kako je odbacio osjećaje potpune izgladnelosti i promrzlosti do kostiju koje je iskusio kao dijete s ceste. Onako kako je odbacio sram i bol koje je osjećao kad je iz sirotinjskog gliba u kojem je stajao , bio podignut i doveden u blještav, odvratni svijet u kojem je trebao dati dušu u zamjenu za hranu i topli krevet. U zamjenu za konačni uspjeh.

Onako kako je sad odbacio žudnju kako bi izbjegao čak i pomisao na to doba svog života.

Večeras će, zbog ovog, odbaciti ono malo savjesti što o mu je ostalo i krenuti dalje. Zato što je to najbolje što može učiniti. Zato što cilj uvijek opravdava sredstva. Uvijek. A i zato što više nije dječak koji je jednom bio. Čovjek je koji ima moć u svojim rukama. Što je značilo da će na kraju pobijediti.

Dok su prolazili prostorijom, slijedio ih je val šaptanja. Svi su ih gledali. Svima su bili zanimljivi.

»Pokušaj se opustiti«, reče Juliji.

»Opuštena sam.«

»Što me dovodi do zaključka da se uistinu ne znaš opustiti. Napeta si. Praktički drhtiš.«

Ona pogleda u svoje ruke. »Imam puno energije.«

»Stvarno? Tad bi je možda mogli dobro upotrijebiti.«

Pomaknuo je ruku i isprepleo prste s njezinima vodeći je prema savršeno ulaštenom plesnom podiju.

»Zašto?« upita ona mrzovoljno.

»Zašto š to?«

»Zašto ples?« Sad je izgledala stvarno zabrinuta, sve ono razmetanje u stilu žestoke cure je nestalo.

»Zato što će novinski naslovi biti senzacionalni.« Privuče je k sebi i pod rukom osjeti kako drhti. Nije bila riječ o privlačnosti. Vrlo je dobro poznao reakcije žena koje je privlačio. Ona je izgledala... uplašeno. »Neću te ugristi«, reče.

»Znam.« Pogledala je naokolo. »Ali izgledat ću glupo.«

»Prati moje korake.«

Započeo je plesati na glazbu vodeći Juliju. Ona mu se čvrsto uhvatila za rame zarinuvši nohte sve do tkanine sakoa. To mu je bilo dobro poznato, dugi nokti koji mu se zabijaju u kožu, uspomena iz prošlosti. No ovo je, ponovno, bilo drugačije.

Spotaknula se i on osjeti ubod njene potpetice na nožnom prstu. Lice joj porumeni. »Oprosti.«

»Sve u redu.« Nastavio se kretati i ona se ponovno spotaknula, a rumenilo na njezinu licu postalo joj još jače.

»Stvarno nemam dara za ovo«, reče i pogleda preko njegovog ramena na ljude koji su stajali iza njih. »Ljudi bulje.«

»Većini se vjerojatno sviđa naša Facebo ok stranica. Sad nismo samo na glasu nego i na zlu glasu.«

»Nisi li ti već bio?«

Nasmiješio se. »Jesam. Dobrodošla na tamnu stranu.«

»Nisam sigurna da mi se sviđa to što sam ti se na njoj pridružila.«
»Znači, prije no što si se udružila sa mnom, uvijek si i mala čistu savjest?« Ona pogleda u pod. »Naravno.«

»Osjećáš li se zbog mene prljavo, Julia?«

Ona podigne glavu raširenih očiju i zarumenjena lica. Uspio ju je šokirati. Izbaciti iz ravnoteže. Nije znao zašto mu je to trebalo. Da dokaže kako još uvijek vlada situacijom? Možda. Moć je imala nježan okus s njom u naručju.

No, ovo je bila samo igra. Kao i svaka druga seksualna igra koju je ikad igrao. Imao je ulogu koju mora odigrati. To nije imalo nikakve veze s njim, s onime što sam želi. Čak nije bilo važno ni što ona želi. Bilo je važno ono što mediji žele vidjeti.

A oni su željeli šou. Šou za koji će se on pobrinuti da ga dobiju.
»Prilikom svakog doticaja s tobom, činilo mi se kao da imam malo prljavštine na rukama, kad to već spominješ.«

»Upitao bih te kakav je o sjećaj prodati dušu zbog novca. No to već znam.« Ona se iznenadi, a oči joj se rašire. Izgledala je tako... slatko. Kao da ima okus finog deserta. Pitao se je li tako.

Dovraga, ne treba se pitati. Vrijeme je za početak šoua. Ne zato što su ga zanimale n jene usne, već zato što više nije mogao dopustiti da tu stoji i bulji u njega s priglupim izrazom lica.

Zastao je i stavio joj dlan na obraz. Koža joj je bila meka, topla. Tad se nagnuo prema njoj, a ona se ukočila, tek malo, pod njegovim do dirom. »Dođi sa mnom na terasu. Imat ćemo više privatnosti.« Rukom joj je nekoliko puta prošao po leđima milujući je polaganim pokretima prije no što ju je pustio iz naručja i poveo s plesnog podija, preko dvorane, kroz vrata koja su vodila na osamljeni balkon s pogledom na ocean.

»Što to izvodiš?« planu ona kad su izišli.

»Poštedio sam te daljnjeg sramoćenja u plesu i dajem javnosti ono što želi. Š to je bolje od toga da su nas vidjeli na plesnom podiju? A zatim kako se s njega iskradaš zbog malo privatnosti.« On pogleda u plesnu dvoranu i opazi da im je kretanje pratila žena koja ih je sad motrila previše pažljivo da bi je se moglo zamijeniti za slučajnog

promatrača. »Već smo privukli pažnju paparazza, a ako se ne varam žena nas slika *OnePhoneom*.«

»Deset bodova za mene.«

On zakorači prema njoj, a ona se odmakne, leđima dodirnuvši štukaturu na zidu hotela. »Poljubi me«, reče joj.

»Molim?«

»Na terasi smo u mraku, gdje postoji samo jedan razlog za takav pokret.« »Zar?«

»Da. Želim te. Ne mogu skinuti ruke s tebe, pa sam nas morao odvesti podalje od civiliziranog društva kako bih se mogao prepustiti svojim maštarijama i raditi ono što želim s tobom.«

»O da?«

»Da, Julia. Jedino što dva čuvena protivnika može baciti jedno drugome u naručje je ona vrsta požude koja ne slijedi pravila. Vrsta strasti koja prkosi logici i razumu. Takva zbog koje bismo odjurili s plesnog podija nekamo gdje možemo biti nasamo.«

Julijina se usta i grlo potpuno osušiše. Nijedan je muškarac nikada nije gledao žarom kakvim ju je Ferro sada netremice motrio.

Njen pratitelj na školskom plesu, Michael, gledao ju je s čudnom mješavinom ljutnje i nasrtljivosti. Čak i kad ju je silio na poljupce, to nije bilo zbog požude ili privlačnosti, već nekakve potrebe za dominacijom. Za tim da je posjeduje.

Pokušaj silovanja nije imao veze sa seksualnom željom koju je osjetio prema njoj. Bio je nasilan. Pun mržnje i uvreda. Zastrašujuć.

Ferro je nije gledao na takav način. Bio je pun strasti i zanimanja, žar a. Želje. Djelovao je kao da stvarno gleda u nju. Stvar je bila u tome da je znala kako je to dio igre. Znala je da Ferro uključuje i isključuje šarm kao prekidač, da je tu sposobnost doveo do savršenstva.

Bio je legendarni ljubavnik. Prema knjizi, žene su sve stavljale na kocku kako bi bile s njim, osjetile njegov dodir, otišle s njim u krevet. To je gotovo mogla razumjeti.

On pruži ruku, prijeđe joj prstima po rubu vilice i kažiprstom dotakne bradu. »Poljubi me, Julia.«

»Što ako ne želim?« upita ona. »Čak mi se i ne sviđaš.«

Osmijeh mu se pojavi na usnama. »Ne treba ti se netko sv iđati da bi ga želio.« »Meni treba.«

»Pomisli na svaki put kad sam ti pomrsio planove, svaki put kad se moj novi računalni sustav prodao bolje od tvog novog računalnog sustava. Pomisli na to koliko si mi silno tada htjela opaliti šamar. Pomisli na to kako ti prekidam prezentaciju. Sad želim da sve to usmjeriš u svoj poljubac. Razumiješ?«

Tresla se. Usne su joj drhtale, a srce htjelo iskočiti iz grudi. Nagnuo se i usnama joj dotaknuo uho, a vrat zagrijao svojim dahom. »Pomisli na to koliko sam te razljutio i onda me poljubi kao da me kažnjavaš.« Prstom joj dotakne donju usnu i prođe linijom usnica.

Njegove su joj riječi protresle cijelo tijelo poput iskre što pucketa po žilama. Naveo ju je da zaboravi kako se o njega spotala na plesnom podiju. Naveo ju je da zaboravi na poljupce koji bole i gnječe. Naveo da zaboravi kako je smiješno neiskusna za ženu njezinih godina. Naveo da zaboravi sve osim želje da se točno pridržava njegovih uputa.

Čak mu je pošlo za rukom navesti je da osjeti kako je to bila njena zamisao. Jer je to htjela, ovo je htjela. Kako ju je uspio navesti na to? Čak je nije bilo ni briga. Cijela smicalica koju su izvodili, oslanjala se na činjenicu da žestoki osjećaji proizašli iz mržnje, mogu lako prerasti u ljubavnu strast. To je upravo sada zvučalo vrlo istinito. Ona mu stavi ruku oko vrata, a dlan joj zabridi kad mu je dotaknula kožu. Prošlo je mnogo vremena otkako je nekoga poljubila. Samo se nadala da će se prisjetiti kako se to radi.

Tad se nagnula naprijed i pritisnula usne na njegove uvidjevši da nije važno sjeća li se kako se ljubi, jer ovaj poljubac nije bio nalik niti jednom od onih koje je dosad iskusila.

Pomislila je na njega kako joj prekida prezentaciju. Kako joj šalje glupave »porukice« o svojim uspjesima koje su je trebale bocnuti. To joj, u dodiru s njegovim usnama, u krvi zapali vatru za koju se bojala da bi se mogla oteti kontroli.

Stisak joj je bio čvrst kad se privila uz njega i provukla mu prste kroz kosu. On je spremno čekao. Jednom rukom oslonjen na zid iza svojih leđa, drugu joj je čvrsto ovio oko struka i privio je uz svoje snažno, muževno tijelo.

Nagnuo je glavu i pr odubio poljubac klizeći svojim jezikom preko njenog. Nije bilo načina da fotograf to vidi. Previše se uživljavao u svoju ulogu.

No ona je shvatila da ne mari previše za to. Naročito kad mu je uronila jezik u usta,okusila ga,a potom dobro ugrizla za donju usnu. Njegova kazna, kao što je tražio.

Pogotovo nije za to marila kad je taj ugriz izazvao duboko,divlje režanje koje mu je zatutnjilo tijelom i pojačalo poljubac.

Izvila se prema njemu i svoje mu grudi pritisnula o prsa,a zatim je prestala razmišljati.Potom se sve,ljutnja, zbnjenost, pretvaranje, rasplinulo u nejasnu mješavinu očaja i strasti koja je zamračila sve ostalo.

Osjetila je gotovo nepokolebljivu potrebu da izvadi ruke iz njegove kose i preko ramena ih spusti do grudiju samo da vidi kakav je osjećaj dodirnuti takve mišiće. Da sazna kako je dodirnuti savršeno građenog muškarca.

Ipak to nije učinila.Većinom zato što se bojala da će zbog bilo kakve izmjene njihovih položaja,izgubiti vlast nad njim i polako potonuti u kaljužu.

Kad je podignuo glavu, osjećala se kao da je pretrčala maraton i nije bila sigurna hoće li ikada uspjeti doći do daha.

»To«, reče on, »bi trebalo biti dovoljno. Mislim da će ostaviti vrlo mal o mjesta sumnji u našu intimnu vezu, a siguran sam i da je uslikano.«

»Oh!« To je bilo sve što je mogla izustiti. U trenutku kad mu je stavila jezik u usta, mozak joj je doživio kratak spoj.

»Što je još bolje, pravo je vrijeme da odemo jer smo upravo pokazali da su nam druge stvari na pameti.«

»Tako je.«

»Sve u redu?«

»Je. Samo čini se kao da smo tek stigli ovamo i... i moram napisati ček.« »Ujutro imamo posla.«

»Znam.«

»Zaboravio sam da ti nikad ne ostaješ bez energije.«

Osim što se sada osjećala čudno umornom. I više no obeshrabrenom. Nije bila sigurna zbog čega mu je odgovorila tako kako jest. Da, dobro se ljubio, no žene bi ovakvim stvarima trebale pristupiti s više mozga. Um je trebao biti najveći spolni organ njena spola. Što je značilo da je to što joj je cijela stvar s »on mi se ne sviđa« trebala biti važna. Trebala utjecati na njeno uživanje u

poljupcu. A opet nije. Naprotiv, više ga je od bilo čega drugog učinila uzbudljivim.

To je bilo neobično pogotovo uzme li u obzir svoje iskustvo sa seksom i ljutnjom. No ovo je bilo... sasvim drugačije. Ipak, čak je i u tom slučaju bilo čudno što joj se toliko svidjelo. Ipak, njeni osjećaji prema njemu nikada nisu bili neutralni, pa je, naravno, ni ljubljenje s njim nije moglo ostaviti ravnodušnom.

Na kraju krajeva, bila je žena. Nije bila imuna na seksi muškarce. Poput Thada. On je bio seksi, što je definitivno opazila. Da je bila Thadov tip, tko zna? Možda bi si priuštila flert sa svojim osobnim pomoćnikom. Možda. Kad se od pomisli na pokušaj zavođenja muškarca ne bi znojila i osjećala nervoznom.

S Ferrom se nije imala vremena oznojiti i osjetiti nervoznom jer joj mozak naprosto nije radio. No sad je počeo funkcionirati, a definitivno je postala i nervoznom.

»Tako je, da. Ne smeta me ako ostanem budna do kasno u noć.«
»Niti meni, to je bio samo izgovor. Nisam baš neki ljubitelj ovakvih događanja.« »Zbog čega?«

Izraz lica mu je postao ledeno hladan, grub, a do tad senzualne usne suzile su se u ravnu crtu. »Stare uspomene. Prošlost mi nikad nije bila omiljeno mjesto.«

Tad je prvi put čula da mu riječi zapinju u grlu. *Znala* ga je razljutiti i prije, no čak je i tad imao vlast nad onime što izvana pokazuje.

Hladnoća koja je njime sad ovladala, nije bila nalik ničemu što je ranije vidjela. Činila se stvarnijom i više zastrašujućom.

»To stoji, nije baš ni meni. Srednja škola je u osnovi bila koma. Imala sam aparat za zube, prištiće i te stvarno debele naočale...«

»Zvuči kao da je bilo gadno«, reče on očito ne misleći posebno o tome. »No vrijeme je da odemo.«

No nije imao pojma. Nije imao pojma kako je to kad se osjećaš kao autsajder, ne samo u školi već i kod kuće. Kad ti majka iza leđa plati mladiću da te pozove na spoj. I kad s njim izađeš... s tipom kojem je dvadeset dolara što mu ih je dala tvoja majka, još uvijek u novčaniku, koji te pokušava prisiliti na seks i udari kad kažeš ne.

Ne, on nije znao ništa o tome. Nije ni trebao znati, ionako nije bilo važno. Jer sada je shvaćala, shvaćala da normalno nije bilo tako blistavo i savršeno. Da normalno i »funktionalno« baš ništa nije

značilo. Jer nekako su svi mislili da je tip koji je pokušao silovati djevojku koju je izveo, bio normalan, pritom uvjereni u to da s njom nešto nije u redu.

To joj nije ostavilo puno vjere u ljude.

Polako je kimnula glavom i uhvatila ga pod ruku. Vratili su se u plesnu dvoranu i ona je stekla dojam da su sve oči uprte u njih, što je nesumnjivo i bilo točno. Prije petnaest minuta vrlo su upadljivo izašli na balkon, a sad se Ferro s njom probijao kroz gužvu u velikoj žurbi.

O da, buljili su u njih.

Ona se nikad nije isticala na pozornici ljubavnih izlazaka, pa joj je to što je sad išla pod ruku s muškarcem poput Ferra bilo zanimljivo iskustvo.

Istina, otkako je postala milijunašica, imala je više udvarača, no svi su bili jednaki. Krasni, tupavi, lijeni i s vrlo slabim poznavanjem trilogije *Gospodar prstenova*. Ukratko, njoj potpuno beznačajni.

Na njih nije računala. Čak nisu imali ni toliko pristojnosti da je žele zbog njenog tijela, već samo zbog novca. A to baš i nije bio neki okidač.

Naravno, poljubac s Ferrom »za javnost« ta kođer ne bi trebao biti okidač, no dovraga ako se nije barem malo uzбудila. Ubrzani puls, nabrekle grudi, o da, nesumnjivo se uzбудila.

Nadala se da joj obrazi nisu toliko zažareni koliko je osjećala i krenula je za Ferrom iz plesne dvorane prema izlazu iz hotela gdje je limuzina već čekala.

»Sjajan posao, Calvaresi — poslao si poruku vozaču, zar ne?«
»Imam aplikaciju koja mi omogućuje slanje kratke dojave vozaču da dođe po mene.

Pokazuje mu čak i gdje se nalazim, za slučaj da sam tijekom večeri odande gdje me ostavio, otišao nekamo drugamo.«

Ona uđe prva, a Ferro za njom. »Oh, recimo svratio do bara ili nešto?« Osmijeh mu postade nestašan. »Ili nešto.«

O da, to. Vratio se u slu čajni hotel sa slučajnom ženom. Čudno, s obzirom na gl as legendarnog ljubavnika koji ga je pratio, Ferra uopće ne bi često slikali sa ženama.

Namrštila se. »Aha.«

»E pad sad, nemoj biti ljubomorna, *cara*, te druge žene, nisu mi ništa značile.« Nije bio iskren. Nije čak ni pokušavao djelovati iskreno, a

opet se činilo da joj tijelo, srce, za koje se mogla zakleti da je poskočilo, ne mare za to.

Zavalila se u sjedalo i prekrižila ruke. Bolje da ih ne ispruži i ponovno ga dotakne. »Toliko si pun prljavštine da je to gotovo zastrašujuće.«

»Molim?«

»Osmijeh.« Naglasi la je to široko se nakesivši. »Ubacivanje, d obar si u tome.Lako je zaboraviti da je sve ovo predstava i da si ti samo velika prazna ljuštura čovjeka bez srca i duše.«

»Opa,vidiš kroz mene«,reče on još se uvijek smiješeći, još uvijek gledajući u nju kao da je jedina žena na svijetu. »Savjetovao bih ti da zapamtiš riječi koje si mi upravo izgovorila, jer će ti možda zatrebati kasnije. Ja sam čovjek koji ima malo toga zajedničkog sa savjesti i bilo bi ti dobro da to zapamtiš.«

»Ne brini, Ferro, neću zaboraviti. Nemam naviku vjerovati muškarcima, uistinu niti jednome. S tobom neću napraviti propust.«

No dok je gledala te tamne oči uperene u njene i još uvijek osjećala plameni žig koji joj je poljupcem ostavio na usnama, pribojavala se da će, ne bude li se kontrolirala, doći u iskušenje da to zaboravi. Samo kako bi mogla uživati u maštanju o tom muškarcu.

Budući da ju je maštanje o njemu očaravalo više od onog što je doživjela u stvarnosti, barem kad je riječ o ljubljenju i požudi.

No bilo je važno zapamtiti da je to iluzija. Da je ovo, u najboljem slučaju, pokusna veza. Da će, kad cijela njihova smicalica završi a ova noć postane tek uspomena, Ferro Calvaresi i dalje biti njen smrtni neprijatelj.

To je bilo mnogo važnije od poljupca, bez obzira koliko vatren bio.

PETO POGLAVLJE

Julia je bijesno reagirala kad su se otvorila vrata dizala. Bila je u uredu, spremna započeti dan s loncem kave, kad je Ferr o nazvao zahtijevajući da mu dođe u ured. Ne, on neće doći k njoj. Ne, o tome se nije dalo pregovarati.

Nije čak imao niti toliko pristojnosti da joj otkrije ijednu pojedinost o čemu se radi pa je, naravno, već zbog čiste znatiželje odlučila otići. No, tek nakon što joj je Thad pronašao najveću moguću šalicu kave koju je uopće mogao naći, tako da je sa sobom mogla ponijeti svoju dnevnu dozu kofeina.

Marširala je niz hodnik na trenutak zastavši da pogleda smečkasti mramorni pod i umjetnička djela na zidovima. Sve je jako podsjećalo na Ferrov dom. Raskošno i neumjereno, nimalo nalik ijednoj poslovnoj zgradi u kojoj je dotad bila.

U svojem se poslovnom prostoru odlučila za zen pristup. Podovi od bambusa i mali pješčani vrtovi na stolovima zaposlenika. Kako joj se činilo da će time pridonijeti stvaranju opuštajućeg radnog ozračja, bilo je vrijedno toga.

Krenula je prema ukrašenoj recepciji od tamnog drva koja se nalazila na kraju hodnika, zadovoljna oštrim odzvanjanjem svojih potpetica. To joj je bio omiljeni dio promjene imidža koji je napravila prije nekoliko dana. Sve te seksi crne cipele. Način na koji joj koraci odzvanjaju pločnikom ili tvrdim podovima, davao joj je osjećaj moći. Samopouzdanja. Naročito kad je naučila hodati a da ne padne na nos.

Za recepcijom je sjedio muškarac koji ju je prilično iznenadio. Mislila je da će Ferro za pomoćnika imati nešto zgodno i mlado. Zašto ne? Ona jest. Ali ne, njegov je pomoćnik bio sredovječni čovjek prosječnog izgleda odjeven u plavu košulju s kravatom.

»Bok, došla sam vidjeti Ferra. I da, očekuje me.«

»Gđica Anderson?«

»Da. Ja sam, Julia Anderson, *Anfalas*.«

»Znam«, reče pogledavši u zaslon računala i otipkavši nešto. »Tražite li ugovoreni sastanak? Budući da ne mislim kako ga imam.«

»Ne, šaljem poruku, samo sekundu.«

Julija je uvrijeđeno otpuhнула. »Jednostavno ću ući.«

»Zaključana su.«

Ne o krenuvši se da ga opet pogleda, uputi se niz drugi hodnik do dvostrukih vrata od tamnog drva i zrezbarenih slično recepciji. »Što si on umišlja da je ovo? Sikstinska kapela?« progundā kad je prišla vratima i gurnula ručke. Nisu se pomaknule. Glupi Ferro.

Snažno pokuca.

»Da?«

»Tvoj spoj iz snova, Calvaresi, otvaraj.«

Začula je kako teškim koracima prilazi vratima, a zatim su se oba vratna krila širom otvorila. »Je li ti Jerry stvarao probleme?«

»Tako se zove? Da, ponašao se prema meni kao prema neprijatelju pred vratima.«

»Vjerojatno nije vidio jutarnje novine. Ili jest, pa se boji da ćeš me zavesti i iz mene pokušati izvući tajne.«

»Ja? Da te zavođenjem navedem na otkrivanje tajni?«

»Prilično si fatalna žena, pogotovo kad si sva u crnom.«

Ona pogleda svoje uske traperice i majicu priljubljenu uz tijelo. »Da, potpuno opremljena za korporacijsku špijunažu. Mogu li ući?«

Propustio ju je i ona brzo prođe kraj njega i uđe u ured. Bio je luksuzan i prenapadan kao i ostatak zgrade, opremljen mramorom, drvom, umjetninama i vazama. U njemu se nalazio čak i vrlo raskošan i živopisan orijentalni sag.

Ferra nitko nije mogao optužiti za minimalizam.

Sjela je u jedan od visokih naslonjača ispred njegova radnog stola. »Onda, što je to toliko važno da sam morala doći na drugu stranu grada prije negoli sam popila svoju jutarnju kavu?« Podigla je uvis svoju šalicu. »Tako da bi mogao sa mnom razgovarati?«

»Jesi li vidjela novine?«

»Imala sam posla.« Izbjegavala je to. Nakon medijske eksplozije koja se dogodila nakon njihova prvog javnog izlaska, iskonski se užasavala onog što je danas moglo pisati u novinama. I doista, doista nije željela vidjeti slike njihovog ljubljenja. Doista nije.

»Onda dopusti da te prosvjetlim.« Nasmiješi se i sa stola podigne tablet. Dodirnuo je novu aplikaciju i ona se otvorila pokazujući cijeli niz naslova, od onih s informatičkih blogova do onih iz tradicionalnih novina, o strastvenoj vezi Julije Anderson i Ferra Calvaresija.

Lice joj se zažarilo kad je ugledala fotografije. U svakom ih je članku bilo po nekoliko, a sve su bile eksplicitne, vruće. Izraz na njenom licu bio je previše iskren. Pritisnuta uza zid, ovila je ruke oko Ferrova vrata dok su im se usne spajale. Morala je priznati da su prilično seksi par. Zapravo je dobro izgledala pored njega, ne kao da mu uopće ne pristaje.

»Opa«, izusti nakon nekoliko minuta.

»A to nije najbolji dio«, reče on.

»Da? Joj!«

»Razgovori na internetskim forumima i informatičkim blogovima nisu tako negativni kao jučer. Šuška se o velikom spajanju do kojeg bi moglo doći. Već nagađaju kako bi dijete, da se tako izrazim, rođeno iz ljubavi između *Anfalasa* i *Datasphere* izgledalo.«

»Ali neće ga biti.«

»Barrows će biti dijete rođeno iz ljubavi. Taj navigacijski sustav. Glasine će mu unaprijed napraviti reklamu. Možeš li to zamisliti? Možeš li zamisliti koliko će proizvod biti poželjan kad se pojavi na tržištu? Ovo je bolje nego što smo mogli zamisliti.«

No zbog toga se nije osjećala bolje, osjećala se... smeteno. »Stvarno znaš kako proširiti glasine, zar ne?«

»Ne samo ja. U vremenu u kojem medij ima upravljaju mase, stvari se mogu proširiti nevjerojatnom brzinom. Čak i kad je riječ o poluistinama ili nagađanjima, ljudi ih uzimaju zdravo za gotovo. A kad jednom izađu u javnost poput ovog s nama... nemoguće ih je iskorijeniti. Sve što možeš učiniti jest usmjeriti ih u svoju korist.«

»Ti si u tome majstor, zar ne?« Ona pomisli na njegovu biografiju. Sve tajne koje je odala. Pitala se je li išta od toga istinito.

Iskreno, djelovala je previše fantastično da bi bila stvarna. Nije joj bilo jasno kako bi mogla biti istinita. Dječak s rimskih ulica koji jedva preživljava, poč inje sklapati mutna poznanstva, viđati se s imućnim ženama, iskorištavati ih radi novca. Potom štedi, ulaže, pokreće tvrtku i postaje jedan od najbogatijih, najmoćnijih ljudi na svijetu.

Da, da. Previše nevjerojatno da bi bilo istinito. A opet, Ferro nikad nije opovrgnuo glasine, nikada ništa o njima nije rekao. Nikad se nije činilo da su ga dirnule. Samo se smiješio, onim Calvaresi osmijehom, upućujući ga svakom novinaru koji ga je o tome pi ta o. Nije opovrgavao, niti potvrđivao.

Glasi e su ga čak učinile popularnim. Već je bio ljubimac žena, a pomisao da se koristio vlastitim tijelom kako bi uspio, samo ga je učinila zanimljivijim. Rijetki su bili informatički geniji s tijelom poput Ferrovog i neprestano su ga uvrštavali među najseksipilnije žive osobe. U godini objavljivanja biografije, našao se na vrhu ljestvice.

O ne, glasine mu nikad nisu nudile i uvijek se činilo da ga sve te priče nimalo ne pogađaju.

»Nisam početnik«, odgovori. »U svakom slučaju, sve se odvija po planu. Sve što trebamo sada učiniti jest ponuditi proizvod Barrowsu.«

»Oh, to je sve.«

»Dva smo od najvećih svjetskih mozgova, siguran sam da možemo napraviti nešto.« »Ili se međusobno poubijati pokušavajući.«

Ugrizla se za usnu ne želeći pokrenuti raspravu. Zamjerila si je što će ga ovo pitati, no uzme li se sve u obzir, izgledalo bi stvarno čudno kad to ne bi učinila. Zamalo ga je to upitala jučer, no čak se i tada nekako nadala da će to moći izbjeći.

Plan je bio da će nakon što ovo završi, sve ponovno postati kako je uvijek bilo. No što je više vremena s njim provodila, to će joj biti sve teže izvedivo, a sve će ovo... zahtijevati puno vremena provedenog zajedno.

Našla se u škripcu, našli su se u škripcu. Uхватili su se u vlastitu zamku. »Imam... nešto«, reče mu. »Pozivnicu za jedan događaj koja glasi na Juliju i gosta, a kako sam ja bila tvoja gošća na premijeri *Hladnog planeta* i dobrotvornoj zabavi, mislila sam da bi ti možda ovom prigodom mogao biti moj.«

»Shvaćam. O čemu se točno radi?«

Ona se leću. »Vjenčanje! Jedna od mojih zaposlenica se udaje, pa me pozvala. To će biti svojevrsni velik događaj za one koji rade u našoj industriji, pa ako se nakon svega što je bilo tamo, ne pojavimo zajedno, ima li sve uopće smisla?«

Odugovlačila je znajući da bi na vjenčanje išla otprilike jednako rado kao što bi željela čir na želucu, no to je itekako imalo smisla učiniti.

»Odem li sama, ljudi će postavljati pitanja«, reče sluteći po njegovoj šutnji kako ne uživa da ga se uvlači u ovako nešto.

»Zašto me to nisi pitala jučer?«

Ona se trznula. »Nadala sam se da ću smisliti način da se izvučem. Nisam uspjela.« »Nakon ove točke nema izlaza, *cara mia*.«

»Očito. Zbog toga te ovo sada i pitam, no čekala sam sve dok mi nije preostala nijedna druga mogućnost.«

»Sh vaćam. Kad je to vjenčanje?«

»Idućeg vikenda.«

»Subota ili nedjelja?«

Ona se ponovno lećnu. »Radi se o sv ojevrsnom produženom događaju.« »Zbog čega?«

»Jer, radi se o destinacijskom vjenčanju, to je sad jako u modi. Posebno za odlično plaćenog nižeg menadžera u vrlo uspješnoj tehnološkoj tvrtki.«

»I kamo se putuje?«

»Odredište je na Aljasci.«

»Tko se ženi na Aljasci?« To je i ona pitala.

»Rijeć je o jako lijepom mjestaću za odmor. Odande je mladenkina obitelj, pa je to svojevrsni...povratak korijenima.«

Ionako je tako glasio mladenkin odgovor.

»Čekaj, ti očekuješ da za vikend odemo na Aljasku, kao par? «

»Pa... da. Daj, Ferro, znaš da će odem li sama, nastati više nevolja nego ako odemo zajedno. Uspjeli smo postati vruća internetska tema, pa kad Barrowsu damo svoju ponudu, to nikoga neće iznenaditi. Zapravo će svi biti oduševljeni budući da, kao što si spomenuo, svatko nestrpljivo čeka vidjeti plod naše veze.«

»To je istina.«

»Reci svoju cijenu«, bubnu ona. »Mogu svakog jutra ostaviti nešto novca na noćnom ormariću.«

Rijeći su ostale mućno visjeti u zraku, pritom nisu ispale onako kako je htjela. Š ala uopće nije trebala imati seksualne konotacije, no imala je. Ona je svalila krivnju na one fotografije, kao i na njihovu predstavu za javnost zbog koje su nastale.

Ona zatrese glavom. »Oh... odvratno. Oprosti, to nije bilo ono što sam...« »Ne isprićavaj se, *cara mia*.« On se nasmiješi, što je s obzirom na situaciju bilo tako nevjerojatno. Prije trideset sekundi nije bio u punom šarmerskom pogonu, a sad izgleda... Ima nešto mračno u njegovu pogledu i to joj se ne sviđa. No nestalo je čim je primijetila. »Š ala, shvatio sam.«

»Sjajno.«

»Naravno da ću poći s tobom na vjenčanje. Nema posla koji ne mogu odraditi na daljinu, pa mi putovanje u tom smislu neće poremetiti plan ove.«

»Odlično.«

»Morat ćemo dijeliti sobu, toga si vjerojatno svjesna.«

»Možda će misliti da smo staromodni i ne spavamo zajedno?« Oštro je pogleda.»Sumnjam. No zar u apartmanu neće biti više spavaćih soba?« Ona se tržnu. »Pa, ne. Svi su apartmani bili rezervirani.«

»Š to?«

»Mislim, ipak sam dobila apartman, no od one vrste koja se sastoji od jedne velike prostorije. Interijer otvorenog tipa.«

»A kako se to dogodilo?«

»Krenula sam rezervirati najbolju sobu, a onda se osjetila ružno jer bi mladenci trebali imati najbolju sobu. Tako sam dobila kraljevski apartman za Danu i Josha. No tad sam se sjetila da njeni i njegovi roditelji trebaju lijepe sobe, pa sam rezervirala jedan od obiteljskih apartmana u kući.«

On ispusti dugi uzdah. »Daj da pogodim, mladenkina pratnja također je trebala sobe.«

»Pa, da.«

»Velikodušna si na vlastitu štetu, *cara*. No unaprijed ću ti reći da ću spavati na kauču.«

Ferro je vidio kako Julijini obrazi postaju sve rumeniji. Bio je siguran da se još uvijek srami zbog maloprijašnje nesmotrene izjave o ostavljanju novca na noćnom ormariću. Bila je jedna od rijetkih osoba koje još uvijek nije dovoljno istrošio poraz ili uspjeh. Stvari su je još uvijek dirale, a osjećaji su joj usprkos oklopu koji je nosila, bili još uvijek vidljivi. No neće je utješiti. Nije mu bio posao navesti je da se osjeti dobro u vlastitoj koži. Nije se trebao osjetiti obveznim reći joj da je sve u redu.

Ona ne zna ništa o tvojoj prošlosti.

Ne, ne zna. No ne bi bilo važno čak i da zna.

Probadanje u grudima bilo je znak za laž. Bilo mu je stalo. Nije mu bilo drago da ljudi misle kako je zavođenjem iskorištavao imućne

žene zbog njihova novca. Istina je bila još gora. Istina je bila to da on nije bio onaj koji iskorištava.

Ipak, njena je mala šala zadrila malo preblizu prošlosti . Njih dvoje su trgovali, ne seksualnim uslugama, već išli u dobrom smjeru. Poljubac je to dokazao. Bio je siguran da je nju dirnuo. Njega nije. Bila je zanimljiva za ljubljenje. Neiskusna i nespretna, zanesena na način koji nikad prije nije doživio.

No ist inu govoreći, baš tako je bilo i u neko doba njegove prošlosti. U doba kad je neke stvari morao raditi kako bi preživio, bez obzira želio li to ili ne. Kad je morao iskoristiti jedinu imovinu koju je posjedovao kako bi krenuo naprijed. Kako bi preživio.

Bio je pametan, ali uglavnom neobrazovan. Vrijedan, ali nesposoban dobiti poslove od kojih bi uistinu nešto zaradio i napredovao.

Tad je sreo Claudiju i sve se promijenilo.

Želiš zaraditi, caro, iskoristi ono što imaš. Zbog čega gladovati kad imaš nešto što će ljudi kupiti. Lijepo tijelo. Žene će ti plaćati za to da te iskoriste i bit ćeš bogat.

Da se ne spominje udi o koji je ona uzela, no u konačnic i je imala pravo. Obogatio se, iako uglavnom ulažući novac koji je zaradio.

No kako bi mogao raditi takav posao, trebao je naučiti odvojiti um od tijela, savršeno ih razdijeliti. Jedino se tako mogao osjećati dobro, sve to preživjeti. Inače... inače bi ga onesposobljavao osjećaj krivnje. Zato je oko sebe podignuo zidove. Sad mu je to bila svojevrsna druga prir oda. Palio bi je i gasio kao da stišće prekidač. U slučaju poljupca s Julijom bio je ravnodušan promatrač, dok je ona bila aktivni sudionik.

Ništa neobično za njega, no ostavilo mu je loš okus u ustima. Zato je izbjegavao veze, izbjegavao žene. Budući da se toliko izvještio u razdvajanju uma od tijela, sada ih više nije mogao ponovno povezati. Sve je bilo transakcija, sve se okretalo oko toga da daje i potom za to uzima plaću. Samo je za to znao i od toga je izgorio.

Prošlo je dvanaest godina i još je uvijek imao osjećaj da mu je koža prekrivena prljavštinom. Još je uvijek imao osjećaj da njegovo tijelo pripada drugim ljudima. Kao da je proizvod koji čeka da ga se upotrijebi na vlasnikovo zadovoljstvo. Još je uvijek imao osjećaj da bivše

mušterije posjeduju djeliće njega. Kao da je bio rastrgan i raspodijeljen.

No ne i njegov um. Nisu imali niti mrvicu njegova uma. Samo tijelo. Nije se želio vraćati na to. Nije želio provesti nimalo vremena ponovno to proživljavati. Zato je bilo najbolje jednostavno se ostaviti tjelesnog užitka. Ionako nije znao kako se sa svim tim nositi na pravi način. To mu nije bilo isto.

No Julia je bila žena. Normalna žena koja nije ostala hladna na njegov dodir, a to je značilo da će morati paziti. Njeno tijelo nije namjeravao upotrijebiti protiv nje. Čvrsto je odlučio to ne učiniti, bez obzira što se desilo.

Postojale su dubine do kojih ne želi potonuti. Iskoristit će je, no samo onoliko koliko i ona iskoristi njega. No kad je o seksualnoj želji riječ, igrali su na dva različita igrališta i on joj nikad, baš nikad ne bi učinio ono što je bilo učinjeno njemu.

Nikada ne bi iskoristio njeno tijelo za ostvarenje vlastitih ciljeva. Jer mogao je to napraviti, to bi bilo toliko lako...

»E, to je olakšanje. Također je i džentlmenski od tebe što si mi prepustio krevet.« »Pretpostavljam da ti plaćaš sobu.«

»Ali ti si mi dečko.«

»Ja sam gost. Na pozivnici je tvoje ime. Jedino ti podmirivanje računa daje bolje mjesto za spavanje, stoga ako želiš da ga ja platim...«

»Prilično sam sigurna da si to mogu priuštiti, Ferro, ili nisi vidio da sam najbogatija žena na svijetu.«

»Vidio sam, bio je to zanimljiv članak.«

»Dakle, mogu si priuštiti hotelsku sobu i ja želim krevet.« »Ja si je isto tako mogu priuštiti.«

»Da, da, i ja sam pročitala članak o tebi. Hej, čekaj, čitao si o meni?« Izraz na licu bio joj je smiješan, mješavina razdraganosti i nesigurnosti. Julia je nesumnjivo bila oštromna poslovna žena, no ispod toga je isto tako postojalo još nešto. Nešto što bi ponekad zasjalo kroz njen oklop. Tad bi se na čas pojavio netko mlad tko se lako uzbudi i prepun je snova.

Pitao se zbog čega je taj dio sebe pokrivala crnom bojom i kožom. Zbog čega je nastojala izigravati blažiranost i ravnodušnost kad je

bilo jasno da uopće nije takva. Na prvom se mjestu pitao zbog čega je uopće nosila oklop.

»Pročitao sam članak, ispalo je da si zvijezda.«

»Ma da, dobro sam se pobrinula za sebe. Dobro smo se pobrinuli za sebe.« Ta mu izjava izazva čudan osjećaj u želucu.

»Jesmo.«

»Uglavnom, vrijeme je da pođem i vratim se svom radnom stolu i pomoćniku koji se prema meni ne odnosi kao prema manje vrijednoj osobi. Hoćeš li me ovaj tjedan još zbog nečega trebati?«

»Neću. Poslovni sastanak nećemo imati još sljedeća dva tjedna.«

»Odlično, onda ću tjedan provesti sređujući sve što treba kako bih mogla otići na nekoliko dana. I moram još... uf, vidimo se na vjenčanju.« Okrenula se i izašla uz ureda dugim i odlučnim koracima, dok joj je duga plava kosa za sobom ostavljala miris lavande.

Svaki normalan muškarac sasvim bi sigurno smišljao kako će je zavesti preko vikenda. Pomislio je kako bi u slučaju da joj je pratitelj netko drugi, bila zavedena.

No, umjesto toga je vodila njega, a zavođenje mu se nije nalazilo na dnevnom redu. Bilo mu je predobro poznato i ostavilo mu loš dojam koji se zadržao još godinama nakon samog čina.

Ovdje se u potpunosti radilo o poslu, a radi njega više nije morao iskorištavati vlastito tijelo. Sad se sve sastojalo od otkidanja djelića vlastite duše kad je to situacija zahtijevala. Na svoju se sreću na to naviknuo, pa više gotovo ne bi ni zaboljelo.

Našao je načine da sve to presiječe u korijenu. Sada je, čak i kad bi poželio nešto osjetiti, unutra ostala samo mračna, prazna šupljina. Uklonio je svoju bol, zajedno sa svim dobrim.

Osvrnuo se po uredu. Vidio je čistu, blistavu prostoriju koja je bila dokaz onoga što je postigao. Robna razmjena je, prema njegovoj procjeni, bila vrijedna toga.

ŠESTO POGLAVLJE

Oprema za Aljasku bila joj je definitivno opaka. To je bilo dobro jer joj je trebalo malo tog izgleda akcijske junakinje kako bi izašla na kraj s dugim vikendom s Ferrom u hotelskoj sobi. *Hmmm.*

Povuče zatvarač na svojoj crnoj jakni i stavi ruke na bokove osjećajući kako joj crne kožne hlače dovoljno čvrsto i jako dobro prijanjaju uz kožu. Zatim prekriži ruke na grudima i pričeka na »za tu odjeću već previše vrućem« asfaltu da stigne Ferro kako bi se mogla ukrcati u njegov privatni avion.

Odjeća je doista ponešto utjecala na to kako se osjećala. Sumnjala je u to kad je prvi put bila bačena u arenu javnog zanimanja. Jednobojno joj je uvijek bila strategija. Crna boja joj je pomogla da se prilagodi i stopi. I nakon što je postala javna osoba, nastavila je nositi vr ećaste majice sa smiješnim natpisima i vrećaste hlače s previše zatvarača.

Nije nosila ništa u boji, posebice ne u ružičastoj. Ne nakon haljine za školski ples. *Izgledaš tako lijepo u njoj, dušo.*

Kroz glavu joj je bljesnula slika kako u robnoj kući stoji pre d ogledalom, a majka joj iza leđa blista od zadovoljstva. Provele su sate u potrazi za haljinom nakon što ju je Michael pozvao na spoj.

Ista je ta haljina na kraju te noći bila razderana, uništena. Kad ju je u kupaonici skinula i pustila da padne na pod prije nego što je stala pod tuš kako bi oribala krv, bol i sram, zaklela se da nikad više neće nositi tu glupu, neukusnu boju.

Agent za odnose s javnošću i stilist pokušali su je staviti u mekšu odjeću, no na kraju su pronašli stil koji će joj zadržati neke oštine, a istodobno je izglačati.

To je bio oklop. Zbog njega je počela izgledati više nalik onome kako se željela osjećati. Čvršća, moćnija, sposobnija upravljati stvarima. Kao da je nadrasla onu šašavu djevojčicu očajnički željnu prihvaćanja. Kao da je bil a dovoljno jaka da osvoji svijet. Ipak, još uvijek se pola vremena iznutra osjećala kao drhturava masa želatine.

Ali hej, čak ako se i nije mogla uklopiti, barem je izgledala kao da jest. »Vidim da si potpuno spremna za snježne zamete.«

Okrenula se i ugledala Ferra kako joj prilazi dugim koracima. Promatrala je kako izgleda u tamnim trapericama koje su mu visjele nisko na vitkim bokovima, bijeloj majici s gumbima i rukavima zavrnutim do laktova te kožnom torbom obješenom preko ramena što je moglo izazvati primjereno žensko poštovanje.

»A ti nisi.«

»Pa pomislio sam da bih se mogao presvući u avionu. Ima više spavaćih soba nego hotelski apartman koji si nam rezervirala.«

»Aha. Ha, ha, kako slatko, Calvaresi.«

»Ali istina je.«

»Pa to ću uskoro vidjeti, zar ne?« Podignula je putni kovčeg i pogledala ga. »Daj zapovijed ili što već moraš učiniti kako bi pokrenuo ovog krilatog ljepotana. Ne želim se rastopiti na pisti, kupam se u znoju.«

On se nasmiješi i izvadi telefon iz džepa jakne.

»Znaš, na tržištu postoji brži i bolji telefon od ovoga koji ti je u ruci«, reče ona. »*OnePhone*. Da svima njima vlada.«

»Bolji i brži - to je relativno. Osim toga, tvoj je telefon brži samo onda kad može uhvatiti vezu s nekim od tvojih posebnih telekomunikacijskih odašiljača koji čine... podsjeti me, Julia, deset posto od ukupnog broja.«

Ona mu se nasmiješi. »Dvanaest, ali se širimo.«

»Da, da, u pravu si.« Pritisnuo je tipku na telefonu i avionska se vrata otvore, a stube počnu spuštati. »U međuvremenu, moj telefon nastavlja biti funkcionalan i uspostavlja pozive bez naglog prekida veze.«

»O da, super funkcionalan. Kladam se da svi ljudi s privatnim avionima žele tvoj telefon. U međuvremenu se masama koje žele ispaliti ptice na svinje i skupiti još nešto bod ova u igrici, stvarno sviđa moj telefon.« Julia se počela uspinjati stubama prignuvši glavu prilikom ulaska u avion. »Zgodno. Veći je od mog«, primijeti sjedajući najednu od raskošnih kožnih sofa. »U svakom slučaju, kad sam išla u srednju školu, svi smo počeli i dobivati mobitele. Služili su samo jednome, da nekoga nazoveš. To je bilo sjajno. Zaslone su bili crno-bijeli, tonovi za dojavu poziva zvučali jednako. Stvarno bogata djeca dobivala su i prijenosna računala. Danas? Danas cijelo računalo možeš imati na telefonu. Internetsku tražilicu, video spotove i da,

igrice. Dostupnost. Naravno, postoji ona stavka s cijenom, ne samo za telefone, već za svu tehnologiju dostupnu gotovo svakome u današnje vrijeme. Informacija, zabava, sve ti je u ruci.«

»Preskočit ću moguće dvostruko značenje u izjavi o zabavi koju držiš u ruci.« Ona ironično nakrivi usnu. »Molila bih te.«

»No, vidim na što ciljaš. Donekle se smatraš revolucionarkom, zar ne?« »Smatram. Mi na neki način mijenjamo izgled svijeta, mijenjamo način na koji ljudi djeluju jedni na druge i uče. Čudesno je to što radimo.«

»Ja sam u tome samo zbog novca«, odvrati joj.

»Doista?« Proučavala je izraz na njegovu licu, pokušala ga pročitati. »Ne vjerujem ti. Ovo ne možeš raditi bez strasti.«

»Ne, Julia, nemam je. Dobar sam u informatici, lako sam shvatio kako rade računala, no kao i sve ostalo u mom životu, ona su mi poslužila samo kao način da dođem do cilja. Stalo mi je jedino do novca. Zato ti, na kraju krajeva, predstavljam najveću prijetnju, ne zaboravi to. Hamlin voli moć i nadam se da će je jednog dana, uskoro, prenaplo dobiti previše. Ti si vizionarka. Strastvena i idealistična i, zapamti što sam rekao, to će te odvesti u propast. Sve do čega je meni stalo je ići naprijed. Nije me briga za pravi ili krivi put. Stalo mi je jedino do pobjede u igri.«

U njegovoj je izjavi bilo toliko nepatvorene krutosti, toliko hladne proračunatosti. No nije bila sigurna da govori istinu. Bila je gotovo uvjerena da on vjeruje kako se radi o istini, iako joj nije bilo jasno zbog čega ima potrebu za tim.

Konačno progovori. »Što se dešava na kraju? Što se dešava kad sve obaviš i nema više ničega što bi još trebao napraviti?«

»Nalazim novu igru.« U njegovu glasu nije bilo emocija, nije bilo žara. »Ja ću izabrati strast i mogućnost da u tom slučaju izgubim«, odvrati mu. »Mislim da je to puno zabavnije.«

»U životu nisam imao taj luksuz da se zabavljam.«

»Milijunaš si, Ferro, i to višestruki. Opusti se i uživaj u tome.« On zatrese glavom. Motor se upali tutnjećijom u ušima dok se zrakoplov kretao pistom. »Postoji nešto što kad živiš na ulici, rano naučiš, *cara*. Nikad se nemoj opustiti, nikad nemoj uzimati stvari zdravo za gotovo. Nikad ne spavaj, ne uistinu. U svakom trenutku moraš biti

spreman skočiti i boriti se za život. Samozadovoljstvo će značiti tvoju smrt, a vjerujem da je tako i u biznisu.«

Julijino se grlo stisnulo. »A sad... sad kad imaš palaču sa svim onim osiguranjem... spavaš li sad?«

On polako maline glavom usredotočivši pogled na neku točku iza njenih leđa. »Ne.« »U tom bi se slučaju isto tak o mogao vratiti na ulicu.«

Nasmijao se. »Svakog se dana borim da budem siguran kako se tamo nikad neću vratiti.«

»Život ti zvuči iscrpljujuće.«

»To mi kaže žena s bezgraničnom energijom?«

Ona slegne ramenima.»Ja sam ipak sretna.Lakše je živjeti kad si sretan.« »Zbog čega si sretna?«

»Imam posao iz snova, prijatelje, obitelj.« Umalo se spotakla o tu riječ. S roditeljima gotovo i nije razgovarala.S majkom je mogla jedva razgovarati. »Zašto ne bih bila sretna?«

»Čemu onda toliki oklop?Ako si stvarno sretna,zašto si tako dobro zaštićena.« »Ne znam o čemu govoriš.«

On se nagne naprijed ispruživši ruku te palcem i kažiprstom polako prijeđe po ovratniku njene jakne.»Jako dobro znaš o čemu govorim. Govorim o ovome.«

»Jesu li i tvoja odijela oklop,Ferro?Ili su tek nešto što nosiš kako bi stvorio određenu sliku o sebi.«

»Oklop. Tako da nitko ne može reći da izgledam kao ulični deran kakav jesam.Tako da,bez obzira na glasine,radije izgledam kao čovjek koji je zaslužio vlastiti uspjeh nego kao onaj koji je do njega došao preko kreveta. Ipak, ispod površine to ne mijenja prokletu stvar, to je problem.«

»Mijenja. U vlastitoj bih se koži puno gore osjećala da na pozornicu za prezentacije izlazim ovješene kose,sa zubnim aparatićem i u vrećastim majicama.«

»Ali to te ne mijenja,ne doista.Da te promijenilo,osjećala bi se samouvjereno čak i u vrećastim majicama.«

»Velik si stručnjak za nekog tko je disfunkcionalan do ludila.« »Ali sam u pravu, znaš da jesam.«

»Pa? Svi to rade, uključujući tebe, upravo si to izjavio.«

On zakima glavom. »Pretpostavljam da rade. Kažu da je najhitnija slika koju ostavljaš o sebi. Ipak, za razliku od tebe ne pretvaram se da je sa mnom sve u redu.«

Ta joj se procjena nije svidjela. Nije joj se svidjelo što ispada da on misli kako se pretvara da joj je dobro. Ili da se tako stvarno osjeća. U tom se trenutku osjećala kao djevojka kakva je bila u srednjoj školi, kao malo dijete koje se igra dotjerivanja.

»Pa, sad kad si se raskomotio odbacivši svoju sliku, ja ću se riješiti vlastite«, odgovori mu.

»Ne izazivam te, čak te i ne osuđujem. Posljednja sam osoba koja bi bila u poziciji nekoga osuđivati i mislim da to oboje znamo. Jednostavno utvrđujem činjenicu. Puno toga skrivaš, Julia, mogu to osjetiti.«

To joj se nije nimalo sviđalo. Nije joj se sviđalo što on zna čemu služi njen imidž opasne cure. Zbog toga joj je djelovao manje učinkovito. Bio je u pravu, promjena nije doprla ispod površine kože jer da jest, ne bi joj bio u stanju tako brzo poljuljati samopouzdanje.

Kreten.

»Sljedeći put kad budem raspoložena za psihoanalizu, platit ću stručnjaka, dobro? Nije mi potrebno da mi u glavu zaviruje netko tko može u svojoj glavi naći više materijala nego ja u svojoj.«

Zavali se u sjedalo, prekriži ruke i noge te počne micati stopalima amo -tamo nastojeći se suzdržati od toga da skoči i po zrakoplovu krene hodati gore -dolje.

»U svakom slučaju, koliko si ti sretan?«

»Nikad nisam rekao da sam sretan«, pogladio se rukom po bradi. »Čak nisam siguran ni da znam što je to sreća. No, pobjeđujem u igri, a meni samo to predstav lja nešto u životu.«

»Ovo je kao iz bajke.« Julia gurne ruke u džepove, pa ispusti dah koji se pretvori u oblačić koji ostane visjeti na oštrom, hladnom zraku prije negoli ga rasprši vjetar.

Hotel se nalazio na obali jezera, okružen planinama i zelenoplavičastim bedemom visokog zimzelenog drveća.

Ferro pogleda naokolo ravnodušnog izraza lica.

»Ne izgledaš oduševljeno«, reče ona te izvadi šal iz torbe i omota ga oko vrata. »Ne volim hladnoću«, kratko joj odvrati krenuvši prema

ulazu u hotel. Hotel je bio izgrađen od neotesanih, ulaštenih debala, premazanih bojom meda.

Luksuzna brvnara usred divljine.

Otkako se preselila u Kaliibrniju, potpuno se saživjela s velikim gradom, vrućinom i palmama, odnosno čistom suprotnošću svog rodnog mjesta. No ovo je bilo nešto sasvim drugačije, na neki način fascinantnije, jer svi koji bi došli ovamo, mogli su se nadati samo tome da prežive. Bez obzira na to koliko je hotel bio lijep, činilo se da ga je usisao krajolik. Kao da je divljina imala pravo na svoje, prije negoli ljudi, na bilo kakvu vrstu civilizacije.

»Onda idemo unutra«, reče slijedeći ga kroz staklena vrata koja su se otvorila propustivši ih u hotelsko predvorje. »Zgodno«, prokomentirala je gledajući i ugodan, drveni interijer, »riblji kip«, pokazala je na željeznu statu u buljookog lososa. »Baš je fora i hej, na prodaju je. Mogla bih je kupiti i postaviti je kod kuće.« Blebetala je i nije joj baš bilo jasno zašto. Možda zato što se navikavala na to da je zlobni Ferro i ravnodušni Ferro pomalo izbacuju s kolosijeka.

»Volio bih to vidjeti, Julia, lososa u tvojoj vili na obali.«

»Hej, to je... svojevrsno skretanje s teme.«

»Nije baš.«

Ona se nasmiješi i pokuša mu izvući osmijeh. Uspjela je, no nešto je u tom osmijehu bilo strahovito lažno. Nije znala je li tome razlog to što su svi drugi bili istiniti ili je pak, nakon razgovora u zrakoplovu, nakon što je ustvrdio da ne zna što je to sreća, jednostavno počela opažati da mu se izraz lica promijenio.

Upravo se toga i bojala. Što više vremena s njim provede to će joj Ferro izgledati sve ljudskije. To bi je moglo dirnuti, moglo bi joj postati stalo.

Nema šanse. Ferro je gad i ne bi joj moglo, neće joj biti stalo do njega. »Samo sekundu, idem na recepciju«, reče mu.

Ferro se osvrnuo po predvorju željan osjetiti djelovanje sofisticiranog sustava grijanja. Nije mu bilo jasno zbog čega je dopustio da ga zasmeta temperatura. Proteklih je godina imao prilike osjetiti hladnoću, no istinu govoreći, nastojao ju je izbjegavati.

Otkako su izašli iz zrakoplova, borio se s mišlju ka ko bi bilo zaglaviti tamo vani, kako bi bilo propatiti noć izlazeći na kraj s prirodom.

To što je p reselio u kraj s blagom klimom, nije bilo slučajno. Volio je da mu bude toplo. Nije se volio prisjećati kako je spavati na hladnom betonu ili u prašini pokriven kartonom.

Iz istog razloga nije volio biti gladan. Iz istog se razloga nije upuštao u veze. Nije volio podsjetnike. Podsjetnike na to kako je bio nikakav kad ga je našla Claudia. Vidjela ga je kako stoji na ulici raspitujući se za posao i ponudila mu ga. *Želiš li noćas spavati u krevetu, zlato?*

Još uvijek se sjećao prvih riječi koje mu je izgovorila, mirisa njenog parfema. Toga kako mu je koža mirisala poslije svega, njenog parfema koji se priljepio za njega zajedno s osjećajem krivnje. Platila je poveliku svotu za njegovo djevičanstvo. Bilo joj je uzbudljivo podučavati ga. To mu je donijelo tjedni prihod za hranu i hotelsku sobicu. Jedna noć seksa za udoban tjedan.

Kad je potrošio novac, Claudia ga je ponovno pronašla.

Trebaš mi opet, zlato. A kad završim s tobom... imam prijateljice, znaš? Usamljene su, muševci ih zanemaruju. Sigurna sam da bi voljele imati priliku poigrati se s tobom. Pristaneš li, zaboravi na boravak u jeftinom hotelčiću. Moći ćeš si kupiti vlastiti dom. Kako ti to zvuči? Neovisnost, toplina?

Nemoguće da se odbije, no svaki ga je zarađeni dolar proketo puno stajao. »Sve sređeno!«

Pogleda Juliju, njenu figuru, način na koji joj je odjeća, čak i podstavljena krakom jakna prijanjala uz tijelo. Bila bi vatrena, nije u to sumnjao. Već je znao da joj je koža meka, bila bi i vatrena.

Savije prste i stisne dlan u šaku pokušavajući steći prividni osjećaj njenog tijela uz svoje.

Obuze ga neka čudna vrućina. Dok se do maloprije iznutra smrzavao, sad ga je zagrijala tek pomisao na nju. Zanimljivo, no ne i nešto na što će obraćati pozornost.

Bez riječi ju je slijedio prema dizalu i pustio da pritisne dugme, pa su krenuli prema višim katovima. Nesumnjivo se radilo o sobi s pogledom.

Vrata su se otvorila i krenuo je za Julijom niz hodnik slušajući kako joj potpetice kuckaju po drvenom podu. Voljela je hoda odati dugim, odlučnim koracima, to je već ranije zapazio. Sve ja to bilo dijelom njena oklopa. Trebala je djelovati čvrsto, neprobojno.

»Na kraju je hodnika«, zacvrkutala je provlačeći kartični ključ kroz čitač i otvorivši vrata.

Soba je bila, baš kako je rekla, potpuno otvoren prostor s golemim prozorima od stropa do poda koji su pružali pogled na jezero i planine. Imala je kauč i veliki krevet s okvirom od drvenih oblica za koje se činilo da su ručno rezbarene.

Većina bi muškaraca pomislila na sve što bi se dalo izvesti na tako velikom krevetu. Zapravo, i on je to počinjao činiti.

Dečko, radi ono što ti se kaže. Ovdje nisi zbog sebe, ovdje si zbog mene, zbog mog zadovoljstva. Ja te posjedujem.

To je bila prava CI audia. Ne žena koja se ponašala kao da želi pomoći mladiću koji nema gdje prespavati, već žena koja je uživala u tome da ga posjeduje. Prodaje. Taj mu se glas uvijek nalazio u pozadini uma podsjećajući ga na to koliko je prljav.

Bez obzira koliko sam sebe na stojao uvjeriti da se ništa od toga nije zbilo, zbilo se. Zbilo se.

Toga se nije mogao osloboditi. Nije mogao pobjeći od straha od hladnoće bez obzira koliko mu je godina otada bilo toplo. Nije mogao pobjeći od osjećaja da mu tijelo pripada nekom drugom bez obzira na to koliko ga je davno prodao.

Činjenica je bila da ga je prodao i nekako nikada nije osjetio da ga je vratio. »Zgodno«, prokomentira ona, »i samo je jedan krevet, kao što je pisa lo.« Obrazi joj se zarumenješe, a on se zapita je li to samo zato što joj je neugodno ili ga možda želi. Da ga želi, cijela bi igra koju igraju, bila lakša. Bilo bi toliko lakše da jedno od njih gaji iskrene osjećaje.

Osim toga, znao bi iskoristiti tu želju, navesti je da još većim, življim žarom gori za njim. Napokon, bio je obučen ženama davati točno ono što žele.

Ipak se usprotivio toj zamisli. Već jednom se poigrao s njom, na dobrotvornoj joj je zabavi iskoristio osjećaje kako bi je uzбудio, svoje je iskustvo upotrijebio protiv nje navevši je da uživa u poljupcu, iako ga nije trpjela.

Dobro je znao da se s pravim mislima u glavi možeš uzbuditi čak i kad ti je mrsko sve što se događa s tvojim ti jelom. Da je moguće pronaći dovoljno duboko mjesto s kojeg možeš svime upravljati umom.

Zaškrguće zubima.

»Da, no ja sam još uvijek voljan zauzeti ti kauč, o tome nema rasprave.« »Sjajno.«

»Hoće li vjenčanje biti medijski popraćeno?«

»Da, poprilično. Zato sam znala da trebamo doći zajedno. Znaš, Josh se preziva Colter, iz obitelji je onih Coltera koji imaju lanac restorana, tako da je ovo velika stvar.«

»A ipak si ti rezervirala sobe za sve? Pa sigurno su barem milijunaši.« »Moj vjenčani dar.«

On je pogleda pokušavajući je pročitati, pokušavajući je shvatiti. Onda, bila je nesigurna, to je još ranije ustanovio. Komplimenti su kod nje dobro prolazili, jer bila je gladna tuđeg priznanja. I da, isto je tako znala biti susretljiva.

Bezrazložno je davala ljudima i otkrio je da mu je to teško shvatiti. Možda to i nije bilo toliko iz susretljivosti, nego je kupovala prijatelje. Da, to mu je imalo smisla, po sebi kad je o njoj znao ono što zna.

»A što je s tvojim pokušajem da kupiš prijatelje?«

Ona se namršti. »Svi svojim prijateljima čine lijepe stvari.« »Ja ne.«

»Imaš li prijatelja?«

»Ne mislim da imam.«

»Zašto ne?«

»Zato. U ovom bih životnom razdoblju uvijek imao osjećaj da ih kupujem. Nisam baš simpatičan, u slučaju da to nisi opazila.«

»O da, jesam.«

»Na svjetsku sam pozornicu stigao bez ičega. Nemam veza s ljudima iz prošlosti koje bih želio zadržati.«

Ona uzdahne. »Ne kupujem prijatelje. Radim ovo zato što to želim i mogu, pa zašto ne? No problem o kojem govoriš, poznat mi je iz iskustva s muškarcima s kojima sam se viđala«, reče sjedeći na rubu kreveta.

»Stvarno?«

»Da. Kopači zlata. Ja sam zlatna koka za gotovo svakog muškarca koji sa mnom želi izaći i to je stvarno, stvarno zamorno. Veliko pitanje koje si postavim prije negoli pristanem s nekim izaći jest bi li me taj muškarac pozvao na spoj prije no što sam se obogatila. Ako je odgovor ne, ne zamaram se više s time.«

»Kako to procijeniš?«

»Muškarci sa svo jevršnjim... dopadljivim uletom nisu sa mnom zbog mog intelekta.« »Generaliziraš.«

»No, otkrila sam da je uistinu tako. Imala sam...uf, jedno neugodno iskustvo u srednjoj školi.«

»Još malo o tvojim patnjama iz prošlosti?«

Cinizam u njegovu glasu odvratio ju je od potrebe da to podijeli. »A što je s tobom? Nemaš prijatelja, no vidjela sam tip žena koje izvodiš na javna događanja.«

Da, bio je vrlo probirljiv u pogledu tipa žena koje je izvodio na zabave. Preljepe, plitke. Kupio bi im haljine, nakit, pustio ih da mu vise o ruci i da fotografi odrade svoje. Na kraju večeri uvijek bi otišli svatko svojim putem.

Nikad mu nije bila namjera da tome bude tako, no glas je uvijek bio ondje. Osujećujući želju, uništavajući požudu.

»Ne zanimaju me njihovi krajnji ciljevi, d okle god oboje dobivamo ono što želimo.« Trebao je pokazati sliku koju je želio dati novinarima, one su dobivale dijamante, izlaganje u javnosti, uzbuđenje zbog pojavljivanja u društvu poznate osobe, što god ih je od toga privlačilo, sve dok nije bila riječ o seksu.

»Čovječe, tebi bi se svidjela većina mojih udvarača.«

»Ne, ja ne iskorištavam, ja trgujem. U svakom slučaju, misliš li da je bolje pokušavati pogoditi što žele prije negoli se upustiš u nešto dublje?«

»Dobro, to je muka. Baš kao i to kad otkriješ da je muškarac s kojim si izašla na četiri večere, homoseksualac u ozbiljnoj vezi koji ti se pokušava približiti da bi došao do tvog novca. Usput, čovjek je bio u vezi s nekim likom kojeg je jako povrijedilo kad nas je ugledao u pomodnom restoranu u koji sam ga izvela.«

»Barem je iskoristio tvoj novac, a ne tijelo.«

»Znam«, reče ona zagrizavši si usnu. »Doista znam. No bilo bi lijepo izaći s nekim tko te jednostavno ne želi naočigled iskoristiti. Davno prije... prije *Anfalasa*, svi su mi ljudi koji su me okruživali, jasno dali doznati da sa mnom nešto ne valja. A sada, e sada sam popularna jer se dobro odijevam i imam novaca.«

Zatim odvrati pogled i zagleda se kroz prozor. On osjeti da mu se nešto čudno događa u grudima. Kao da je postojala neka nevidljiva nit koja i h je povezivala i mogao je osjetiti isto što i ona. Ili je stvar

jednostavno bila u tome što je upravo opisala. U želji da, barem na trenutak, osjeti ono što i normalni ljudi. Obično se s tim nije zamario, no ponekad se pitao: što bi bilo da mu tijelo, srce i mozak rade zajedno, a ne odvojeno.

Pitao se kako bi bilo da može sastrugati prljavštinu s kože i krenuti dalje. Čist. Kao da se ništa nije desilo.

No to nije bilo moguće.

Slegnuo je ramenima. »Tako svijet funkcionira, Julia. Čovjek s novcem ima moć u sv. u svojim rukama ili, u tvom slučaju, žena s novcem. Misliš li da je ikome bilo imalo stalo do mene kad sam bio siromašno siročić? Kad sam živio na ulici?«

Ona potrese glavom. »Sigurna sam da nije, jer inače... ne bi bio na ulici, zar ne?« »Nikoga nije bilo briga kad mi je majka umrla, jer nikome nije imala ni šta ostaviti. Imala je samo sina, sina za kojeg se nitko nije htio brinuti. Dječaka koji se dogodio prostitutki.«

»Kako si preživio?«

»Neko vrijeme, crkva. Nekoliko sam godina živio ondje, išao u školu koju su vodile časne sestre. No nakon nekog je vremena nestalo novca za skrb o meni i ponovno sam bio beskućnik.«

»Pretpostavljam da u usporedbi s tim moje pritužbe na kopače zlata zvuče šašavo.« Ona pogleda u daljinu s tužnim izrazom lica. Trebao joj je dati neki kompliment.

Upravo mu je dala najbolju informaciju, rekla kako je čeznula za tom vrstom muške pažnje. Davala mu je obilan materijal koji se protiv nje mogao upotrijebiti. Priliku za povezivanje koje kasnije može upotrijebiti u vlastitu korist. Nakon što sruši Hamlina. Kad dođe vrijeme da *Anfalas* i Juliju izbaciti iz igre. Može upotrijebiti ovo zajedno s informacijama koje je prethodno skupio. Sve što treba učiniti jest iskoristiti ih.

No neće i nije bio siguran zašto.

Možda zato što je iskrena. Njene riječi nisu bile osmišljene za manipulaciju. Uistinu je davala dio sebe, a nitko mu prije nije to napravio. Nitko prije nije ga potaknuo na dijeljenje vlastite prošlosti. Upravo je sada njoj rekao više negoli ikome prije.

Opet osjeti tu neobičnu toplinu. Vatru koja mu kola žilama. »Jesi li gladna?« upita je.

Ona okrene lice prema njemu. »Uh... naravno.«

»Dobro. Hajdemo naći nešto za večeru.«

»U — u redu. Samo daj da prijedemo na neku drugu temu.« Kimnu glavom i iznenada ga opsjedne slika kako ona svlači te kožne hlače sa svog tijela. Vatra započne jače plamtjeti.

»Vidimo se u predvorju.«

Izjuri iz hotelske sobe i zatvori vrata za sobom. Ponovno mu je bilo hladno.

SEDMO POGLAVLJE

Julia se pokušavala riješiti malih trnaca koji kao da su joj se uvijek lijepili na kožu u Ferrovoj blizini. Bilo bi tako zgodno za njih optužiti aljašku hladnoću, no to ne bi bilo ni iskreno ni točno, budući da se tako osjećala svaki put otkako su se poljubili.

Još jače stegne šal oko ramena. Bio je crvene boje, za nju vrlo neuobičajene, usklađen s odgovarajućim cipelama, ružem i crnom haljinom, a za sve to se pobrinula njena stilistica davši joj i jasne naputke. To je bio slučaj i sa svim ostalim kombinacijama koje će nositi ovog vikenda.

Pravi ju je užas obuzeo kad je otkrila da se njen vrlo uslužni pomoćnik koji nije znao da je veza s Ferrom lažna, jer to nije mogla nikome povjeriti, pobrinuo da joj za svaku noć nabavi drugačiji, ali bez iznimke strahovito providni negliže.

To ju je navelo da Thadu pošalje u vrlo srditu poruku o tome kako se nalazi usred zaleđene tundre. Odgovorio joj je da je tijelo -do- tijela najbolji način za sprječavanje hipotermije. Predložio joj je da skinete tog »slasnog gada« i privije se uz njega kako bi se spasila od zime.

Ono što mu je na to otpisala, ne da se ponoviti u pristojnom društvu. Ferro ju je čekao za šankom hotelskog restorana s čašom viskija u ruci. »To bi te trebalo zagrijati.«

Tamne obrve naglo su mu se podignule. »Tko kaže da se trebam zagrijati?« »Pa prije si rekao da ne voli š kad ti je hladno.«

Usne su mu se izvile u poluosmijeh. »Pretpostavljam da jesam.« Ispije ostatak viskija, a lice mu ostane spokojno iako je znala da mu grlo sigurno gori. »Hajdemo pronaći stol.«

»Može.«

Ferro je mahnuo konobarici i ona ih kroz restoran, uređen u sofisticiranom rustikalnom stilu baš kao i ostatak hotela, odvede do njihova stola. On se nalazio u kutu napravljenom od oblica masivnog, glatkog drveta.

»Ovdje mi se stvarno sviđa«, reče ona kad su sjeli. »Sve me to pomalo podsjeća na neke detalje *fantasy* filmova. Mogu zamisliti kako ovdje jedu patuljci. Iako, morao bi biti rustikalniji i manje dotjeran. To sam samo navela kao primjer kako bih pojasnila na što mislim.«

Da je time što će se ugristi za jezik, mogla povući svoju glupu, raskrinkavajuću izjavu, učinila bi to. Što je to bilo u Ferru da je njenu unutarnju čudakinju punom snagom izvlačio van? Možda je to bilo samo zato što nije navikla provoditi toliko vremena s nekim tko nije dio njenog najbližeg kruga. Thadu nije morala glumatati, on ju je poznavao, držao je na kolosijeku. Njena stilistica Sophie vidjela ju je u najgorim izdanjima kad je o odijevanju riječ i nije se činilo da za to imalo mari.

Što se njenih zaposlenika, odnosno većine njih tiče, bili su izvan uobičajenih standarda baš kao i ona sama.

No s Ferrom je, prije ovoga, nastojala održati svoju sliku za javnost. Bio je jedan od neprijatelja i nije željela da ikada ugleda rupu u njenu oklopu. Nije željela da ikada uvidi koliko je od krvi i mesa, ljudsko biće.

To je bilo zato što je sam Ferro djelovao kao nečovjek.

Bio je zid nečitljivih osjećaja, čisti granit.

Meke stvarčice poput nje same lako bi zgnječilo nešto tako nepomično poput stijene i to je trebala imati na umu, a ne razmišljati o njihovoj poljupcu. Ili trncima koji su joj prolazi li kožom svaki put kad bi pogledala u te tamne, nedokučive oči.

No u tom ju je trenutku on iznenadio. »Možda bi to trebala iskoristiti kao nadahnuće za scenografiju kakve igrice za tvoj telefon. Mogli bismo se isto tako uskladiti i napraviti neku koja funkcionira u operativnom sustavu mog telefona.«

»O, to bi bilo zabavno. Mogla bi to biti jedna od onih igrica u kojima stvaraš svoje fantastične svjetove i pokušavaš napraviti veće gradove.«

»Možeš napraviti i vojske.«

»Ili živjeti miroljubivim životom lovaca i skupljača«, reče ona podignuvši svoj jelovnik.

»Mislim da bi to bila dobra zamisao.«

»Vidiš? Strast pomaže.«

»Osobno mi je draža kontrola, onda stvari nisu toliko slučajne. Puno su predvidljivije, puno urednije.«

»Ali, Ferro, tako nikad nećeš dosegnuti vrhunce.«

Nešto mu se u očima promijenilo, potamnilo, a pogled mu se spusti prema njenim usnama. Mogla je osjetiti kako drhte, samo zato što ih

je gledao. Dobro, usne i neki niži dijelovi tijela, a o tome nije željela niti razmisljati. O tome kako mu je to pošlo za rukom izvesti, tek pogledom.

»Ja ću losos«,reče svim silama nastojeći ukloniti napetost koja se, izgleda,osjećala samo s njene strane. »Iako se pomalo osjećam kao izdajica svog željeznog prijatelja u predvorju.«

»Imaš nemilosrdnu crtu, Julia«, odvrati on muklim glasom. »Ja ću isto što i ti.« Spusti jelovnik i zavalio se u stolicu, tamnih očiju neprestano prikovanih uz njene.

Osjećala se kao lovina. Čudan i neobično vedar osjećaj.

»To dolazi sa strašću.Čak i kad nisu u skladu s mojom razumnom procjenom... odluke donosim vođena osjećajem. Da nije tako, ne bih bila ni ovdje. Želja da Hamlina izbacim iz igre kako bi poboljšala poslovanje svoje tvrtke, svog djeteta, to već nadilazi zdrav razum. To ima veze sa strašću.«

»O, puno je više toga povezano sa strašću .«

»Je li?«

»Da, strast je izrazito sebična, osobna. Kad je se nahrani, postaje još gladnija. Zahtijeva da joj se udovolji bez obzira na cijenu.«

Tad joj pogled privuku njegove usne. Način na koji je izgovarao riječi, na koji su se pomicala. Znala je koliko su i skusne, kako su joj vješto probudile tijelo.

Kao što je rekao, što je se više hrani, to strast postaje sve gladnija. Očito se to odnosilo i na tjelesnu strast.

Ona se ograničila na to da s tim nema iskustva.

To je bila još jedna stvar koju je prešućivala. Još jedna stvar koju nije objelodanila jer, o Bože, kao da joj nije bilo dovoljno to što je čudakinja, već je još uvijek bila djeвица, u dvadeset i petoj godini. Jedino iskustvo koje je u tom smislu imala, bilo je nasilno, bolno. Bila je uistinu zahvalna što se sve završilo prije negoli ju je uspio silovati, budući da je znala kako mu je to bila namjera. No, čak joj je i tako to narušilo vjeru u suprotni spol, bez obzira koliko se nastojala pretvarati da nije.

Možda je baš zato pristajala na spojeve s muškarcima koji su samo bili željni njenog novca. Jer oni nisu predstavljali prijatnu, nisu je željeli.

Iako nije imala nekog iskustva sa strašću, strašću koja je nadilazila znanstveno -fantastične i *fantasy* filmove, mogla je osjetiti da u njegovim riječima ima istine. O, bogme ih je mogla osjetiti. Trnci su se vratili svom snagom.

»Je li... mislim, je li jako loše kad u obje uključene strane ista stvar pobuđuje strast?« Pročisti grlo i nastavi zamuckivati. »Recimo... ti i ja. Mislim, u vezi s poslom. Nekako, u meni plamti strast za sklapanjem posla s Barrowsom, a ti... ti to isto želiš, pa budući da oboje to želimo zbog načina na koji bi nam moglo biti od koristi, u konačnici će moja strast ići u prilog tvojoj i obrnuto.«

»Lijepo je kad se to desi, no u životu sam se osvjedočio da onaj tko je moćniji, na kraju počne voditi igru, a ti ne želiš biti ona koja ne drži konce u svojim rukama.«

»Ukratko, u Ferrovom svijetu kontrola pobjeđuje strast.«

»Uvijek, mila.«

»No kontrola ti ne pomaže smisliti fora igrice. Šah -mat.«

On se nasmije. Činilo se da mu se taj zvuk oteo, iako na njega nije bio naviknut. No nekoliko ga je puta čula da se smije i nije *znala* zbog čega joj ovaj smijeh djeluje drugačije, iskrenije.

»Ne mogu raspravljati s tvojom logikom o toj temi.«

»Sjajno.«

Nekoliko minuta kasnije njihov je losos stigao na stol zajedno s vinom kojem se, s obzirom na sve što se dešavalo, Julia razveselila.

Neko su vrijeme jeli u tišini i oboje uživali u pogledu na jezero koje je, zahvaljujući polarnom danu, usprkos kasnom satu bilo sjajno i svijetlo.

Ona se sjeti svoje prezentacije otprije gotovo dva tjedna i prasne u smijeh. »Što?« upita on svrnuvši pogled s tanjura.

»Pa«, reče mu ispravivši se, »prije dva si mi tjedna uništio prezentaciju i htjela sam te s veseljem ubiti bilo kojim raspoloživim sredstvom. A sad, sad smo ovdje, jedno drugom sjedimo prekoputa, imam nož u desnoj ruci i čak ga i ne želim primijeniti na tebi.«

»Prešli smo dug put.«

»Bogme jesmo.« Uze malo rižinog pilava. »Djeluješ gotovo civilizirano.« »Ne čini tu grešku, Julia,« odvrati joj.

»Zašto? Ne želiš živjeti prema mojim očekivanjima?«

»Ne želim da imaš nemoguća očekivanja. Ne zaboravi, kad ovo za vrši, kraj je i našoj suradnji. Ovo iskustvo, između tebe i mene, nije nezabilježeno. Sjetit ću se svega što si mi rekla, svake slabosti koju si pokazala, svake tajne koju si odala i sve ću to upotrijebiti protiv tebe.«

»Prema meni si bio stalno iskren, Ferro. U tvoje se grijehe ne može ubrojiti i to da si lažljivac, tako da ti vjerujem«, reče ona dok joj se grlo stezalo, boljelo je. »Nema problema.«

Možda zato što je bio toliko odlučan izbjeći trenutak povezanosti s njom. Možda zato što je počela osjećati povezanost s njim koliko god čudna bila.

Nešto ju je u njemu zasigurno dirnulo, prodrlo duboko u nju i navelo je da osjeti — da poželi osjećaje — za koje dugo vremena nije ni pomislila da ih želi, a više od svega da osjeti požudu.

Što? Još ljubljenja? Nešto više od ljubljenja? S njim? To bi stvarno bilo glupo. Ipak, isto tako i stvarno slasno. Opa, trebala joj je pomoć. Stručna pomoć. »Jesi li spremna krenuti?«

Ona kimne glavom. Doduše, ako odu, vratit će se u hotelsku sobu. Sami. Zajedno. »Možda«, reče mu, »možda bismo mogli u... šetnju?«

»U devet navečer?«

»Pa vani je svjetlo.«

»Medvjedi?«

»Oh, u pravu si. Stvarno ne bih žele naletjeti na kakvog medvjeda.« »Nisam ni mislio da bi.«

Zatim duboko uzdahne. »Dobro, onda hajdemo u sobu.«

Ferro stavi nekoliko novčanica na stol. »Budući da ti plaćaš smještaj...« »Plemenito od tebe«, reče dok joj se želudac stezao. Zbog čega tako reagira? To je patetično. Bila je nevjerojatno napeta. »Doći ću za tobom u sobu.« »Dobro.« Slegne ramenima i okrene se uputivši se natrag u sobu, ostavivši je pred restoranom. Ona polako i dugo izdahne, a potom krene prema darovnom dućanu. Kupit će si donji dio trenirke i majicu. Tada se zbog Ferrove prisutnosti u svojoj sobi neće osjećati toliko neugodno i izbačeno iz takta. Možda neće, vjerojatno hoće. No, vrijedilo je pokušati.

Ferro je ispružen na krevetu promatrao nebo koje je čak i u jedanaest sati navečer bilo svijetlo. Julia se prije pola sata otišla istuširati, a on je jednostavno ležao i previše razmišljao.

Ne toliko o njenu golom tijelu ispod mlaza tople vode već o tome kako o takvom nečemu ne bi trebao razmišljati.

Dopuštao je da sram umjesto njega odradi potreban posao, podsjeti ga zbog čega si nije trebao dopustiti da ga počne privlačiti.

Nije se samo suzdržavao od djelovanja, suzdržavao se i od želje. To je bilo nešto u čemu je bio prilično iskusan. Rano je naučio ovladati tijelom pomoću pravih misli, razmišljanja o pravim stvarima. Uzbuditi se kad je potrebno i prekinuti to stanje kad je za njega bilo najbolje.

Vrata kupaonice su se otvorila i sobu je obasjao tračak svjetla koji se širio sve dok nije ugledao Juliju. Imala je siv i vrećast donji di o trenirke niskog struka te crnu majicu s natpisom.

Kosu je omotala ručnikom koji je nosila na glavi.

Pokušao se prisjetiti je li ikad vidio tako nonšalantno od jevenu ženu. Nikad nije imao djevojku, ne pravu djevojku. Imao je mušterije, žene koje su mu plaćale da bude s njima, da bude njihova iluzija, a te su žene bile tašte. Za njega bi se uvijek pretjerano dotjerale i utezale u krute korzete pokušavajući pobijediti silu težu i prirodu. Kao da je mario za to, kao da je postojao ikakav način da se sam čin, ili više njih, učini ugodnijim.

Opet ga se dojmila Julijina nježnost, nježnost koju je tako silno nastojala sakriti. No, iako duboko zakopana, ipak je bila tamo i očaravala ga.

Ona odmota ručnik i baci ga nazad u kupaonicu otresajući mokrom kosom. Čvrsta i v alovita padala joj je niz leđa. Ode do kreveta i skoči na njega te izvadi tablet iz torbe. Kad ga je upalila, lice joj obasja svjetlost zaslona.

Gurnula je slušalice u uši i počela žestoko udarati po zaslonu. Shvatio je da igra igricu, naročito kad je u jednom trenu tiho i ljutito progundala.

Nije se mogao ne nasmiješiti. Ta strast koju je toliko zagovarala, bila je prizor vrijedan promatranja. Prekrasan.

Ona je bila prekrasna. Zadrhti od te spoznaje uvidjevši da njenu ljepotu ne promatra samo kao da se rad i o lijepom zalasku sunca.

Ne, osjećao je njenu ljepotu, poželio je dodirnuti, posjedovati.

Osjetio je neku tako čudnu, oštru bol. Čežnju koja mu je zadirala u dubinu bića. Nešto za što je bio siguran da je morao osjećati nekad davno, no što je potom naizgled izgubio. U neko doba života, možda u nekom drugom, nekom različitom od čovjeka kakav je postao.

»Što igraš?«

Ona se prepala, podigla glavu, pogledala ga širom otvorenih očiju i izvadila slušalice. »Mislila sam da si zaspao«, reče stavivši ruku na grudi.

»Ne, oprost.«

»Znači samo se... kriješ u mraku.«

»Ležim na kauču, teško da se krijem.«

»Vrebalo.«

On se nasmije. Neobično ga je nasmijavala. Obično je određivao kad će se nasmijati, a kad će se nasmiješiti. Nije to činio spontano ili od srca. No ona je iz njega uspijevala izvući nešto, reakciju.

I to takvu koju nije mogao kontrolirati, što ga je pomalo zabrinjavalo. Čak si je to i zamjerao. To da ta žena, koja je po mnogo čemu bila još tolika djevojčica, nad njime ima takvu moć. S druge strane, nešto je u njemu također željelo popustiti iskušenju, doći do ruba i vidjeti što će se desiti. Pomisao na to bila mu je primamljiva, jako primamljiva.

Koliko je vremena prošlo otkako ga je nešto uzбудilo? Kad je zadnji put osjetio žar ispod kože? Bio je umoran od toga da mu je hladno.

To je bila njegova vrlo tužna stvarnost. Da se bez obzira na to koliko mu je okruženje toplo i raskošno, nikada ne uspijeva zagrijati.

»Kriv sam. Samo sam se divio tvom izboru odjeće.«

»Nećeš vjerovati što mi je Thad stavio u torbu.«

»Tvoj pomoćnik?«

»Da. Na pameti mu je bio seks, pa mi je zapakirao neke... uf... uglavnom, nije mi zapakirao moju trenirku. No u darovnom dućanu sam se opskrbila onim što mi je potrebno.«

»Meni se sviđa«, reče on.

Čipka i svila ne bi ga bile toliko zadivile. Jer, upravo je sada Julia bila žena kakvu nikada nije vidio. Čista, bez ukrasa, na mnogo načina toliko prirodna. Nestalo je njenog oklopa.

Kako bi sada bilo lako reći prave riječi, otići s kauča u njen krevet. Dati joj poljubac koji bi se pretvorio u dva polj upca. Koji bi se pretvorili u još puno njih. Mogao bi dotaknuti njenu nježnost, nahraniti se na njenom žaru.

Trnci mu prođoše tijelom. *Želio* je to, želio je nju, njeno tijelo. Spoznaja o tome što snuje, što si dopušta poželjeti, ga je sledila. Jednog će dana, da, imati djevojku. Toga se već predugo klonio. No to neće biti ova žena, ne sada, ne u ovim okolnostima.

Mogao je to vidjeti u svojoj svijesti.

Tvoje tijelo u zamjenu za tvoju tvrtku. Pustit ću Anfalas da živi bez ikakvog uplitanja s moje strane. Sve što zauzvat tražim si ti. U mojoj vlasti, za moj užitak.

Mogao je to napraviti. Prestati sa svim potkopavanjem njene tvrtke, prestati tragati za slabom točkom koju bi mogao iskoristiti. Ponuditi joj plaću i zauzvat zahtijevati njeno tijelo.

I postao bi u pravo ono što je mrzio. Trgovanje uslugama, iskorištavanje. Ne, neće si to dopustiti, neće si priuštiti to zadovoljstvo, neće se gurnuti u pakao. Ostalo mu je vrlo malo duše, za to da se nađe ovdje gdje je danas, platio je visoku cijenu. Ono duše što mu je preostalo, bilo je previše izobličeno da bi se dalo popraviti, no tih se ostataka ipak neće odreći.

Tijelo mu je gorjelo, mučilo ga okusom onoga što bi moglo biti. Ne. Strast vodi u propast. Samo mu je kontrola mogla donijeti zadovoljstvo, omogućiti mu pro na laženje svojevrsnog odgovora, svojevrsnog mira, spasiti ga od oluje koja je u njemu divljala.

OSMO POGLAVLJE

Julia se probudila ukočena i skvrčena. Dijeljenje sobe s Ferrom činilo se da postaje izuzetno problematično. Kao prvo, čovjek je spavao u donjem rublju. Nije to primijetila kad je otišao spavati na kauč, jer legao je prije nje i pokrio se dekom.

No kad je ustao prvi, a nju probudio zvuk kretanja, otvorila je oči upravo da uspije vidjeti njegova gola mišićava leđa i stražnjicu, o mili B ože, stražnjicu u uskim boksericama koje su mu tako prijanjale uz tijelo da su više otkrivale nego prikrivale, dok je nestajao u kupaonici.

Zatim je neodjeven izašao iz zahoda pružajući joj nesme tan pogled na ostatak svojih...tajni, zajedno s isklesanim trb ušnim mišićima i grudima, posutim upravo savršenom količinom tamnih dlaka.

Izgledao je poput zanosne ženske maštarije u pokretu sazdan od njenih najdubljih želja. Stvaran muškarac s kosom, mišićima i svim dobrim stvarima koje dolaze sa zdravom količinom testosterona.

Nikad prije nije žudjela za time, ne na sasvim nagonskoj razini, ne u smislu da zbog pogleda na njega počne žudjeti.

Takvo što si nije dopuštala i nije to željela priznati. Voljela se pretvarati da Michael, njegov nasrtaj, nije bio važan u seksu alnom smislu, jer *znala* je da seks nije tome nalik. Znala je da ju većina muškaraca ne bi tako povrijedila. Znala je to.

No dio nje u to nije uistinu vjerovao, pa je izbjegavanje seksa i muškaraca koji ga žele bilo toliko lakše od detaljnog ispitivanja vlastitih osjećaja.

I tako, budući da su joj muškarci rijetko navaljivali na vrata spavaće sobe, bilo je lako to ostaviti po strani i maštati u samoći kad bi se javile bilo kakve potrebe. Tako je bilo sigurnije, nije trebala ni o kome ovisiti, nije trebala nikome vjerovati.

To je bilo vrlo važno.

No Ferro ju je navodio da se zapita je li doticaj s takvim tijelom vrijedan rizika. Znala je da joj on ne bi našao niti je silio.

I čekaj, možda se i ona njemu sviđala. Napokon, poljubio ju je i morao nešto osjetiti. Nije da joj se on *sviđao* u punom smislu te riječi. Samo joj je bio seksi. Bila je žena, s potrebama, željela ga je, ne s njim hodati.

Viljuškom je gurkala pileća prsa po tanjuru. Bilo je vrijeme ručka i vjenčanje je trebalo početi za samo nekoliko sati. U mjesto da misli na svoju zaposlenicu na njen poseban dan, jedino o čemu je mogla razmišljati bili su Ferrovi mišići. Bijedno, stvarno bijedno.

Čovjek joj se čak nije ni sviđao, osim što joj se gotovo počeo dopadati. No zapravo ga nije ni poznavala. To joj je bilo jasno, stvarno jest, a opet se nije mogla prisjetiti trenutaka koje je provela s njim. Kad je bila s njim počela bi se smiješiti, hvatao ju je smijeh. Stvarno je bila bijedna.

Ferro je preskočio ručak obrazloživši to poslovnim obvezama i njoj je savršeno odgovaralo, jer bio joj je potreban odmor.

Odmor od Ferra. Opa, prisjetila se dana, slatkih, nedavnih dana kad joj je odmor od Ferra trebao samo zato što nije mogla podnijeti njegove obijesne šale, samodopadnost i opći kretinizam.

Sad joj je odmor od Ferra bio potreban kako bi joj se zanemareni hormoni smirili i prestali žudjeti za njegovom pažnjom. To se neće desiti, nema šanse.

Jer, prepusti li se toj čudnoj, ludoj žudnji za njim, to će uništiti... to će uništiti... neće uništiti ništa. Baš ništa. Nije joj se sviđao, nije mu se sviđala. Bili su suparnici odlučni poraziti onog drugog i trenutno su se tek privremeno odmarali od pokušaja međusobnog poslovnog istrebljenja.

Bude li s njime spavala, to neće uništiti baš ništa. Izgledi za vezu bili su im ionako nikakvi, a takvo što čak nije ni željela.

Od silnog mozganja gotovo joj se zavrtjelo u glavi.

Jedino, ona baš i nije bila tip žene koja će spavati s muškarcem s kojim neće završiti u vezi. Ili možda jest?

No isto tako nije mogla zamisliti da će ikome ikad dovoljno vjerovati za upuštanje u pravu vezu. Isto je tako znala kako ne želi da je se iskorištava zbog njenog novca, a nije ni znala u koju bi svrhu kupovala te muškarce koji su je salijetali. Bilo joj ih se lako odreći. Bili su nesposobni i u osnovi ih je doživljavala kao bespolna bića.

Ali Ferro? Ferru nije bilo do njenog novca. Da poželi spavati s njom, on bi barem želio nju, a ne njen status. Njen mu status nije ništa značio. U svakom slučaju, ionako su jedno drugo već iskorištavali kako bi sklopili posao, bez seksa, tako da bi iskorištavanje bilo fizičke naravi što je, dokle se god u to upušta pri punoj svijesti...

Toliko bi razočarala svoju majku.

Ugrize se za usnu. Učili su je da svoje tijelo, seks, doživljava kao nešto posebno. No majka joj je platila pratitelja za ples koji joj je pokušao oduzeti djevičanstvo, koji je pokvario, da, priznala je, odnos prema seksu na jako dugo vrijeme. Stoga nema veze, majka ionako nikada nije znala što je najbolje za nju.

Ostavi li se sve to po strani, što može izgubiti? Ionako baš i nije osoba za suprugu i majku. Možda bi prolazna avantura bila najbolje što za sebe može napraviti. Avantura s neprijateljem.

E pa sad, zbog čega je to više uzbuđuje negoli odbija?

Podigne pogled kad joj neki muškarac sjedne za stol. Plav okos, zgodan. Ne zgodan na podjednako razoran način kao Ferro, no niti odbojan. Možda je tu ležao odgovor. Drugi muškarac, tankoćutniji muškarac. Bili su u javnosti, stoga je sigurna. Možda bi on bio razboritiji izbor. Muškarac koji bi mogao zadovoljiti tu putenu potrebu koja je, čini se, u njoj rasla, no koji nije bio gas do daske poput Ferra.

I da, ne netko koga bi svrstala među neprijatelje.

»Bok«, reče mu smiješeći se i nagnuvši glavu ustranu u pokušaju da izgleda zavodljivo. Vidjela je kako druge žene tako rade i pomislila da će joj to poći za rukom. Osim toga, u haljini koju je nosila, grudi su joj stvarno izgledale dobro, što joj je trebalo pomoći da privuče mušku pažnju.

»Bok. Julia Anderson, zar ne?«

»Da«, reče. Nije ostala bez daha ali se trudila tako zvučati jer je bila prilično sigurna da se muškarcima to sviđa. »A ti si?«

»David Brown. Vidio sam kako sjediš ovdje pa sam ti jednostavno morao prići.« Ona podigne ramena i primakne ruku kako bi privukla malo pažnje na svoje ispupčene adute. »Stvarno? Tako dražesno.«

»Imam zamisao za jedan proizvod koju ti moram izložiti.« Nakon toga joj se mozak na neki način ugasio dok je David, koji je izgledao sve manje i manje privlačno, započinjao s izlaganjem neke nebulozne zamisli koja nije imala ama baš nikakvog temelja u postojećoj tehnologiji, kao što niti on nije imao pojma o načinu na koji računala rade. Niti mu je uopće palo na pamet da prilaženje ženi na vjenčanju i iznošenje poslovnog prijedloga automatski znači niječni odgovor.

U to je bila potpuno sigurna kad je završio. Rukovala se s njim i zahvalila mu, smiješeći se i pretvarajući se kao da u sebi ne umire od gnjavaže.

Bilo joj je zaista dosta toga da joj se dok je bila nitko, muškarci nisu ni obraćali jer bila je štrkljasta i voljela računala više nego izlaske. No sad kad ima novac i položaj, često joj prilaze zgodni muškarci. Bilo joj je dosta njihove ljubaznosti i drugačijeg ophođenja zato što ima moć.

Bilo joj je dosta toga što su svi do jednoga lasci, pa ne može vjerovati ničemu što kažu, ničemu što naprave.

Ferro je bio gad, no bio je pošten. Nije tip muškarca koji će se divno ponašati sve dok te ne uhvati nasamo. A o tome se, zapravo, dalo puno toga reći.

Osvrnula se po prostoriji, po tom prekrasnom okruženju. Bi li bila prijateljica s ovim parom da nije bila na položaju koji sad zauzima? Da ljudima nije platila najbolje sobe u hotelu, bi li je i tada željeli u društvu?

U jedno je bila sigurna. Da na njih nije mogla bacati novce, trebala bi im dati nešto drugo. Trebala bi im se otvoriti, a ta joj se zamisao nije nimalo sviđala.

Ferro baš i nije bila draga, nije se pretvarao da jest. Nije ju želio upoznati, no mogao bi s njom poželjeti spavati. S tim se mogla nositi, barem se radilo o čistoj situaciji, bar je bilo pošteno. Trenutno bi si radije priuštila njegovu grubu iskrenost nego ulzičke osmijehe. Avantura s vlastitim neprijateljem zvučala je sve manje i manje glupo.

»Na vjenčanju ne bi trebala nositi crno.«

Ferro priđe Juliji na recepciji s čašom pjenušca u ruci. Ušao je kad je svečanost započela nakon što je obavio neke poslove s Kinom.

Julia se okrenula i želudac joj se stisnuo, a vrela krv jurnula žilama. Osjetio je to, sasvim sigurno je osjetio uzbuđenje.

»Imam odobrenje«, odvrati mu s osmijehom, a bijeli zubi bljesnuše ispod grimiznog ruža.

Plava joj je kosica bila oblikovana u meke valove, a crna haljina tek obrisa što se pripijao uz bokove i zvonoliko širio na koljenima nježno se spuštajući prema tlu. No izrez oko vrata, duboki V sprijeda i straga bio je ono što mu je privuklo pozornost.

Grudi su joj bile male, ali savršeno građene. Uhvatio se kako o njima gotovo opsesivno razmišlja. Je li to zbog toliko mnogo godina u kojima su mu vlastite maštarije morale provesti zaključane u dubini bića dok je udovoljavao drugima? Tolike godine potiskivanja požude zato da se ne mora nositi sa starim sjećanjima? Je li zato bila toliko snažna? Ili je to bilo jednostavno zbog Julije?

Zabranjeno voće. Iskušenje za koje nikada nije mislio da će ga dovesti u napast. Jer on je to bio drugim ženama, a za predmet takve vrste požude nije bilo užitka. To je bila sebična požuda. Ona je iskorištavala drugu stranu sve dok od njih oboje ne bi ostalo ništa, dok iznutra ne bi postali hladni.

Osim ako si ne bi dao u zadatak da je zadovolji.

Ne.

Neće to učiniti. Zaprljan je vlastitom prošlošću, a svaki novčić koji je ikada potrošio, svak i novčić koji je ikada umnožio, dolazi od njegove najveće sramote. Na leđima je sagradio cijelo svoje carstvo, u gotovo doslovnom smislu riječi. Neće se tome vraćati. Neće.

Mrzio je glasine, glasine o tome da je zavodjenjem imućnih starijih žena dolazio do njihovog bogatstva. No istina je bila još gora, a to je da im je bio igračka, da su ga kupovali, da je zahvaljujući tome pokrenuo vlastitu tvrtku. Da je nasljedstvo stekao od čovjeka koji je jeftino prodavao ono što se samo trebalo davati.

Zato je maknuo pogled s njenog tijela i zagledao joj se u oči. Plave, bistre, odraz svega za što je počinjao misliti da ona jest: nevinosti, dobrote. Cijeli je taj oklop prekrivao ono slatko i ranjivo u njoj.

»Posebno priznanje za mladenkinu dobrotvorku?« upita pružajući joj čašu šampanjca.

Ona je uzme, podigne k usnama, a potom spusti. »Teško da sam dobrotvorka«, odgovori.

»Plaćaš smještaj za sve. Osim toga, mladenki daješ plaću.« »Ne dajem joj plaću ni za što. Prokleta je dobra prog ramerka.« »Poznaš li sve svoje zaposlenike?«

Slegne golim ramenom. »Ne baš sve. U tvrtki velikoj poput moje takvo što nije moguće, no to uostalom znaš.«

»Jedva da poznajem ikoga od svojih, ne ispod određene razine.«

»Kako je to moguće?«

»Nisam od one vrste šefova koji navraća na okupljanja, izlete i kampiranja na kojima zaposlenici treniraju međusobno povjerenje.«

»Oh, ja jesam, mislim, išla sam na takve stvari.«

»Da, ti si jako... jako si draga osoba.«

»Hvala«, odvrati mu. »Zvučao si iznenađeno.«

»Ne pozna jem baš puno dragih osoba.«

»Možda i nisam baš toliko draga, Ferro.«

»Zbog čega to govoriš?«

»Ne znam. Mislim, pretpostavljam da sam velikodušna s novcem, no ne i sa sobom. Da, prođem hodnicima i svima kažem - dobar posao. Dođem im na vjenčanja i kupim skupe darove. No novac je tako lako davati, puno je teže dati sebe. Dati pravo prijateljstvo.«

»Želiš da te ljudi iskorištavaju zbog novca«, riječi mu pobjegoše preko usana.

»Nikada o tome nisam razmišljala na *takav* način, no pretpostavljam da je to ono što o dobijem, budući da samo to i dajem. Ipak, s obzirom da je ljudska priroda prevrtljiva, licemjerna kakva jesam, nikad se nisam obazirala na to da me se iskorištava zbog novca kad sam... pokušavala uspostaviti vezu.«

»I muškarci ti to rade?«

»Da. Puno je lijepih žena na svijetu, Ferro, puno ljepših od mene. No nema žene s više novaca od mene. Zato... ne treba biti genijalac da se shvatiš zbog čega odjednom privlačim muškarce.«

»Svaki muškarac koji te pogleda i u tebi vidi samo bankovni račun je idiot. Kako iko me može promaknuti koliko si čudesna i jedinstvena?«

Oči joj se zaokružile, njegov je kompliment pogodio cilj. Jedino, bio je iskren. Nije pokušavao zavoditi, nije se pokušavao igrati. No riječi su ipak iz njega izašle i znao je da su upalile. Uvlačile su se u nju.

Želiš li je, možeš je imati.

Ne, neće.

Ipak, iskušenje je gorjelo toliko vrućim plamenom da je i njega gotovo progutalo. Iskušenje da sazna kako bi bilo dobiti sve što poželi, istražiti njenu nježnost, njenu nevinost.

To je bila prava sramota. Njena nevinost, želja da joj strgne oklop i izloži svu tu nježnu dražesnost, to ga je mamilo, a upravo je to bilo ono što ga je trebalo spriječiti da je ikada takne.

S druge strane, da je bila drugačija, prekaljenija, namjerno zavodljiva, sumnjao je da bi išta mogao osjetiti.

Po tome se razlikovala od drugih. Upravo po onome zbog čega je bila zabranjena. To ga je mamilo k njoj.

»Stvarno misliš da im nešto promiče?« upita ga.

»Da«, reče znajući da bi trebao prestati. Znajući da je može pokositi jednako u činkovito kao što ju je ojačao. Učiniti nešto zbog čega će ga prestati gledati tim okruglim plavim očima, gledati kao neku vrstu junaka.

»Kako to da je to svi ma promaknulo, Ferro?« upita. »Š to je sa mnom? Zapravo, ne okrećem leđa sebi kakva jesam kako bih sakrila svoje dobre strane. Zašto svatko ima dojam da sa mnom nešto nije u redu? Zbog čega ljudi od mene žele uzeti samo stvari?«

»Hoćeš istinu? Mislim da si prepametna za većinu ljudi. Plašiš ih. Potpuno je jasno da se nećeš moći povezati s nekim tko nije poseban na neki način. Ti si izazov, a neke muškarce to plaši. Odnosno... u njima budi želju da te podčine.« Na te riječi ona ustuknu. »Osim toga, mislim da, zapravo, ne želiš niti jednog muškarca koji ne pokaže da ga zanimaš. Mislim da vladaš stvarima više no što misliš.«

»Stvarno?«

»Ti si od one vrste žena koje znaju kako krenuti i dobiti što žele. Milijunašica prije dvadeset i prve, vodeća u informatičkoj industriji. Zapanjujuće postignuće za nekog tvojih godina. Gotovo nevjerojatno za tvoj spol. Mislim da vladaš stvarima više nego što sebi priznaješ.«

Julia pogleda u svoj pjenušac, a potom opet Ferra. Bio je besprijeckorno odjeven, linije odijela sašivenog po mjeri klizile su mu uz tijelo, tijelo čiju je gradu jutros mogla prilično detaljno promotriti. Ferro je ostavljao dojam uglađenog čovjeka, a znala je da, zapravo, nije, ne doista. Jutros ga je gledala bez tog odijela i ono što je vidjela, pobudilo je u njoj ne baš malo zanimanje.

A on je mislio da vlada situacijom više negoli je htio priznati. Š to bi se desilo da pokuša zvesti Ferra? Da krene po ono što želi?

Želio je i on nju. Dobro, možda. Poljubio ju je kao da je utopljenik, a ona kalifornijski zrak. Rekao je da su budale oni koji ne vide zbog čega je ona posebna. Što je značilo da on misli kako je posebna. To

je prevršilo svaku mjeru. Nije joj trebalo da on misli kako je posebna, trebalo joj je samo da je poželi.

Smiješna je. Dvadesetpetogodišnja djevojka dopušta da je koči toliko strahova i nesigurnosti. Bio je u pravu. Oklop joj je bio potpuna glupost. Još je uvijek živjela u strahu, imala se potrebu zaštititi. Imidž je nije ojačao, iza njega se skrivala.

No, kad bi bila s Ferrom... mogla bi se probiti kroz zid, taj veliki zid straha koji ju je okruživao. Pao bi zahvaljujući njemu, jer Ferro Calvaresi je bio ma jstor igre. Tip muškarca zbog kojeg žene izgube pamet žudeći za prilikom da imaju njegovo tijelo.

Postojala je jedna uzrečica. Želiš li nešto naučiti, uči od majstora. To je bilo razumno razmišljanje. Znači, želi li naučiti nešto o seksu...

Otpilaje gutlja j pjenušca, za toliko potrebnu hrabrost. Tad je zakoraknula prema njemu i naslonila mu se na ruku. »Voliš li žene koje vladaju stvarima?« upita pokušavši to reći zavodljivim glasom, iako je bila sigurna da zvuči pomalo kreštavo.

Nešto u njegovim očima se pr omijeni, potamni. »Ne.«

»Oh.«

»Ja volim vladati stvarima.«

Zbog nečeg vezanog uz način na koji je to izgovorio, zamamnim i punim glasom koji se kroz nju topio poput vruće čokolade, osjeti žmarce. U njoj se probudi žudnja koja je zatekne svojom snagom.

»Pa to je... jako loše budući da... budući da misliš kako ja vladam stvarima, a tebi se to sviđa.« Š eprtljala je zavodeći ga. Trebala je znati da će u zavodjenju biti loša.

To je bilo grozno jer ga je stvarno željela. U ovom ga trenutku doslovce želi do bol i. Bilo je to novo i zastrašujuće iskustvo. No činilo se... isto tako se činilo da bi to bila u stanju napraviti.

S Ferrom ne b i bilo osjećaja, no niti igara. Ne bi bilo zahtjeva, niti siljenja. On joj ne bi vjerovao, ne bi niti od nje tražio da vjeruje njem u. Jedno drugomu bi mogli pružiti užitak i potom... potom se vratiti na staro stanje stvari.

»Bi li mogao...« Zastade i udahne, uzimajući zalet. »Bi li mogao sa mnom izaći na balkon?«

»Želiš li reprizu našeg kalifornijskog izlaska na balkon?«

»Želim li?«

»Ima li novinara?«

»Vjerojatno.«

On podigne podlakticu i ona ga uhvati pod ruku pustivši da je kroz prostoriju povede k drvenoj terasi. Svjetiljke su visjele nisko i u pravilnim razmacima, bacajući svjetlosne kugle na jezero.

Ona udahne i ispusti zrak pogleda usmjerenog prema zvijezdama. Toliko ih je, ima više zvijezda no što je ikada vidjela. Ovo je mjesto bilo drugačije, divlje, a i ona se tu osjećala drugačije i divlje. Okrenula se prema Ferru i stavila mu ruku na lice, tražeći odgovore u njegovu izrazu. Ondje nije bilo ničega, bio je poput kamena. Nečitak, nedokučiv.

No nije namjeravala čekati njegov znak. Kanila je dati svoj vlastiti i provjeriti tu sposobnost vladanja stvarima za koju je on mislio da je ima.

Drugom mu rukom ovije vrat prolazeći mu prstima kroz kosu. Zatim zatvori oči, jer pogled na njega nije joj bio od pomoći, bio je previše zgodan da bi bio stvaran, pa se nagne naprijed pritisnuvši usne o njegove.

Bile su tople, čvrste, nepomične. Zato drugačije nagne glavu i vrškom jezika dotakne spoj njegovih usana.

Na to se on pomakne, lagan o joj klizeći rukom oko struka, a potom je čvrsto stisne i privuče na svoja prsa.

Držao ju je tako puštajući je da ga ljubi, ne uzvraćajući na poljupce niti ih odbijajući. »Poljubi me«, reče Julia usana još uvijek pritisn utih o njegove. I na trenutak, očaravajući, divlji trenutak, on je poslušao. Usne su mu se pomakle tako stručno, tako nevjerojatno vješto. Trnci su joj prošli tijelom, koža joj se uzбудila. Vlažan dodir njegova jezika izazvao joj je jednaku vlažnost među nogama. O da, željela ga je. Željela je da joj pokaže sve što je propustila.

No on se iznenada odmakne, a ona se od iznenađenja ukoči. »Što je?« upita ga.

»Ništa, no bilo je više nego dovoljno zajavni nastup, ne čini li ti se?« Ona opazi da teško diše, što nije bio slučaj nakon njihova kalifornijskog poljupca.

Činilo se da mu se lice malo zacrvenjelo, teško je to bilo razaznati pod mutnim svjetlom, no bila je sigurna da vidi kako su mu se oštre jagodične kosti osule grimiznom bojom. Iznenada joj je postalo jasno: sad se uzбудio, a kad su se prvi put poljubili nije.

Nije znala što misliti o tome.

»Pretpostavljam«, odgovori mu. Disanje joj je bilo nepravilno, kao i otkucaji srca. K tome su joj drhtale i noge. On se okrene, ode do ruba terase i primakne ogradi te nasloni podlaktice na grubo tesano drvo.

Pođe za njim i stane kraj njega. »Želim te«, izusti u dah.

Nije reagirao, nije se pomaknuo ni pogledao nju ili bilo što drugo. Jednostavno je zurio u vodu.

»Ferro... ja - ne tražim ništa mimo dogovora koji i mam. Samo te želim, u krevetu, sve dok ovo ne završi i svako od nas ne ode svojim putem s onime što želi.«

»Poslovna transakcija«, reče on grubim i bezizražajnim glasom. »Da, š to je loše u tome?«

Uspravi se. »Nisu mi drage takve stvari.«

Ona osjeti žareću bol. Je li moguće da ga je pogrešno shvatila? Da je uopće nije želio? Poniženje je bilo puno gore no što je mislila da bi moglo biti. O da, puno gore. Iznenada se osjetila tako majušnom, neprilagođenom djevojkom kakva je oduvijek bila.

Naravno, u materijalnom smislu Ferru nije mogla ponuditi ništa više od onog što je prema dogovoru trebao dobiti. Zašto bi onda uopće ugodio njevoj želji?

»Žao mi je što sam ti toliko odbojna«, reče odrješitim glasom, a bol i ljutnja iz njezinih zadnjih deset godina života i ranijeg besmislenog susreta s Davidom Kakosevećem preziva te Ferrvog odbijanja, narasle su i prekipjele izlivši se u žestoke i nesmotrene riječi. »Jesam li ti trebala ponuditi novac? Je li to vrsta razmjene koju razumiješ?«

On se odgurne od ograde i okrene prema njoj bezizražajnog lica na kojem su plamtjele tamne oči. »Pripazi, *cara mia*.«

»Oprosti, ne vrijeđa me baš malo to što ti, Ferro Calvaresi, za kojeg svi znaju da je zavodio bogate starije žene zbog njihova novca i društvenog položaja, spavanje sa *mnom* nalaziš gadjljivim.«

On je zgrabi za ruku i povuče k sebi. Po prvi put ga je vidjela u potpuno sirovom izdanju. Maska je do kraja pala. Nestalo je uglađenosti, opuštenog smiješka, lažnog plejboja. Ovo je bio čovjek s ulice, čovjek koji je odbacio posljednji tračak morala kako bi preživio.

Šutio je i samo je promatrao. Tad je ispružio ruku, dotaknuo joj jagodičnu kost i nastavio crtama lica prema bradi, cijelo je vrijeme

netremice gledajući u oči. »Znači, razgovarala bi o mojoj prošlosti, je li? Misliš li da je razumiješ zato što si pročitala knjigu? Jesu li te pojedinosti uzbudile? Priče o tome kako sam iskorištavao bivše ljubavnice? Je li ti se svidio dio koji opisuje kako sam udanu ženu odveo u garderobu, prikovao je uza zid i uzeo s nogu dok ju je muž tražio po plesnoj dvorani? T a mi je omiljena.«

Ona potrese glavom i sledi se od spoznaje da je prevršila svaku mjeru. »Ferro... nisam...«

»No ne znaš potankosti u cijeloj priči, to je pak čista pornografija. Mladi p astuh koji je ženama neodoljiv. Protuh bez savjesti koji zbog svojih seksualnih vještina dobiva razne poklone. No t o je uljepšana verzija, Julia. Č istunska verzija.«

»Ne može biti...«

»O da, može. Pretpostavljam da znaš š to je kurva.«

Ona zatrepće i osjeti kako ju je iznenada stegnulo u grudima. »Da.«
»Teško da sam bio veseli zavodnik usamljenih žena kakvim me se prikazivalo. Bio sam plaćen da budem tamo, u njihovim krevetima, u garderobi. Bio sam kurva, Julia, plaćen za seks. Prodavao sam vlastito tijelo onome tko je najviše ponudio i radio što god se tražilo od mene, hti o to ili ne.«

»Ne mogu... Nisi to mogao raditi. To nije...«

»Misliš da pretjerujem, zar ne? Ne pretjerujem. Kad mi je bilo šesnaest, s ulice me pokupila žena po imenu Claudia. Bila je imućna, starija i tražila je malo zabave. Prošla su četiri dana otkako sam posljednji put jeo. Tražio sam posao, no jedva sam stajao na nogama. Prvo mi je platila obrok, a nakon toga ... kako sam mogao odbiti išta š to je tražila? Umirao sam od gladi za hranom, za dodir, za krevetom koji nije prljava ulica, pa sam pošao s njom i d r age volje uzeo novac koji mi je ponudila. No bio sam joj kućni ljubimac, Julia. Naučio sam slušati svaku zapovijed, postati njen ljubavnik iz mašte. No to nije bilo sve š to je imala na umu. Jednako je tako željela na meni zaraditi. Imala je poznanstva, dr uge žene, žene za koje je znala da bi platile za mladog čovjeka koji u krevetu čini sve što od njega zatraže. Naučila me engleski, naučila plesati, podučila umjetnosti i kulturi te svemu što sam trebao zna ti kako bih bio ugodno društvo. Istrenirala me, kao ž ivotinju.«

Julia proguta slinu osjetivši stezanje, mučninu u želucu.

»Želiš da prestanem, zar ne?« upita je.

Ona kimnu. Da, željela je da prestane, nije željela znati, jer sve do maloprije bio je maštarija, a sad je postao previše stvaran. Već je i zbog onoga što je čula, imala osjećaj da je prekriva prljavština. Kako li se on tek mora osjećati?

»Baš šteta, dražila si me i sad se nosi s posljedicama. Želiš li razgovarati o mojoj prošlosti, onda trebaš znati kako je doista bilo. Bio sam plaćen za seks, radio što god su moje ljubavnice tražile i radio sam to dobro. Isto tako sam slušao što govore. Bogataške supruge puno znaju o novcu, ulaganjima. Shvatio sam kako mogu oploditi novac koji sam zaradio. Teško je živjeti na takav način, zaraditi stotine dolara za s at vremena... rada. No na koncu mi je postalo jasno da je cijena koju plaćam prevelika i da se ne želim više prodavati. Nisam na prodaju. Nisam tvoj kućni ljubimac od kojeg možeš bilo što zahtijevati. Čovjek sam i imam vlastite zahtjeve.«

Polako je kimala glavom i odmicala se od njega, izvlačeći mu se iz stiska. Potom se okrenula i vratila u plesnu dvoranu te pognute glave prošla kroz gomilu uzvanika.

Imala je osjećaj da je progutala ciglu, treslo joj se cijelo tijelo. Kako ga je lako bilo osuditi na temelju predodžbe o njegovoj prošlosti, osjetiti mu se nekako nadmoćnom, upotrijebiti to protiv njega, istjerati istinu na vidjelo.

Sad je osjećala kao da je nešto razdire iznutra. Imala je dojam kao da je bila prisiljena suočiti se s onime što je prošao bez ikakve zaštite. Ferro je bio ponosan čovjek, a u tom je razdoblju života dao da mu pregaze ponos. Bio je prisiljen biti tuđe vlasništvo.

Boljelo ju je ono što je prošao, a predodžba koju je o njemu imala se promijenila. Nije bio svjetski plejboj već iskorištavani šesnaestogodišnjak koji je za mnogo čim očajnički žudio. Žudio je za podukom, ljubavlju i utočištem, a ponuđena mu je prazna inačica svega toga koju je prihvatio. Sad je saznala tko on uistinu jest.

Zamišljala ga je kao s latkorječivog, umiljatog ženskaroša, kao muškarca koji uzme poklon u tren oka i ostavi zadovoljenu i zadovoljnu ljubavnicu. Nije uvidjela... nikada nije ni pomislila da se prodavao, prodavao svoje tijelo.

O da, to ju je uznemirilo. No zbog toga je s njime isto tako osjetila neku čudnu vrst u povezanosti, jer znala je kako onečovječujući,

zastrašujući i užasavajući može biti osjećaj koji se javlja kad ti netko pokuša protiv volje zaposjesti tijelo. Samo je on to činio iznova i iznova, pristao je na to da bi preživio. To je boljelo.

Bez obzira na sve ipak je nije želio, a sada ga i ne krivi. Uvrijedila ga je preko svake mjere, ponašala se prema njemu kao prema kurvi i sada kad je saznala za njegovu prošlost, bila je svjesna da je zbog toga ima potpuno pravo mrziti.

Pritisnula je tipku dizala otp rilike devet puta više negoli je trebalo, a potom ušla i naslonila se na stijenu puštajući da je odnese do njenog kata. Možda bi pot iho mogla zatražiti drugu sobu, staviti ih na određenu udaljenost.

No to nije mogla učiniti jer otkrije li se da spavaju u od vojenim sobama, vijesti o prekidu mogle bi ih zaskočiti s leđa, a to nije ono što im je trebalo prije iznošenja ponude Barrowsu. Našla se u zamci, čvrsto uhvaćena u prokletu kašu koju je sama zakuhala.

Izađe iz dizala i odmaršira niz hodnik te provuče karticu kroz čitač. Nije prolazila. »Grrr!« provuče je ponovno i suoči se s crvenim svjetlom. »O ti glupa, glupa stvari!« Provuče još jednom, pa još jednom, a zatim udari nogom vrata. Zabila je prste u kosu, okrenula se i naslonila na zid boreći se sa suzama. Opet poražavajući misterij.

Dizalo do nj enog baš je tada stiglo na kat, vrata se otvore, a iz njega izjuri Ferro. Koračao je prema njoj netremice je gledajući u oči. Potegnulo je čvor svoje kravate i otrgnuo je s vrata pustivši je da padne na pod.

Stupio je ravno pred nju i stavio ruke na zid na koji se ona naslanjala. Nagnuo se i približio usne na šaptaj do njenih.

»Ne napuštaj me.«

»Ili što?« upita Julia.

Obavi joj ruku oko struka i povuče prema sebi. Drugu spusti sa zida i palcem joj prijeđe preko ruba usana. »Sad znaš moje tajne.«

Ona polako kimnu. »Prekršio si vlastito pravilo. Ne potvrđuj niti poriči.« »Jesam. Isto tako kršim i drugo.«

»Koje to?« upita ovog puta uistinu bez daha.

»Želim«, reče. »A ne dopuštam si željeti.«

»Ne dopuštaš si želje ti... seks?«

»Ne. Nikada nisam imao partnericu, šokira li te to, Julia?« »Ali... rekao si... ne razumijem.«

»Seksao sam se, no nikada nisam imao partnericu, djevojku, nekoga s kim vodim ljubav. Imao sam samo mušterije, nikad nisam bio sa ženom po vlastitom izboru i svime što sam radio u spavaćoj sobi uvijek je upravljao netko drugi. U tim sam situacijama naučio ne biti ništa više od samog tijela. Isključio bih se koliko god je bilo moguće, u glavi pronašao maštariju koja mi je omogućila raditi što treba i... to je to. Nisam trebao misliti, nisam trebao osjećati. To tada nije bilo moje tijelo, nisam živio u njemu.«

»One su ti govorile što da radiš?«

On zatrese glavom. »Stručnjak sam za čitanje ljudi, znam što žele, što trebaju.« Na trenutak je pognuo glavu. » Ne znam što *ja* želim. Nikad si nisam postavio to pitanje.«

»A... a sad?«

»Želim tebe«, reče podižući pogled i zagledavši joj se u oči. »Pod mojim uvjetima. Želiš li pogodbu, dat ću ti je. Ti u mom krevetu sve dok ugovor s Barrowsom ne bude potpisan. Na kraju, kad nam se putovi razdvoje, možda bi, ako ti je to prihvatljivo, mogla uzeti malo veći postotak od proizvoda.«

Ona odmahne glavom. »Ne. Ne dopuštam da me kupiš. Želiš li me... želiš li *mene*, tad možda. No želim biti više od zgodne prilike koja se ukazala. Ne želim biti tek netko za koga si pomislio da ga možeš lako dobiti zbog situacije u kojoj se nalazimo. Ne želim biti netko za koga misliš... da na njega imaš pravo.« To je jedino s čime se nije mogla nositi. To da on stekne dojam kako je ovog trenutka, iz nekog razloga, posjeduje.

»Moje priznanje te navelo da promisliš?« Popustio je stisak. Ona se ugrize za usnu. »Mogla bih reći ne, no to bi bila laž.« »Uđimo.« On izvadi karticu iz džepa i provuče je kroz čitač. Naravno, upalilo se zeleno svjetlo i uklonila blokada nastala zbog njenog pokušaja. Slijedila ga je u sobu. Srce joj je udaralo, noge se tresle, jer nije znala što će učiniti kako bi je naveo da pristane. Tijelo ju je boljelo, željelo ga bez obzira na sve što joj je govorio razum.

Otkopčao je ovratnik košulje, zatim rukave i okrene joj se licem. U sobi bi bio potpuni mrak da nije gorjela jedna od noćnih svjetiljki obasjavajući prostor čudnim, mutnim sjajem zbog kojeg se sve činilo nekako nestvarnim.

»Odlučiš li da me želiš, tad će postojati nek a pravila.«

»Koja pravila?«

»Naučit ćeš me zadovoljiti, naučit ćeš što želim i to mi dati. Najvažniji cilj bit će ti moj užitak. Nikad nisam imao ljubavnicu, Julia, i sad kad sam odlučio s time okončati, to će biti pod mojim uvjetima.«

»A što je s mojim užitkom?« upita ga u sebi misleći da će bez obzira što joj učini u tome uživati. Trebala je bježati glavom bez obzira, ovo je bilo daleko iznad njene razine. Muškarac poput njega, vrlo iskusan u seksu, nema pojma kako ugoditi sebi.

Ni ona nije znala kako mu ugoditi i bila je tek gomila potpune zbrke. S jedne ju je strane privlačio i to joj je vjerojatno osujećivalo sposobnost procjene. No s time se miješala želja da ga iscijeli, dade mu ondje gdje su svi drugi samo uzimali.

To je bilo zato što ga je razumjela, razumjela je kako si očajnički usamljen kad te svi samo iskorištavaju. U njegovu je slučaju to bilo još gore. Dobar je dio života proveo sam na ulici, sam u krevetu sa stranim osobama, sam na vrhu uspjeha.

Također je razumjela koliko je bilo važno odabrati osobu s kojom ćeš voditi ljubav. Jednom njezinom dijelu je laknulo što se sve događa na ovaj način. Ne u trenutnom žaru, već sa stankom za razgovor u kojoj se čekaju konačni odgovori obiju strana. Zbog toga je stekla osjećaj da vlada s situacijom. Pomislila je da Ferro osjeća isto, a zbog čega tako i ne bi bilo? Zar ne bi obje strane trebale to željeti? Možda bi jedno drugome mogli pomoći osjećati se manje usamljeno, bar malčice manje.

Osim toga, bude li joj govorio što da radi, to joj može samo pomoći. Napokon, nije imala nikakvog iskustva, izuzme li se mala »priprema.« To će joj pomoći da ne osjeća toliki strah od toga da negdje ne pogriješi. Bude li se držala uputa, ne može zabrljati.

Navrh jezika bilo joj je da kaže da ni ona nije nikada vodila ljuba v. No ipak odustane, nije bilo dovoljno prostora za obje njihove prtljage. Imala je također i osjećaj da se nalazi na rubu da je otpravi i vrati se svojim pravilima, iza zidova samokontrole.

»A što ćeš željeti od ljubavnice?« upita.

On počne šetati gor e-do lje ruku spojenih iza leđa, a kretnje su mu postale lake i glatke, opasne kao u grabežljivih mačaka. »Želiš li

znati? Neću uljepšavati istinu. Želiš li ovo, pristaješ na mene, cijelog mene, takvog kakav jesam?»

»Prvo mi reci, potom ću odlučiti.«

»Mislim da mi je zadovoljstvo druge strane važno«, reče. »Tu dobro prolaziš, ne zanima me uzimanje bez uzvraćanja.«

Kao što su činili njemu. Julia je u mislima dovršila njegovu rečenicu. »Od tebe očekujem da naučiš što volim, da naučiš dati mi to bez pitanja. Slijedit ćeš moje upute.«

»Što ako ne želim učiniti nešto što od mene tražiš?« upita ga. On zastade i oči im se sretnu.»Zadovoljstvo moje ljubavnice mi je važno«, reče.

»Uvijek to pamti.«

Bilo joj je na vrhu jezika da mu kaže kako razumije zbog čega mu je to važno. Da mu kaže da je djevica, i zašto, no odustala je.

Nije željela da to sazna, ne sad. Nije se željela osjećati ranjivom, nije se željela osjećati u nepovoljnijem položaju. Podigne glavu, netremice ga pogleda u oči i postane joj jasno da se s njime ionako ne će tako osjećati.

Izgledao je kao čovjek opsjednut željom, čovjek kojeg je ovo među njima obuzelo jednako kao i nju. Čovjek kojim je ovladala njena snaga, potreba za njom.

»A ako kažem ne?«

»Ništa se neće dogoditi. Nakon svega što sam u životu prošao, nikada ne bih želio ljubavnicu koja me ne želi. Ne žudi za mnom do ludila, onako kako ja za njom žudim.«

U tom se trenu Julia osjeti snažnom. Po prvi se put neki muškarac u nju zagledao samo zbog toga što je bila takva kakva jest, a od toga se osjećala snažnijom. Stekla je dojam da mu može dati što želi, dati mu da konce drži u svojim rukama i da će je zbog toga samo nagraditi.

Jedno je bilo sigurno, u tjelesnom joj smislu F erro nikada neće nauditi. Š to se emocionalnog dijela tiče...bio joj je neprijatelj. Nije bilo šanse za emocionalne zaplete.

Savršeno.

Izabrala je. Noćas, kad god zatraži, njen će odgovor biti da. Udahnula je dok joj je srce udaralo, a u trbuhu se javljala mučnina. »Pristajem na tvoje uvjete.«

DEVETO POGLAVLJE

Ferro stisne dlanove u šake kako se ne bi vidjelo da mu prsti drhte. Želja za Julijom izmicala je nadzoru, daleko nadmašujući sve što je osjetio ikada dotad.

Sve joj je priznao, otkrio joj čistu istinu o svom životu. Ipak je rekla da, ipak ga je željela.

Otkrio je da je želja važna. Znao je da je želi, žudnja za njom bila je tolika da se nije mogao sjetiti da je za ičim u životu tako jako čeznuo, izuzmu li se osnovne životne potrebe. Hrana, voda, toplina, a sada Julia.

»Reci mi«, reče promuklim glasom, »da me želiš.«

Ona svrnu pogled, a obrazi joj se zarumenješe. »Već sam ti to rekla.« »Već ne slijediš upute. Tražio sam da radiš ono što ti kažem. Reci mi da me želiš.« Pogledi im se susretnu. »Želim te.«

Dodirnuti je bilo bi kao dodirnuti vatru. Zagrijala ga je već i pomisao na to. Približi se i povuče je prema sebi, a usnice mu se nađu iznad njenih. »Sad ću te poljubiti«, reče. »Ovdje nije riječ o prisili, ni zavođenju, niti o kontroli. Ovo je za mene, nije ni za tebe ni za bilo koga drugog. Nije ni zbog čega drugog doli toga da si žena, a ja muškarac i želim te kao što nikad u cijelom životu nisam želio nikoga ili nešta drugo.«

Priznanje je bilo klimavo, izlizano, ali nije ga bila briga za to. Njegovo susprezanje može gorjeti u paklu, a on će ga slijediti. Zbog ovog će ga sigurno sl ijediti.

Pogleda joj usta, ružičasta i sočna, meka. Žensko savršenstvo. U jednom je trenutku prestao gledati žene s kojima je bio, prestao ili uistinu gledati. Gledao bi kroz njih kad god je mogao.

No ne želi gledati kroz Juliju. Kani li ovo učiniti, učinit će to svim srcem, baš kao što se dosada suzdržavao. Lišit će se toga samo ako bude postojao jednako jak razlog.

Nagne se i započne jezikom pratiti liniju tih divnih usnica ružine boje, kušati ih, mirisati. Osjetio je kako drhti, donja joj se usnica tresla, a, ti prirodni iskazi uzbuđenja povećavali su i njegovo vlastito. Koliko je vremena prošlo otkako je želio bez srama? Toliko puno.

Nije se trebao kriti iza maštarije kako bi ostao uzbuđen. Sa ženom koju je želio, ondje gdje je želio biti, nije se trebao pretvarati. Bio je

najbogatiji čovjek na svijetu, bio je upravo ondje gdje je želio biti, sa ženom koju je želio. Uživat će u svakom njenom okusu, svakom pogledu na nju i osjećaju njezine mekoće pod rukama.

Poljubac mu posta dublji, istraživao joj je svaki djelić usta, utapao se u njoj. Ona uzvratila, ushićeno, strastveno. Tako je mnogo maštao. No sve je to bilo zaključano duboko u njemu. Bila je to obrana od nasrtaja na njegovo tijelo, na dušu.

Mašta ga nije u potpunosti zaštitila, no pružila mu je utočište. Pitanje je bilo kakvu će doživjeti noćas, s njom.

Gricne je za usnicu kušajući je. Čekao je kada će mu reći da prestane ili će joj se svidjeti. Lagani ugriz samo mu donese tihi jecaj, jecaj od želje, ne od boli.

»Sviđa ti se to?« upita.

»Da«, prošapće ona.

»Dobro.« Odmakne se i baci posljednji pogled na nju u haljini.
»Skinij to, polako.«

Obrazi joj porumenješe, ali poslušala, posegnuvši rukama iza leđa. Otkopča haljinu i gornji joj dio padne do struka. Nosila je crni grudnjak, jednostavan i seksi, a grudi su joj se p reljievale preko plitkih košarica djelujući blijedo na tamnoj tkanini.

»Do kraja.«

Ona povuče tkaninu preko bokova i haljina padne na pod pretvorivši se u tamnu, svjetlucavu hrpu oko njenih stopala. Tad iskorači iz nje ostavši samo u grudnjaku, majušnim odgovarajućim gaćicama i tim svojim šiljastima cipelama. Zbog njih su joj noge izgledale beskrajno duge. Poželi da mu se omotaju oko vrata. Da, to će se morati desiti, najveća maštarija.

Nije krenula prema njemu. Samo je stajala ondje, razotkrivši mu svoje tijelo, čekajući sljedeću zapovijed.

Priđe i stavi joj dlan na lice. »Više si dobra nego što si lijepa.« »Što to znači?« upita ga drhtavim glasom.

»Lijepa si žena, no ima nešto u tebi. Nešto što sja iznutra. Zbog toga se želim izgubiti s tobom. Želim dotaknuti svjetlo, želim osjetiti toplinu. Ti ćeš me zagrijati, omogućiti mi da osjetim toplinu.«

Ona ga povuče prema sebi i počne ljubiti. Bilo je nešto neobuzdano u njoj, nešto potpuno drugačije od svih njegovih prošlih iskustava. Bila ga je gladna, no n e kao druge žene. Jednostavno je bila tako

neopisivo nježna. Dražesna, ako se nešto toliko izludujuće puteno može tako nazvati.

Usisa joj jezik duboko u svoja usta i ona zastenje, zarinuvši mu prste u ramena. Posegne joj iza leđa i otkopča grudnjak, a zatim joj dlanovima sklizne niz leđa do ruba gaćica, zavuče ih ispod i obujmi голу stražnjicu. Nježno ju je stiskao uživajući u njenom tijelu, u užitku koji mu je pružila.

Seksu je uvijek pristupao racionalno, vrlo učinkovito i bez osjećaja. U glavi je imao sliku onoga što treba napraviti i to mu je tijelo izvršavalo. No sada nije bilo tako. Sad nije bilo ničega što bi mu ugasilo spolnu želju, ničega što bi ga spriječilo da je zadovolji odvođeći ga mračnim putem na kojem je trebao vidjeti do samog kraja. Čak ako i nije mogao vidjeti ni prst pred nosom, čak ako je znao da ga ondje ne čeka ništa dobro. Ne nakon zaborava koji dolazi s otpuštanjem.

Ništa od toga nije bilo važno. Bila je važna samo ona, samo ovo. Dobivao je ono što je želio.

Odmakne se, uzme joj grudnjak i povuče ga ispod dojki izloživši ih pogledu. Bile su tako savršene, ružičaste. Spusti glavu i klizne jezikom preko jedne bradavice osjećajući kako se ukružuje. Usisa je duboko u usta kušajući njezin okus. Izvila se prema njemu, zgrabila mu kosu i privila ga uz tijelo kao da ne može podnijeti da je se od njega razdvoji.

Sve što mu se gadilo kad je bio sa ženama koje nije želio. Ženama s kojima je, na neki način, bio prisiljen biti. Sve ga je to sada, s Julijom, uzбудilo, pojačalo žudnju.

Bilo je to kao da se zvijer u njemu otrgla s lanca i nakon više od deset godina celibata, više od deset godina izgladnjivanja, osjeti da je jako, jako gladan. Usisa je još dublje prije no što je pusti i obrati pozornost na drugu dojku posvećujući joj istu pažnju.

No to nije bilo dovoljno. Ustao je željan njenih usana, a onda je podigne i privine na grudi. Ona zaciči i čvrsto se uhvati za njega, no ne prekine poljubac. Zabije mu nokte u vrat izazvavši onu slatku bol koja dolazi s gotovo neizdrživim užitkom. To je bilo tako straten o da mu je žudnja postala još veća.

Položi je na krevet i stane ispred njega. »Lezi.« Ona poslušna, a grudnjak joj klizne još niže i dalje ostavši na njoj. »Raširi bedra za

mene.«

Opet ga poslušala. On klekne uz rub kreveta i pusti prste da joj prelaze preko gaćica, trljajući je kroz tkaninu.

Julia je imala osjećaj da će joj srce izletjeti iz grudiju, toliko je jako udaralo. Činilo joj se da će je užitak, potpuni sirovi i nezasitni užitak koji je rastao u njoj, jednostavno raznijeti. Nije trebala slušati njegove zapovijedi kao što jest, nije trebala željeti još više njih. Trebala je u potpunosti odbiti dominantnog muškarca. Ali nije. Slušala ga je, jer ona ga je izabrala, ovo je izabrala i nije trebala brinuti o tome ponašali se čudno ili pogrešno. Govorio joj je točno ono što treba činiti. Napuci su mu bili jasni i odlični. Veselilo ju je to što ih poslušno slijedi.

Provela je toliko vremena zapovijedajući, bila je navikla na to da su joj ljudi podređeni, da se prema njoj ponašaju pažljivo. E pa, Ferro je davao zapovijedi, a bio je pažljiv. Svidjelo joj se to. O da, to joj se sviđalo.

Prsti su mu kliznuli ispod njenih gaćica i otkrili da je mokra i vrlo, vrlo spremna za njega. Bilo joj je gotovo neugodno zbog toga što je pokazivala koliko ga želi. No onda pogleda u njega, u zapanjujući i oštar obris erekcije ispod njegovih bokserica i više joj nije bilo toliko neugodno.

Jer želio je i on nju, jer poželio ju je kao ljubavnicu onda kad više nije želio niti jednu drugu ženu. Ne zbog njena novca, ne zbog njena položaja. Ne zato što mu je njena mama platila da bude s njom i osjeća se kao njeno vlasništvo. Rekao joj je da je više nego lijepa, a to nije bilo samo zbog njena tijela.

Suze, glupe suze joj navriješe na oči i ona ih treptanjem zaustavi, usredotočena na osjećaje koji su joj divljali tijelom dok ju je dražio prstima i iskušavao, sve više se približavajući njenoj intimi sve dok joj jedan ne gurnu duboko u tijelo.

Oštar joj vapaj pobježe s usana, a unutarnji mišići počеше pulsirati oko njegova prsta. Nikada ništa nije izazvalo ovako dobar osjećaj. Tko bi pomislio da će nešto takvo pronaći s čovjekom koji joj se čak nije ni sviđao.

Ipak, ta joj izjava više nije dobro sjedala. Pomisli na njihov prvi poljubac. *Neka mi to bude kazna.*

»Je li ovo moja kazna?« promuca svlačeći gaćice i bacivši ih na pod. On joj poljubi trbuh, odmah ispod pupka. »Ne mislim da je moja«, reče. »Jer siguran sam da je ne bih preživio.«

Počne je ljubiti niže, pa još niže, šireći joj noge ramenima. Obujmi je dlanovima oko bedara i snažno povuče prema sebi dok joj je kušao najintimniji dio, dražeći je i mučeći jezikom.

»Oh.« Julija je rukom pokrila oči, nesposobna misliti, nesposobna disati. Bio je tako savršen, tako nevjerojatno besra man. Pomakne ruku i pogleda ga, pogleda njegovu tamnokosu glavu među sv ojim nogama. »Mislila sam... mislila sam da sam ja tebi trebala pružiti užitak.«

On podiže pogled i oči im se susretnu. »Ovo mi pruža užitak.« Klizne joj jezikom preko tijela još uvijek je netremice gledajući. »Više no što možeš znati, jer te želim, jer sam te izabrao.« Spusti pogled i pomakne se, prebacivši težinu s jedne noge i ponovno kliznuvši prstom u nju istodobno radeći i ustima, potičući je još više, brže.

Ostane bez daha, prsni koš joj se stisne, a napetost k oju je osjećala nisko u trbuhu, naraste do toč ke koja nadilazi užitak, nadilazi bol. Bilo je neizdrživo, nije se dalo preživjeti. Baš kad je bila sigurna da će se raspuknuti on je lizne jezikom posljednji put i sve se razleti.

Bijeli vrući valovi užitka počnu se kotrljati njome, njenim tijelom potpuno un ištavajući sve pred sobom. Sve što su za sobom ostavili, bilo je promijenjeno, poharano. Poželi zaplakati, jer ovo je bilo ono o čemu je u seksu riječ. Ne o sirovom nasilju, ni grubim rukama koje joj se između nogu silom pokušavaju probiti u tijelo, niti o uvredama ili prisili.

Ostavi sjećanja po strani, ovdje nemaju što raditi, ovo je bilo drugačije. Ovo je bilo ono što su seks i predigra trebali biti. Kao da nisu bili čak ni na istom planetu s onime što joj se desilo u srednjoj školi i zato o tome neće pon ovno misliti, ne sad, ne ovdje.

On se odmakne dok su mu tamne oči plamtjele željom. »Sad — «, ovio je dlan oko nabreklog uda, » — sad sam ja na redu, čini mi se.«

Ona se ugrize za usnicu i kimne. Željela ga je, željela je ovo. Ferro je bez sumnje nenadmašan ljubavnik. Učila je od najboljeg, no trenutno o tome nije mogla razmišljati na takav način. Zapravo, uopće nije mogla razmišljati, mogla je samo željeti.

»Prezervativi?« upita iznenada se uspaničivši. »Molim te, reci mi...«
»Hotel se pobrinuo za pokoji, vid io sam ih u ladici noćnog ormarića.« Ode na suprotnu stranu kreveta od one na kojoj je ona spavala pa otvori ladicu, izvadi kutijicu sa zaštitom i stavi je na noćni ormarić.

Otvori je, izvadi paketić i pruži joj ga. »Stavi mi ga«, reče strogim glasom. Nije mogla odbiti jer to je bila zapovijed, a bila je sigurna da se iza svake zapovijedi krije očaj koji do kraja ne razumije, ali ne može zanemariti. Otvori paketić nadajući se da on neće opaziti kako joj se ruke tresu, pa nakon što je provjerila drži li ga ka ko treba, stavi prezervativ na vrh njegova uda i nategne prema dolje osjećajući pod rukom koliko je vruć i tvrd. To je različito od predodžbe koju je imala o tome kako će joj muškarac djelovati, puno bolje. Željela ga je cijelog, željela ga je u sebi.

»Š to bi još volio?« upita susrevši mu pogled, tamu njegovih očiju, žar. »Želim te na leđima i želim da mi oviješ noge oko leđa.«

Ispuni mu želju dok joj je srce luđački udaralo. On se namjesti dok mu je glavić iskušavao ulaz u njeno tijelo. Tad ga gurne naprijed i počne je zatezati. Malo je zaboljele. Nije bilo dramatičnog kidanja, no nije bilo ni bezbolno.

Pluća joj ostadoše bez zraka kad ga je do kraja, do korijena gurnuo u nju, ušao tako duboko u nju pritisnuvši prsa o njene grudi. Boljelo je, no to nije bio glavni dojam. Prevladavao je osjećaj snažne povezanosti, tako potpunog sjedinjenja s drugim bićem da je gotovo postala dio njega, prevladao je sve ostalo.

»Julia...«

»Dobro sam«, reče poljubivši mu kut usana, obraz. »Dobro sam. Molim te, samo... molim te.«

On posegne rukama ispod nje i obuhvati joj stražnjicu, još jače je povukavši prema sebi. Učini kako joj je rečeno i ovije mu noge oko leđa baš kad se u njoj počeo micati. Svaki put kad bi se pomicao naprijed, tijelo mu je dolazilo u dodir s osjetljivim snopom živaca na vršku njenih bedara. Svaki njegov nalet vodio ju je više, bliže još jednom oslobođenju. To bi trebalo biti nemoguće nakon onako žestokog orgazma, no vodio ju je tamo, prebrzo, prejako.

Ugrize se za usnicu pokušavajući zaustaviti jecaj zadovoljs tva koji joj je nadolazio grlom pokušavajući zaustaviti rastuću oslobađajuću

plimu koja je prijetila da je potpuno otplavi.No nijedno ni drugo nije se dalo zadržati.

Držala se za njega dok je oluja divljala i kad je zadrhtala posljednjim daškom užitka, Fer ro se nad njom ukoči, a mišići mu se stanu tresti kad mu je tijelom nadržlo vlastito oslobođenje, kad se potpuno ispraznio.

Ona se stisnu uz njega i privije mu glavu na grudi.Disali su isprekidano, srce joj je jako udaralo, a mogla je osjetiti kako i njegovo, pritisnuto uz njeno, u jednakom ritmu čini isto to.Otkotrljao se od nje i sjeo, a leđni su mu se mišići opuštali. Spustio je glavu i na trenutak položio lice među dlanove, a potom zbacio pokrivače i brzo ustao.

Ode u kupaonicu i zatvori vrata za sobom. Julia sjedne na krevet, privuče koljena grudima i počne čekati. Nije se pojavljivao. Nakon nekog vremena Julia uzme mobitel i počne igrati igricu nastojeći ne obraćati pažnju na pritisak koji joj je rastao u grudima. Čula je Ferra kako otvara tuš i brzo zatrepće. Ne bi trebala plakati, ne bi čak trebala doći u napast da zaplače. Ovo je bilo poučno iskustvo. Ona i Ferro bili su ljubavnici, ništa više od toga. Želi li se bez riječi otkotrljati iz kreveta i nasamo se istuširati, neka to slobodno učini. Sve OK.

Zadrhti i odloži mobitel, a onda izađe iz kreveta i krene prema svom putnom kovčegu. Udobne hlače u kojima je spavala, bacila je na vrh kad je jutros ustala iz kreveta. To jutros sada se činilo danima daleko ili kao da se zbililo u nekom paralelnom svemiru. Prešla je na drugu stranu i našla se na nekom čudnom mjestu gdje ju je seksi muškarac poput Ferra opazio, poželio, uzeo. Navukla je majicu, a potom počela oblačiti hlače. O da, nakon što ju je u krevetu ostavio promrzlu i samu.

Ako se to zbililo u paralelnom svemiru, onda je on imao izrazitih sličnosti s ovim, a zbog toga nije bila previše oduševljena. O da, seksi frajer ju je želio, no samo nakratko.

Vratila se u krevet. Mirisao je po njemu, po znoju, po seksu. Poželi da se jednostavno vrati i na trenutak je zagrla, jer nakon što mu je bila toliko blizu, nakon što ga je onako imala u sebi, bez njega se osjećala usamljenijom no ikad.Zbog čega se tako osjeća? Zbog

čega... zbog čega drhti i ima suzne oči? Zbog čega želi pojesti pola kile sladoleda i sakriti se?

U je dnom je blještavom trenutku, tijekom seksa, pomislila da je napokon shvatila o čemu je riječ i koliko je lijep. Užitek, željeti, biti željen. Mislila je da je pre sjekla vezu između nasrtaja iz prošlosti i seksualne želje, presjekl a je stvarno, a ne samo u teoriji.

Doduše, to je bila istina, no sad se zatekla pred cijelim novim nizom složenih pitanja vezanih uz ovu temu kojima se uopće nije nadala.

Julia je pokušala zadržati suze, a zatim sjedne i zapilji se u zaslon mobitela tupo ukucavajući slova u nizove. Niti jedan nije tvorio neku riječ, svi su bili besmisleni. Počne se pitati nije li iskustvo s Ferrom bilo isto takvo.

Jedino što se osjećala promijenjenom, kao da je izgorjela iznutra prema van. Prokleti Ferro.

Vrata kupaonice se otvore i pokuša ne trznuti se čekajući da vidi što će on učiniti. Kakav će mu biti izraz lica. Uspije polako dignuti pogled s mobitela. Nije ju uopće gledao.

Nosio je ručnik omotan oko bokova i išao prema ormaru u koji je objesio svoju odjeću. Bio je pedantan, toliko pedantniji od nje. Sve što je činio, bilo je sa svrhom, kontrolirano. Osim onoga što je učinio noćas.

Odmota ručnik i srce joj skoči u grlo, smjesti se tamo i zaustavi protok zraka udarajući tako jako da joj se zavrti u glavi. Nikad nije vidjela takvu guzu. Dobro, izuzmu li se slike, nikad nije vidjela голу mušku guzu, no čak je i tako znala da je on rijedak primjerak izrazitog seksepila. Iako je bila ljutita i povrijeđena, nije mogla ne gledati.

Izvuče sportske gaćice iz ormara i obuče ih sakrivši predmet njenog divljenja. T ad se okrene i zaputi prema kauču. Još uvijek je nije pogledao, nije progovorio. Podigne pokrivače i legne okrenuvši joj leđa.

Ona zine. Zar je stvarno jednostavno otišao spavati na drugi kraj sobe kao da se među njima nije ništa dogodilo? Zurila je u njegov nepomičan obris. Pa dovraga, zaista je.

Zausti da nešto kaže, no potom zatvori usta. Kaže li nešto, postat će mu jasno da se u sebi topi. Takvo poniženje nije mogla podnijeti, ne opet. Bila je toliko radosna zbog muškarca koji je iskorištava zbog

njenog tijela.No nije znala kako će se zbog toga uistinu osjećati, da će se osjećati tako iskorištenom. Ništa nije znala.

Bila je tako glupa što je mislila da se zato što želi seks, to neće odraziti na emocije, što je mislila da se zbog toga što joj je Ferro poslovni suparnik, njeni osjećaji prema njemu neće promijeniti.Što je mislila da se neće osjećati odbačeno i povrijeđeno, ne bude li želio spavati pored nje.

Natjera se da legne, da bude tiho. No bez obzira koliko se trudila, nije se mogla natjerati da zaspi.

DESETO POGLAVLJE

Ferro prebaci torbu preko ramena i pričeka u podnožju stuba. Čekao je Juliju da se ukrcaju na avion. Durila se, cijelo joj je ponašanje bilo takvo. Nosom je parala oblake, držanje joj je bilo kruto,svaki korak odmjeren poput vojni čkog i namjerno ga nije niti pogledala.

P retpostavio je da to zaslužuje. Bogu hvala, na hladnoj dnevnoj svjetlosti i samokontrolom koja se vratila na svoje mjesto, mogao se racionalno nositi s njom.Osim što ona nije bila racionalna. Možda noć prije s njom ni je postupio onako kako je željela,no dao joj je i više od užitka.Nije ju iskoristio ni na koji način.

Ona se uspne stubama ne mijenjajući držanje, nijednom ne pogledavši u njegovu smjeru,a on krene za njom.Ispusti dah prije ulaska u zrakoplov gledajući kako ostaje u zraku.Bilo je hladno.Začudo,to nije baš jako osjećao.

Sjedne u naslonjač prekoputa nje, a ona izvadi računalo i počne bijesno tipkati, niti jednom ga ne pogledavši dok su polijetali.

»Imamo li neki problem, Julia?« upita.

Naglo pod igne glavu. »Ti sa mnom ponovno razgovaraš?« »Ti mene ignoriraš«,odvрати,zatečen čudnim smje rom u kojem je razgovor krenuo. Zvučao je poput svađe kakva bi mogla izbiti između dvije osobe koje su u vezi, doduše srednjoškolskoj vezi.

Nikada prije nije bio u vezi, niti je ovo bila veza, zbog čega mu je sve izgledalo izrazito čudno.

»Nije istina!« reče ona odlažući prijenosno računalo. Tad se ugrize za usnicu i podigne ga natrag na koljena ponovno se usredotočivši na zaslon, a obrazi joj lagano porumenješe.

Nikad se u životu nije nosio s nečim ovakvim.

»Zašto si sinoć spavao na kauču?«

»Zašto ne bih spavao na kauču?«

»Zato što smo... zar ne spavaš s nekim nakon što si s njim spavao? Pretpostavljam da je otuda došao taj uljepšani pojam.«

»Nikad nisam spavao sa ženo m s kojom sam se seksao.«

»Nikad prije nisi imao ni ljubavnicu,sjećaš se?Čini se da bi to trebalo biti drugačije.« Čudna bol mu propara grudi i proširi se tijelom. »U ovome sam ja držao konce u svojim rukama, nije bilo

obrnuto. Neću izabrati kineski model kao ti.« »To od tebe i ne tražim. Samo sam pomislila da si mi mogao reći koju riječ. Ili... leći uz mene. Zbog čega me navodiš da osjećam potrebu tražiti nešto za što sam sigurna da je puki minimum pravila pristojnosti u seksu?«

»Zar nisi slušala baš ništa što sam ti govorio?« upita je osjetivši kako mu bol u grudima postaje sve jača. Baš kako je bilo nakon što je sinoć završio s njom. Djevica, bila je djevica. To ga je uzбудilo, navelo da osjeti neku vrstu muškog ponosa koji mu do tog trena nije bio poznat.

Navelo ga da se osjeti grabežljivcem svakim djelićem svoga bića. Navelo ga da se ne osjeti nimalo različitim od žena koje su ga koristile. One su mu bar zauzvrat nešto dale.

Ipak bi, bez obzira što ona rekla da želi, ipak bi poveo računa o tome da dobije o dgovarajuću nadoknadu za vrijeme koje je provela s njim u krevetu. Za to što mu je dala svoju nevinost.

»Slušala sam«, reče čvrsto stisnuvši usne.

»No očito nisi razumjela. Ako si željela nježnost i osjećajnost, trebala si izabrati čovjeka koji ti je to sposoban pružiti. Ja ne mogu, ne želim. Želim te dovesti do vrhunca, svršavanja, a to je početak i kraj cijele priče. Ne možeš li se s time nositi, tad ja za tebe nisam onaj s kojim ćeš razvijati svoje seksualne mišiće.«

Obrazima joj se prolilo tamno rumenilo. Bilo mu je jasno da je od bijesa, ne od nela gode. Usto se počela i tresti, što je bilo dobro. Možda će joj, ako je dovoljno razljuti, to izbrisati povrijeđenost koju je osjećala. Nije znao kako to drugačije učiniti, nije znao kako pružiti utjehu.

»Znala sam da je sve što s tobom dobivam dobra poduka. Znala sam da od mene nećeš željeti ništa drugo. Samo sam željela malo kvalitetnog uvježbavanja prije negoli nađem drugog ljubavnika, ali sam dovruga očekivala da ćeš se prema meni ophoditi s malo poštovanja.«

Kakve li ironije da ona govori o poštovanju kad je priznala da ga je koristila za uvježbavanje. Da ga je koristila na isti način kao što su to činile i druge žene.

Kao da on nije koristio nju. Koristio svu tu slatku nevinost kao lijek za svoju prokletu dušu. No to je bilo samo stavljanje soli na ranu,

samo je podržalo bol, pa ga ona nastavi razdirati jačim i dubljim žarom.

»Nisam čovjek za tebe Julia,čak ni kao privremeno rješenje.I ne uvježbavam te.« Riječi mu izletješe iz usta. »Poslovat ću s tobom, no ovo je gotovo.«

»To mi savršeno odgovara. Ionako ti ne bih dopustila da me ponovno takneš, ne nakon načina na koji si se sinoć ponio prema meni.«

»Onda smo se vratili na odnos kakav smo oduvijek imali.« »Kakav to?«

»Takav u kojem se jedva podnosimo ali smo spremni surađivati ako ćemo od toga imati koristi. Nema štete, nema gubitka. Osim tvoje nevinosti, naravno.«

Nije mu bilo jasno što ga je to opsjelo da se obruši na nju. Znao je samo kako je riječ o istim osjećajima s kojima se od sinoć hrvao i koji su prijetili da se opet uzburkaju i uguše ga. Da ih ovakvim iskaljivanjem, čini se, zaustavlja.

»Ma vrhunski, hvala, samo to stavljam na dnevni rad.«

»Trebala si ti.«

»Zašto?Zbog čega sam ti trebala reći? Sam si rekao da se samo upuštamo u flert. Želio si iskusiti kako je to kad imaš kontrolu, ja sam željela učiti od najboljeg. Oboje smo se u to upustili zbog nas samih, no to je život, zar ne? Svako samo želi ono što mu prema dogovoru pripada. Znam da su te one žene iskorišta vale, ali i ti si njih. Iskorištavao si ih zbog novca.«

»Omjer snaga nije bio u moju korist, Julia, vjeruj mi.«

»Ne kažem da nije ali...«

»Bilo mi je šesnaest i pomislio sam,pa da,neka ti plaćaju za seks. Seksom se u životu nisam previše zamario jer sam bio zaokupljen pronalaženjem načina na koji ću si priskrbiti sljedeći obrok ili sam pak učio čitati kako bih se sam mogao usmjeravati na putu kroz život. No kako sam bio tinejdžer, zainteresirao sam se. Sa svim svojim razmetanjem, komplimentima koje sam dobio živio na ulici, ustanovio sam da će mi to biti važno. No još sam uvijek bio djevac tako da... da je to na toj razini čak predstavljalo i iskušenje. No nisam uvidio koju ću cijenu platiti. Što ću trebati raditi ka ko bih na kraju prošao kroz to.Ako to nisi prošla,ne možeš u potpunosti

shvatiti, Julia. Ako nisi otišla toliko daleko da se prodaješ za život, ne možeš znati kako je to. Svaki sam put imao osjećaj... da se sa mene trga sve više i više kože sve dok... na kraju, nisam mogao podnijeti da me itko dotakne. Bilo je to mučenje, ne uživanje.«

Julia pogleda u pod, a bijes joj donekle splasne. Na neki je način razumjela. Nije razmišljala o tome kako će se osjećati nakon seksa. Kakav će je nalet snažnih osjećaja pogoditi. Nije imala pojma. Zamisli ga kao nevi nog tinejdžera koji biva uvučen u nešto čije posljedice nije mogao razumjeti.

»Ne možeš stati kad započneš, jer nema drugog načina da u tako kratko vrijeme zaradiš toliko novca. U suprotnom bih slučaju dvanaest sati radio težak fizički posao i još uvijek si ne bih mogao priuštiti krevet u kojem ću prenoćiti. Ne bih si mogao priuštiti dovoljno hrane za održavanje snage koja ti je potrebna za posao.«

»Ferro...«

»Ne, dobro je da to znaš. No mislim da to isto tako podcrtava činjenicu da si ne možemo dopustiti da se u sve ovo uplete naša međusobna privlačnost.«

»Privlačim li te?« upita ona.

»Da, no mislim da sad možeš uvidjeti kako osjećaj da te iskorištavaju zbog tvog tijela, nije ništa bolji od onog koji imaš zato što te iskorištavaju zbog novca.«

»Znam više o tome nego što misliš. Ono nije bilo iskorištavanje, vjeruj mi. Nisam naročito uživala u... tome što je nakon njega sl ijedilo, no seks je bio sjajan. Osjetila sam se željeno, doživjela užitak. Nadam se da si i ti. Nadam se da nisi imao osjećaj da te iskorištavam, jer to nije bilo ono što sam željela, jer što god mislio o tome, ta mi je vrsta boli poznata.«

»Možda bismo ovaj razgovor jednostavno trebali proglasiti završenim.« »Oh, točno. Završen.« Znači nije želio da s njim to podijeli. Jako do bro. To ionako nije ni željela. Stvari se jednostavno nisu odvijale kako treba i privodili su ih kraju. Š to je oduvijek bio jedini put kojim se moglo krenuti.

No ionako ga niti ne želiš. Previše tereta, premalo zagrljaja. Propao pokus, natrag na fazu planiranja.

Uzdahne i ponovno se zagleda u računalo, spremna nositi se s malo tišine tijekom leta. Bilo je to bolje nego ovaj neugodan

razgovor.

Pokušavala je i prestati obraćati pažnju na činjenicu da joj je pri pogledu na njega tijelo gorjelo. Tome nije bilo mjesta u ovoj priči. Pogriješila je, no izbor je barem bio njen i neće biti posljednji. Bili su u poslovnom odnosu i bilo je vrijeme da se toga sjeti. Vrijeme za povratak u Kaliforniju, stvaran život, na posao.

»Zbog čega mi se u uredu nalazi divovski metalni losos?« Julia izađe u predvorje stišćući šalicu kave u ruci i uputi se prema Thadovom stolu.

»Mislio sam da si ga ti naručila?« reče ne gledajući je i zvučeći malo previše naivno. »Nisi. Je li dolazio Calvaresi i zabljesnuo te svojim trbušnim mišićima?« »Stvarno nisam tako jeftin, Julia, vrijedaš me.«

Ona se nagne naprijed naslonivši ruke na Thadov stol. »A ti mu dopuštaš da mi stavi ribu u ured.«

»To nije prava riba.«

»Thad, usredotoči se.«

»Pa s obzirom da si sad, znaš ono, s njim u vezi, mislio sam da je to prihvatljivo.« Bilo joj je na vrhu jezika da mu kaže kako nije s njim, no to nije mogla učiniti kad se sjetila kako svi vjeruju da su bili zajedno još i prije negoli su zbilja spavali i da se smicalica trebala nastaviti uz odsutnost stvarnog seksa.

Cijela se stvar uistinu zakomplicirala. I bila je tako prokleta uhvaćena u zamku. Glupi mediji, glupa Facebook stranica, glupi, glupi nadimak za slavne. JulErro, od svih besmislenih...

Samo je postajalo sve gore. Pojavila se i web stranica s neautoriziranim sadržajem. Male šaljive majice na kojima je prikazano kako se njegov i njen telefon pare i prave umiljate vesele telefonske bebe s tehnološkim supermoćima. Tako glupavo. Da se nije radilo o njoj, mislila bi da je fora urnebesno zabavna.

»Uzmi u obzir da kad Ferro u mojoj ured poželi staviti nešto osim cvijeća, zbilja šalu s nas oboje.«

Okrenula se i odjurila u ured usput zovući Ferru. »Zašto riba, Calvaresi?« upita kad se javio.

»Zašto ne? Svidjela ti se.«

»To sam spomenula usput pokušavajući o nečem razgovarati. Kako si je ovamo donio? Kako ću je iznijeti?«

»To je nepristojno, Julia, izgledat će kao da ti se ne sviđa moj poklon.« Cijeli je razgovor bio tako čudan i tako je bilo već nekoliko tjedana. Ponovno je postao mrski Ferro koji se dražesno kesi i potpuno je plitak. Nije znala što misliti o tome. S jedne strane, bila je to zgodna pomisao, ostavljala je dojam da su mogli izbrisati onu aljašku noć jednostavno se pretvarajući da se uopće nije dogodila. Da se sva iskrenost, tijelo uz tijelo nisu dogodili.

S druge strane, onoga tjedna kad su se vratili, malo što drugo joj je zaokupljalo misli. Potpuno se drugačije osjećala u vlastitoj koži, bila je svjesnija svakog dijela svoga tijela. Izluđujuće svjesna. Kad se tuširala, okretala bi se oko sebe pokušavajući se očistiti, je r su joj se misli automatski vraćale na osjećaj koji je Ferrov dodir budio u njoj. Osjećaj koji je budila vlažna toplina njegovih usana...

Lice joj počne gorjeti i ponovno obrati pozornost na lososov kip. »Ne može ovdje ostati, tu se trebam sastajati s ljudima.«

»Pa što smeta malo prirodne umjetnosti?«

»Pih!« Prekine vezu i baci mobitel na udoban niski kanape u kutu. Zatim priđe stolu i zavalj se u naslonjač naslonivši glavu na ruke.

Stolni telefon joj zazvoni i ona se javi. »Julia Anderson.«

»Treat ću vidjeti tvoju zamisao za Barrowsa što je prije moguće.«

»Ferro, upravo sam ti poklopila.«

»Znam, no to je bio privatni poziv.«

»Je li poziv vezan uz kip ribe uistinu privatni poziv?«

»U ovom slučaju. Ovo je pak poslovni poziv, prema tome nije isto.« Ona zareži. »Kako god. Zašto mi ne svратиš do ureda i...«

»Ne, ured ti je malo prenapučen.«

Zaškrguće zubima. »Sad je.«

»Zato dođi u moj, u dva. Ručat ćemo i popiti kavu. Vidimo se.« On prekine vezu i Julia ponovno sjedne nastojeći dovesti misli u red. Vidjet će Ferra po prvi put od povratka s vjenčanja. Stoga treba smisliti neku vrst pokeraškog izra za lica kako se ne bi samo crve njela, zamuckivala i izgubila sav šarm za javnost koji je uvježbala. Srkne malo kave i zagleda se u metalni riblji kip. Tad prasne u smijeh. Bilo je baš smiješno, sasvim osobna zezancija.

Tako brzo kako se pojavio, smijeh je zamro. Bilo bi smiješno da Ferro to ne iskoristi kao neku vrstu odvratanja pozornosti. Nije bila glupa. Vratio se na način na koji su se jedno prema drugom ophodili

prije dogovora, prije seksa, a postojao je razlog za to. Vjerojatno isti razlog zbog kojeg se on potpuno zatvorio nakon njihove zajedničke noći. Zbog kojeg je otišao u kupaonicu i tuširao se barem pola sata prije no š to je legao i zaspao ne uputivši joj niti riječ. Odigrat će to hladnokrvno. Da, odigraj to hladnokrvno. Naučila je to raditi kako bi se zaštitila od ovakvih stvari i jednostavno će nastaviti s tim. Vrijeme je za nabacivanje pokeraškog lica.

Ferro nije znao što očekivati od Julije kad mu je živahno ušla u ured petnaest minuta nakon što joj je rekao da dođe.

Nosila je crnu majicu s krutim nabranim čipkastim ovratnikom koji joj je dopirao do brade i crne pernate naušnice koje su u njega upadale i nestajale. Uska joj je ravna sukinja, također crne boje, bila jednako strogih linija kao i izuzetno visoke pete te čvrsta punda u koju je smotala plavu kosu.

Danas joj u šminki nije bilo ni traga ružičastim i zlatnim nijansama. S tankim potezom tušem oko očiju i ružem boje zrele, tamne višnje izgledala je spremna da ujaše u bitku. Gđica Julia Anderson danas se s njime došla susresti pod punom ratnom spremom.

»Bok, Ferro, kakav ti je bio dan? Vidim da u tvom uredu nema željeznih vodenih stvorenja.«

»Nisu baš u mom stilu.«

»Tako je, sve pet. Uglavnom, imam nekoliko zamisli za navigacijski sustav.« Posegne u kožnu torbu, također crne boje, pa izvadi tablet na čijem se zaslonu pojavi trodimenzionalni model. Okretala ga je prstom kako bi se mogao razgledati iz različitih kutova i pokazivala dimenzije svakog dijela sustava, postupno ih izoštravajući i pretapajući ovisno o tome što je prikazivala.

»To će biti dodirni zaslon. Imat će glasovno upravljanje i omogućiti traženje po navigacijskim oznakama ili ulici, državi, poštanskom broju, bilo čemu. Bit će posebno praktičan kad se izgubiš i nađeš, recimo, u Trećoj ulici, a trebaš doći u pristanište.

Dovoljno je pritisnuti tipku na upravljaču, aktivirati prepoznavanje glasa i reći "Koliko sam daleko od pristaništa?" Uređaj će ti reći i pokazati put kojim trebaš ići.«

»Dobre zamisli«, reče. To su i bile. Julia je razmišljala poput osobe kojoj bi trebala takva tehnološka spravica.

Njemu je to bilo teže,možda i zato što nije naročito dobro razumio ljude. Ne normalne, praktične ljude.

Sljedećih su nekoliko sati proveli mijenjajući njen nacrt, raspravljajući o izgledu, modificirajući potankosti i boreći se za stvari koje je jedno od njih smatralo nužnima, a drugo nepotrebнима.Nije se mogao sjetiti kad je posljednji put toliko uživao u izradi nacrtu za proizvod, a to je imalo veze s Julijom . Toliko je duboko uronila u ono što rade. To ga je navelo da se i sam udubi u cijelu stvar. Kako bi pridonio u jednakoj mjeri kao i ona.

Kad su završili, na stolu mu se nalazilo pet praznih kutija kineske hrane i pili su četvrtu šalicu kave. Sunce je zašlo, a njihov je popodnevni sastanak potrajao još dugo nakon kraja radnog vremena.

»To je to!« reče Julia ustajući sa svog mjesta za njegovim radnim stolom. »Izabrat će našu zamisao.Kako ne bi to učinili? Genijalna je, više od genijalne, moram priznati. Mislim, stvarno.«

Kad je bila riječ o poslu, Julia ni ujednom trenutku nije mogla sakriti svoju strast.Bila je zadovoljna. Otvorila je dio sebe, dio vlastitog života, koji mu je bio nedostižan.Pogled na nju, biti u njenoj blizini u trenucima kad su je preplavljivali energija i zanos, imalo je zarazno djelovanje.

Gotovo jednako kao i spavanje s njom. O ne, neće krenuti u tom smjeru. Čvrsto je odlučio izbaciti to iz glave, zaboraviti da se desilo. To je otvorilo mnoga vrata koja jednostavno nije želio otvoriti . Pustilo van previše duhova iz njegove prošlosti.Gotovo je osjetio da bi moglo biti vrijedno te cijene. Gotovo.

»Zamisao je dobra,« reče pokušavajući ne izdati vlastite misli. Pokušavajući ne pokazati koliko bi je silno želio staviti na stol i ponoviti seks ualno iskustvo koje je bilo u skladu s njegovim uvjetima. Sa ženom koju želi, želi toliko da ima osjećaj kako gori.

»Zamisao je čudesna.«

»Mislim da bi to bilo to«, reče Ferro ustajući i poravnajući hrpu papira na stolu. Treba nečime zaposliti ruke kako j e ne bi dotaknuo. Bila je poput tankog porculana i bojao se da su mu ruke previše ogrubjele od svih o nih godina provedenih na ulici.Bio je glup kad je mislio da će je moći dotaknuti i ne slomiti je.Glup jer je pomislio da se ponovno može poigrati sa seksom i iz svega izaći neokrznut.

Takvo što nije nikad upalilo. Zato to nije pokušao otkako je pobjegao iz Rima. Sve dok se nije pojavila Julia.

Neće to ponoviti, ne s njom. Pojaviti će se druga žena koja mu neće predstavljati toliki izazov. Neka zbog koje se neće osjetiti potpuno raskomadano.

»To je... to?« upita Julia, a plave joj se oči raširiše.

»Da. Za danas smo raspravili sve što smo trebali. Sljedećeg tjedna to možemo osobno ponuditi Barrowsu. Dotad se oboje možemo vratiti svom poslu.«

Julia je samo zurila u njegov djelomično otvorene usta, a obrazi joj se zarumenješe. Tada pruži ruku i zgrabi mu kravatu.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Julia nije baš bila potpuno sigurna što ju je spopalo. Samo je znala da je proteklih osam sati, koliko su proveli zajedno, čekala da Ferro na neki način pokaže neke znakove sjećanja na ono kako je s njom podijelio najupečatljivije i najintimnije trenutke života. No on je odbio to učiniti.

Bio je hladan, a kad nije bio hladan, bio je onaj savršeni zaštitni znak za lažni šarm koji je kao takav p repoznavala od samog početka. Opet je pokušavao sve svaliti na nju. Kao da je stvarno bio ženskar kakvim su ga prikazivali mediji, kao da nije znala istinu o njemu. Kao da nije poznavala čovjeka koji nikad nije imao partnericu koja mu je ostala dužna, kao da mu nije bila prva ljubavnica.

To više nije mogla podnijeti. U jednom mu je trenutku stajala na savršeno pristojnoj udaljenosti da bi se u sljedećem bacila na njega ovivši mu ruke oko svilene kravate. Bio je toliko pristojan da je djelić sekunde izgledao zapanjeno, a ta je sekunda bila sve što je trebala. Kad su mu se usta otvorila, snažno ga povuče za kravatu i nagne glavu pritisnuvši usne na njegove duboko mu gurnuvši jezik. Kušajući ga, kažnjavajući ga.

Ruke mu se čvrsto ovise oko njena struka dok ju je povlačio prema sebi. Mogla je osjetiti kako mu se njegov ud ukrućuje i podiže prema njenom trbuhu. Unutarnji joj mišići na to odgovoriše stezanjem, a tamo gdje je željela da je opet napuni, osjeti sve veću bol.

Povuče čvor njegove kravate i on se razveže. Ona opet povuče skinuvši je do kraja i bacivši na pod. Otkopča mu ovratnik košulje, a onda krene isto činiti i sa svom ostalom dugmadi ništa ga ne pitajući, ne pogledavši mu lice. Da je htio, mogao ju je zaustaviti. Trebao ju je zaustaviti, jer ona to više nije bila u stanju. Željela ga je, željela ga je cijelim bićem i nije mu htjela dati da se sakrije iza maske koju je stavio.

Željela ga je stvarnog, sirovog. Željela ga je golog, a ta želja, ta potreba, nesputana, puštena s lanca, lišena straha koji ju je sprječavao, imala je okus najslađe slobode koju je ikad probala.

Osjećala se kao Julia. Ne kao Julia kojoj su rekli da nije u pravu. Ne kao Julia kojoj su rekli da bi trebala biti zahvalna zbog pokušaja silovanja jer je nijedan drugi muškarac ne bi poželio. Ne kao Julia

koja se skrivala iza oklopa. Bila je jednostavno Julia. Onakva kakva bi bila bez sveg tog smeća, bez sve te boli.

Napokon mu otkopča košulju i prsti joj kliznuše niz njegove savršeno oblikovane mišiće. Osjeti kako joj dlake na prsima golicaju dlano ve. Danas nije primala zapovijedi, nije se bojala da će biti nespretna, a kad mu pogleda lice pa vidje njegov napet izraz i oči koje su postale gotovo crne, nije se više bojala ni da će je odbiti.

Povuče mu košulju s ramena i nagne se prema naprijed utisnuvši i mu poljubac u prsni mišić prije negoli jezikom krene kružiti oko bradavice. Pod rukom osjeti kako se trznuo, pa se nasmiješi i nastavi ljubiti mu kožu.

Način na koji joj je uzvratio, bio je potpuno drugačiji od onog nakon njihova prvog poljupca. Onda je bi o smiren, staložen. Sada nije. Srce mu je divljački udaralo, erekcija bila čvrsta, prestao se pretvarati da njihova zajednička noć nije promijenila stvari. Nije se mogao pretvarati kako ima potpunu kontrolu, nije uopće bilo šanse za to.

Kontrola je bila u nje nim rukama, no jedino što je s njom htjela učiniti bilo je da mu pruži užitak sve dok se ne počne tresti, znojiti. Sve dok ne počne moliti.

Klekla je pred njega i posvetila se remenu. Prsti su joj sada drhtali. Nikad prije nije to činila, no željela je. Poželjela je to njihove prve zajedničke noći i tada bi to i napravila da nije otišao na kauč.

»One mi noći kad smo bili zajedno, nisi dao da oživim sve svoje maštarije«, reče klizeći rukom preko njegova odjećom prekrivenog uda prije negoli mu otkopča hlače i povuče rasporak. »Nećeš me ponovno odbiti.«

Nije znala odakle joj dolazi samopouzdanje. Nije znala tko je ta žena s rukom ovijenom oko muškog uda i čvrstom namjerom da ga okusi, postigne ono što želi s njim. Nije znala tko je ta žena, ali joj se dopadala. Tada uvidje da je ta žena ona sama. Njeno pravo ja. On pruži ruku i zgrabi joj punđu povukavši je za kosu, potegnuvši joj glavu unazad kako bi im se pogledi susreli. »Misliš da neću?« zareži.

»Mislim da te imam u šaci.« Stisne ga a njemu se otme divlji krik koji protutnji cijelim tijelom. »Moj si, Ferro Calvaresi.«

Posegne mu ispod ruba gaćica i oslobodi njegovu muškost, ovivši prste oko golog, vrelog mesa. Nagne se i prijeđe jezikom cijelom njegovom dužinom, zbog čega mu se drhtaj raširi cijelim tijelom.

Nikada se nije tako moćno osjećala. Nikada se u vlastitoj koži nije osjećala toliko beskrajno ugodno. Klečeći na koljenima ispred muškarca, mogla je izgledati pokorno, no znala je da je kontrola u njenim rukama. Preuzela ju je. To je bilo dobro jer mu je oslobađanje od kontrole očajnički trebalo.

Ferro pogleda Juliju dok mu se tijelo trzalo od užitka. Bio je izgubljen. Prešao je točku do koje je moguće ponovno ovladati situacijom, prešao točku razmišljanja i razuma. Bio je izgubljen u svojim potrebama, rastrgan nepopustljivom potrebom za oslobođenjem i za tim da ovo što mu radi potraje zauvijek.

Kad mu ga je usisala duboko u usta, nije više bio u stanju razmišljati, disati. Nikada mu prije nijedna žena to nije činila. To je bilo krajnje zadovoljstvo pružanja užitka a da ne tražiš nešto zauzvat. Radila je to kao da je mogla osjetiti što on osjeća, kao da se u svemu tome i sama izgubila. No u ovome nije vodio glavnu riječ. Bio je u njenoj milosti i imao dojam da juri prema rubu litice nemajući drugog izbora nego da se bac i preko. U njemu je bjesnio plamen koji ga je gonio dalje, brže, opasno blizu rubu.

»Dosta«, viknu. »Julia, ne mogu izdržati.«

Ona se odmakne zarumenjenog lica i sjajnih očiju.

»Dobro«, reče teško dišući.

Tad se on primakne i krene joj otkopčavati dugmad na košulji dok mu je ona do kraja skidala hlače i gaćice. »Nemam zaštitu«, reče.

»Ja, uf... imam je ja.«

»Imaš?«

»Thad«, reče. Kao da je ime njenog pomoćnika sve objašnjavalo. »Što?«

»Ubacio mi je nekoliko komada u torbicu prije negoli sam izašla. Želi se pobrinuti da igram na sigurno, a ja mu naravno nisam rekla da nismo... jer treba misliti da jesmo. U svakom slučaju, sad jesmo.«

Gurne ga posred prsa i noge mu se lako predaše, a tijelo potone u uredski naslonjač. Julia si do kraja skine košulju i otkopča grudnjak bacivši ga na stranu. Tad se izvuče iz suknje ostavši u crnim gaćicama i cipelama s visokim potpeticama.

Činilo mu se da bi je izrazitije vamp izdanje učinilo manje privlačnom. Bio je u krivu. Sviđala mu se ovakva, agresivna, seksi. Ona skine gaće i baci ih na stranu, a tad prijeđe na cipele.

»Ostavi ih«, reče.

Lice joj se još jače zarumeni i ona se nasmiješi. »U redu.« Tad posegne u torbicu, izvadi prezervative i počne mu prilaziti njišući bokovima. Bila je utjelovljenje iskušenja, svega što si je toliko dugo uskraćivao.

Bio je umoran od poricanja. Jednostavno ju je želio osjetiti, osjetiti kako ga vlažna i čvrsto ovijena oko njega dovodi do vrhunca. Nije mu bila potrebna mašta kako bi se ukrutio, ona je bila maštarija.

Otvorila je paketić i navukla mu prezervativ nespretnim i nježnim prstima koji su ga uzbuđivali. »Nadam se da će ovo funkcionirati«, reče stavivši mu jedno koljeno uz bedro i uhvativši mu se za ramena kako bi i s drugim mogla to učiniti na suprotnoj strani.

Jednu joj ruku stavi na leđa, a drugom obuhvati ukrućeni ud gurajući joj ga u tijelo dok mu je polako sjedala u krilo.

Stisak joj postane jači, a glava padne unatrag. »O da, funkcionira.« Nije mogao govoriti, jedva da je mogao disati. Želja mu nikada nije bila toliko jaka.

Tjelesno mu uzbuđenje nikada nije odrazilo ono što mu srce želi ovako kao sad. Bilo je to zarazno, opasno i nije mario za to.

Priljubio se uz nju dok ga je jahala odvođeci ih oboje do još većih visina. Podigne glavu, uhvati joj bradavicu usnama i počne jako sisati, a mukli krik koji joj se ote s usana u njemu izazva stravičnu želju. Spusti ruku i zgrabi je za guzu. Još se jače uz njega privila i znao je da joj se to sviđa.

Potom više uopće nije mogao misliti. Pomalo je preuzimao kontrolu, no to mu nije bilo nimalo bitno. Mogao je samo osjećati, samo težiti vrhuncu dok ga je užitak zasljepljivao, proždirao svojim žarom, parao mu stare rane i ostavljao ih otvorenima. Osjećao se kao da ga komadaju na dijelove. Izvila se i jače nabila na njega, a njeni su mu unutarnji mišići pulsirali oko nabreklog uda. Ne, ovo nije bilo poput komadanja na dijelove. To se već zbilo. Um, tijelo i osjećaji bili su mu grubo, silovito raskomadani na zasebne dijelove kako bi mogao preživjeti nedostojnost vlastitog života, preživjeti sramotu.

Činilo se kao da su prisiljeni ponovno se spojiti. Spaljani i žigosani plamenom strasti. Bolne, snažne, neporecive.

Svršila je s njegovim imenom na usnama, zatvorenih očiju, ukočenog tijela, duboko mu zabivši nokte u kožu. Mogao ju je samo

slijediti, a krv mu u ušima dok se izlijeva, prazni. Kad je prestalo, ostade isisan i bez daha, opustošen plamenom koji ga je upravo poharao.

Počeo se micati i njeni mu se prsti ponovno zabiše u ramena. »Ne, ostani, ne ostavljaj me. Molim te.«

»Julia...«

»Trebam te.«

I kako ga nitko nikada prije nije trebao, on ostade.

Julijino se disanje polako normaliziralo dok mu je skl upčana ležala na golim grudima. Stvarno ga je, doslovno, zaskočila u njegovu uredu iza nezaključanih vrata. Stvarno ga je, iskreno, molila da ostane i tijesno se priljubila uz njega.

Još uvijek je bila u tom položaju i nije znala što ju je spopalo. Ne, znala je. Tako se mirno pretvarao kao da se među njima nije baš ništa desilo da je to željela napraviti kako je ne bi ignorirao. Nije mogao poreći da se nešto dogo dilo, da se mnogo toga promijenilo, jer osjećala se promijenjenom. Potpuno i sasvim promijenjenom, a to što on nije, jednostavno je...

»Ja... Oh.« Ustane i umalo padne nazad. Sva joj je krv sad pojurila u glavu i imala je osjećaj da su joj zbog maloprijašnje »tjelovježbe« bedra poput prekuhane tjestenine. »Ne znam što... samo sam... to učinila.«

Ferro je još uvijek sjedio gol za vlastitim radnim stolom. Morala se okrenuti jer ju je pogled na njega ponovno uzbuđivao.

»Julia, nikad se ne ispričavaj za svoju s trast.«

Ponovno okrene lice prema njemu dok joj je srce žestoko kucalo. »Ne ispričavam se.« »Činiš to. To je prekrasno, nemoj se zbog toga ispričavati.« »Ovo je... tako neopisivo uvrnuto. Doista ne znam što bih rekla čovjeku kojeg sam upravo napala na neki način.«

»Dopusti da s tobom sklopim jedan sporazum, Julia«, reče nagnuvši se naprijed. »Kakav sporazum?« Počne tragati za svojom odjećom znajući da ne može ovdje samo stajati u potpuno golom izdanju kao da je to sasvim uobičajeno. *Nije* joj bilo uobičajeno s tajati gola u sjajno osvjetljenom Ferrovom uredu.

»Poučavat ću te«, reče, »a ti ćeš prihvatiti moju ponudu sa većim postotkom zarade od posla s Barrowsom.«

»Ne, ne želim takav sporazum.«

»Ja želim. Trebam to, Julia. Zauzvrat ćeš mi biti ljubavnica.« »O tome smo razgovarali na Aljasci.«

»No nisi pristala na moje uvjete, a ja se drugačije ne mogu dogovarati. Niti, čini se, mogu držati ruke podalje od tebe. To je neprihvatljivo. To znači da ovu međusobnu privlačnost treba pustiti da ide svojim tokom. Trebam s voju kontrolu, Julia.«

»Ferro, mislim da to nisam u stanju učiniti.«

»Trgovanje tijelom je ispod tvoje razine, *cara mia!*«

»Ali ja bih s tobom bila bez ikakve naknade.«

»Sve ima svoju cijenu, tako je to u životu. Tako ja gledam na to.« Tamo gdje je ranije bila toplina, u očima mu se pojavi nešto strahovito hladno.

Nešto nalik prekidu veze trenutak nakon što mu se osjetila toliko bliskom. »Iskoristi me, Julia, nudim ti da me iskoristiš.«

»Kao što ćeš ti iskoristiti mene?«

»Da, no to još uvijek nije pravedna razmjena.«

»Zašto ne?«

»Onaj tko u krevetu ima moć, onaj tko daje zapovijedi, uvijek ima kontrolu, a ja ću ti dati ono što ti pripada ako mi to dopustiš.«

»Ali ja to ionako želim, želim da bude tako. To je dio tvoje poduke.« »Ipak nije isto, jer ovo drugo je... nepoznato mi je, nadilazi moje iskustvo. Želim te do boli, nikada nisam tako želio. U mom se slučaju uvijek radilo o opstanku. Kad sam opremao ured, kupio sam skupe stvari jer sam si ih mogao priuštiti. Bio je to način da dokažem kako mogu imati sve što su te žene imale u svojim domovima, te žene koje su mi bile toliko nadmoćne. Sve čega je bilo po trgovinama u koje su mi branili ući, sad mi je moglo pripadati, mogao sam posjedovati dio svijeta koji mi je nanio toliku štetu. No te stvari nisam nabavljao zato što su mi se sviđale. Mrske mi je to kičasto, pretenciozno i nadasve besmisleno smeće.« Zamahne rukom i sa stola pomete gipsanu bistu koja padne na pod i razleti se.

»Sve mi te stvari ništa ne znače, nisam želio njih već ono što predstavljaju. Tebe, tebe želim, ti si prvo što sam poželio. Ako se potrudim naći ti cijenu, imat ću te pa makar mi duša završila u paklu.«

Iako nije nestalo hladnoće i nepovezanosti, mogla je osjetiti nešto drugo, vatru koja je gorjela ispod površine pokušavajući otopiti led.

» Misliš da ću te toliko koštati?«

»Znam da hoćeš, no nije me briga. Zašto me želiš? Ja sam... prljavština s moje kože ne da se skinuti. Zašto bi me ti taknula?«

»Zato što te ne doživljavam na taj način.«

»Kako to?«

»Misliš da sam nevina jer sam bila djeвица, no nevinost i djevičanstvo nisu isto. Bila sam djeвица zato što sam se bojala, ne... ne toliko seksa koliko povjerenja koje sam trebala dati da bih ga dobila.«

Još su uvijek bili goli i čini se da je to sasvim u redu. Činilo se prikladnim da bude gola dok mu kazuje tu priču zbog koje se osjećala izloženom, zbog koje je maknula oklop i potpuno se razotkrila. Mislila je da će joj s Ferrom biti savršeno jer će trebati dati samo tijelo, a ne sebe, no sad uvidje da to nije dovoljno.

»Kad... kad sam bila u srednjoj školi, palo mi je na pamet da bih mogla otići na školski ples. Majka je bila oduševljena jer je to bilo prvi put da sam pokazala sklonost tome da budem "normalna". Sve što je ikad željela, bila je kći kojoj je bilo do šopinga i mladića, no ja sam samo željela programirati pustolovne igrice utemeljene na književnom predlošku i u parku s drugim čudacima oživjeti bitke iz *fantasy* romana. Kao što možeš pretpostaviti, nitko nije čekao u redu kako bi me izveo na spoj. No malo prije plesa Michael Colema n me upitao bih li izašla s njim. Pristala sam. Bio je zgodan i omiljen u društvu te se sve skupa činilo previše dobro da bi bilo istinito. Usput rečeno, i bilo je. Previše dobro da bi bilo istinito.«

Proguta slinu. Nije mislila da će joj biti toliko teško ispričati tu priču. Nikad je nikom nije ispričala, ne u potpunosti. »Provele smo sate birajući haljinu. Bila je jarkoružičasta, izgledala je poput žvakaće gume, a dečko koji me pozvao na spoj, bio je jako zgodan. Plesao je sa mnom, proveo vrijeme sa mnom. Bilo je sjajno. No tada smo... nakon plesa smo ušli u limuzinu koju su mi roditelji unajmili da se vozimo tu noć i tad je počeo... Počeo me ljubiti, a kako se nikad dotad nisam poljubila s dečkom, sve mi se odvijalo previše brzo. Zamolila sam ga da prestane, no nije htio. Poderao mi je haljinu, uhvatio za grudi. Bio je jako grub i sve me to samo boljelo. Ne mogu niti opisati kako je izgledao. Kao da se ljuti na mene, kao da me krivi. Uporno sam ga odbijala, no on je nastavio, podignuo

mi haljinu i stavio ruku između nogu. Tad sam ga udarila, najjače što sam mogla, u nos. On me ošamario vanjskom stranom dlana. Nos mi je prokrvario, a on je rekao "Ti glupa kučko. Učinio sam ti uslugu. Nijedan te drugi mladić ne bi nikada ni taknuo, trebala bi mi zahvaljivati. Ovdje sam samo zato što mi je tvoja majka platila da budem. Nakon što sam cijelu večer morao s tobom plesati, zaslužujem malo izživljavanja." U tom je trenu vozač limuzine shvatio da se nešto dešava i umiješao se. Nije... nazvao policiju ili nešto takvo već je samo odmotao pregradu i odveo me na prednje sjedalo. Začuđujuće je kako ljudi postupaju u takvim situacijama jer nitko ne želi vjerovati da se takvo što moglo desiti.«

»Dio, Julia, to je...«

»Zato na tebi ne vidim prljavštinu, Ferro, jer razumijem kako se osjećaš kad ti netko drugi pokuša posjedovati tijelo, ponaša se kao da na to ima pravo. Shvaćam da si bio žrtva.«

»Nisam.«

»Rekao mi je da bih mu trebala zahvaliti, jer me nijedan muškarac ne bi nikad poželio taknuti. Rekao mi je da bih mu trebala zahvaliti što me maltretirao i pokušao mi nasilu uči u tijelo. Jesam li mu trebala zahvaliti?«

»Cazzo.« Ferrov je glas bio grub, sirov. »Ne, Julia, naravno da ne.«
»Ima li onda razlike? Ona ti je dala hranu i krov nad glavom, opstanak. Sigurna sam da se ponašala kao da očekuje zahvalnost ili kao da ste poslovni partneri, no osobi koja te zlostavljala, ne trebaš zahvaljivati. Mogla ti je jednostavno dati novac, da joj je bilo stalo, mogla je. Mogla ti je dati posao u svojoj kuhinji, no umjesto toga je od šesnaestogodišnjaka zahtijevala da iskoristi, proda vlastito tijelo. Ne znam kako bi ti, kao dječak, imao išta više kontrole nego ja kao šesnaestogodišnjakinja na zadnjem sjedalu one limuzine.«

»No ti si ga udarila u lice, otišla.«

»Imala sam kamo.«

»Nema veze...to što si imala, ne znači da je ono što ti se desilo bilo u redu.« »Nije, prema nijednome od nas, a posebno ne prema tebi. Bili smo žrtve i ovo je strašan svijet, znam, mrsko mi je što je tako ali je istina. Želim da znaš da, kad te pogledam, vidim čovjeka koji je zaslužio svoj uspjeh, čovjeka koji zaslužuje sve što ima. Čovjeka koji ne zaslužuje da ga obilježava ono što je radio kako bi preživio.«

»Lijepo rečeno, Julia, no čak ako i zanemarim kako me to mora obilježavati, ne mogu učiniti da to nestane.«

»Znam i to.«

Nagne se prema njoj. »Ubio bih ga, želim da to znaš. Bilo koga tko te na taj način takne... tko te povrijedi. Ubio bih ga.«

»Vjerujem ti.«

»Važno je da to znaš.«

Zbog toga poželi zaplakati jer su je sljedećeg jutra roditelji upitali zašto ima masnicu, ali i povjerovali u laž koju im je ispričala. Prozirnu laž o tome da se spotaknula i pala. Prihvatili su to ne trepnuvši. Kad je sve više i više vremena počela provoditi u svojoj sobi, jednostavno su je prestali tjerati da izađe. Zbog Ferra je dobila osjećaj da je to što joj se dogodilo bilo važno, da je bila važna.

»Stvarno mislim da si prilično dobar čovjek, Ferro Calvaresi.« Palcem joj pomilova jagodičnu kost netremice je gledajući. »Nisa m, Julia, ne želim da si lažeš. To je samo još jedan od razloga zbog kojih trebamo ta pravila. Moram biti siguran da razumiješ o čemu se radi, o čemu se uistinu radi kad je o nama riječ.«

»Prihvaćam tvoje uvjete«, reče baš kao što je učinila i kad su sklopili dogovor nakon prvog puta kad su vodili ljubav. »No i ti trebaš pristati na moje.«

»Ko je to?«

»Ne napuštaj me nakon završetka, želim spavati s tobom, to mi treba.« On joj se zagleda u lice. Nije ju želio razočarati, ne sad. Mogla je to sasvim jasno vidjeti po njegovu izrazu lica. »Ostat ću s tobom u krevetu barem dok ne zaspiš. Ne bih mogao spavati pored nekoga drugog.«

Ona kimne, iako joj se nije svidio odgovor. Neće forsirati. »Nemoj me lažno zavoditi, nisam ti jedna od mušterija. Možda sklapamo dogovor, no ne prodajemo vlastita tijela, razumiješ li? Želim tebe, pravog tebe.« »U tom ću ti pogledu dati sve što mogu, Julia, no ne znam hoće li ti to biti dovoljno.«

»Zašto?«

»Julia, morao sam poraditi na odvajanju uma od tijela, onoga što želim i onoga što trebam napraviti. S ljudima se ne povezujem lako i to nije slučajno. U životu sam vrlo brzo učio. Lako je preživjeti shvatiš li da uvijek moraš kontrolirati um. Najgora se ulica ne čini

toliko lošom možeš li se povući u sebe i zamisliti da imaš krevet, da si siguran. Seks sa stranom osobom za koji uopće ne želiš da ti dodiruje tijelo, lakši je kad o njemu ne misliš, kad mu zatvoriš vlastiti um. Možeš se povući duboko u sebe, tamo gdje te više ništa ne dira. Problem mi je bio pronaći put nazad. Iskreno, većinu vremena to niti ne želim, osim kad me dodiruješ ti. Tad to želim u potpunosti osjetiti.«

Srce joj se stisne.

»Želim ti pokušati pomoći.«

»Možeš mi pomoći, u mom krevetu. Najbolje se osjećam s tobom kad sam u tebi, to nisam osjetio nikad u životu.«

Ispruži ruku i ona mu pruži svoju. Povuče je prema sebi. »Poljubi me.«

Ona se sagne i pritisne usne na njegove.

»Noćas ćeš sa mnom poći kući«, bila je to zapovijed, no znala je da je tako izabrala. Kimne ne vodeći računa o tome da to nije praktično i da nema svoje stvari. Nije ju bilo previše briga ni za što drugo osim Ferrari i potrebe za njim. »Što god želiš.«

»Kao što smo se dogovorili, *cara*.«

Osjećala se kao da je sklopila ugovor s vragom, no već se napatila jer se zbog toga previše loše osjećala. Neobično je bilo to što više nije osjećala da se nalazi u zamci. Niti zamci medija, niti vlastite prošlosti. Osjećala se slobodnom.

DVANAESTO POGLAVLJE

Već je četvrtu noć zaredom kad bi se vratio s posla našao Juliu u svojoj kući. Već je četvrtu noć zaredom govorio kuharu da mu za sat vremena donese večeru u sobu. Već je četvrtu noć zaredom podizao Juliju i nosio je uz stepenice na kat gdje bi iskoristio taj sat najbolje što je mogao, gol i ispod pokrivača.

Kad bi kuhar donio večeru, otvarao bi vrata spavaće sobe u kućnom ogrtaču, zatvara o vrata, skidao se i golima im posluživao večeru u krevetu.

Protekla četiri dana nisu bili nalik ničemu što je doživio ikada prije. Žena koju je volio bila je u njegovu krevetu i udovoljavala njegovim željama. To je bio tako ugodan sporazum da je Ferro požalio što takvo što nije sklopio godinama ranije. Osim što u tom slučaju žena ne bi bila Julia, a shvatio je ne može ni pomisliti da bude s nekom drugom ženom koja nije Julia.

No tome je bilo tako samo zato što mu je bila ljubavnica. Bio je siguran da je sasvim normalno do određene mjere biti očaran njom i nijednom drugom. Razmišljao je kako prije Julije nikada nije imao ljubavnicu. Ono što mu je u uredu priznala o svom lošem iskustvu iz prošlosti navelo ga je da prema njoj razvije zaštitnički odnos kakav nije i mao prema nikome prije, osjećaje koje nije gajio prema nijednoj ženi prije Julije. Osjećao se nekako... povezanim. Bio je to vrlo neobičan osjećaj. S druge strane, cijela im je veza bila takva.

»Noć je prekrasna!« Julia ustane iz kreveta i priđe prozoru s pogledom na ocean. Bila je gola i zbog toga se nije osjećala nimalo neugodno. Volio je promatrati kako se u njegovoj blizini sve više opušta. Sad je u njegovu društvu izgledala potpuno opušteno, s odjećom ili bez nje.

»Stvarno jest. Voliš li zvijezde?« Ni sam nije znao što ga je nagnalo da postavi to pitanje, niti mu je bilo jasno zbog čega se osjetio ponukanim podijeliti taj dio sebe. No to je učinio možda i zato što nikada prije nije nikome otkrio taj dio sebe. Ljudi koji su se o njemu brinuli do trenutka kad je to mogao sam bili su mu u mutnom sjećanju. Od njih nije dobio ni ljubav ni pažnju, samo hranu i deke, što je za dijete s ulice bilo dovoljno.

Tu su bile i njegove mušterije. Žene koje uopće nisu marile za njegove osjećaje. S njima nije podijelio ni djel ić sebe, ama baš ništa.

A Julia...predivna i životom ushićena Julia s njim je podijelila svoj osmijeh,svoju sreću i veselje.To je s njom želio dijeliti,to nešto osobno, nešto stvarno.

»Strastvena zaljubljenica u znanstvenu fantastiku? Obožavam ih.«
»Ljubav koju ja prema njima osjećam nije doduše znanstveno-fantastične naravi,no možda bi ipak voljela otići na krov i vidjeti moj teleskop?« Podigla je obrve i oborila pogled. »Teleskop,ha? Pokušavate li me to zavesti, gospodine Calvaresi? Jer ne trebate se baš toliko truditi.«

Izašao je iz kreveta,obišao ga i došao do nje uzimajući je u naručje i ljubeći je. »Nisam li ti obećao da te neću zadiviti?«

»Jesi. No, moram priznati da sam zadivljena.«

Poželi joj reći da ne bude,upozoriti je.No jednako je tako želio da ga nastavi ovako gledati.

Ona se vrati do kreveta i zgrabi pokrivač. »Mislim da će mi ovo dobro doći.« Ogrne ga oko ramena i otvori vrata sobe. »Poslije tebe.«

On se sagne i uzme crne gaćice obukavši ih prije no što izađe u hodnik. »Ovuda,« reče pruživši joj ruku.Ona je primi ispreplevši mu prste sa svojim.To je još jedna stvar koju nikad ne bi napravio osim u slučaju da se radilo o predstavi za javnost. Samo ju je želio dodirivati, osjećati kako im se dotiču tijela.

Stepenice koje su vodile na vrh kuće la gano su vijugale i izlazile na mali vrt smješten na rubu krova. Gledao je na ocean i pružao divan pogled na kristalno čisto nebo. Daleko izvan grada, tamo gdje nema zagađenja, puno se više zvijezda vidi golim okom,mnogo više nego što je zamišljao kao dječča k.One velike, koje su uvijek tamo, pomagale su mu pronaći put kroz mračne ulice, pomažući mu se orijentirati i snaći u prostoru.

No sada,ovdje, mogao ih je vidjeti sve, od onih najvećih do onih veličine dijamantne prašine.

Odveo je Juliju do bijele sofe po stavljene na mjesto s kojeg je savršeno mogao vidjeti sve što je postigao,ali to nije bio razlog zbog kojeg ju je ovamo doveo. Nije joj namjeravao pokazivati vlastito bogatstvo ili statusne simbole, već nešto što je volio.

»Oduvijek me opčinjavalo noćno ne bo. Puno sam ga vremena promatrao dok sam spavao na ulici, kućnim pragovima, u vežama, gdje god sam mogao naći mjesto koje nije zauzeo neki drugi beskućnik. Kad sam noću trebao brzo nekamo stići put sam pronalazio pomoću zvijezde Sjevernjače.«

»Oduvijek si bio pametan,« reče Julia nježnim glasom lagano mu prelazeći prstima preko golih grudi.

»To me spasilo, siguran sam u to.« Zastao je oklijevajući. »Kad sam počeo zarađivati ozbiljan novac nabavio sam teleskop i počeo promatrati zvijezde. Bilo je uzbudljivo, nalik prvom susretu s prijateljem, ako me razumiješ. Veći dio života bio sam jako usamljen. Okruženje u kojem sam se nalazio bilo mi je jedina konstanta, prijatelj i neprijatelj.«

»Ne mogu to ni zamisliti Ferro, premda pokušavam.«

»Znam da pokušavaš.« Zbog toga mu se stisnulo grlo. Onako kako je Juliji bilo stalo do njega, nije nikome prije.

»Pa daj da vidim koja su ti omiljena mjesta,« reče pokazavši prstom na teleskop. Ustade, namjesti teleskop, sagne se i pogleda kroz teleskop. »Eno ondje«, reče.

»Orionova maglica. Posebno mi je drago što sam je mogao ugledati čim sam nabavio teleskop.«

»Na vidiku su ti se pojavila nova otkrića.«

»Da.«

Ona ustane i ispusti pokrivač. On se pomakne ustranu i ode do sofe, a ona se sagne i počne gledati kroz teleskop.

»Koja maštarija, Julia. Gola žena koja uživa u gledanju zvijezda. Mislim da malo koji muškarac može imati tako nešto.«

Ona se uspravi i pogleda ga. »A ja imam skoro pa golog muškarca koji razumije pravu ljepotu osmojezgrenog procesora. To je također materijal za maštariju.«

»Sviđa mi se kad govoriš tim štreberskim rječnikom.« Nasmija se i pridruži mu se na sofi prebacivši pokrivač preko oboje. »Prekrasno,« reče.

»Što to?«

»Maglica, ma sve ovo, ovo mjesto, tvoj dom. Ferro, to što si napravio od vlastitog života nije mala stvar. Kad sam prvi put čitala tvoju biografiju...«

»Tu prokletu knjigu.«

»Da, znam, no kad sam je prvi put čitala nije mi se činila istinitom, jer kako bi neobrazovani dječak koji je prošao isto što i ti, sve to nadišao i dosegao mjesto na kojem si danas ti. Stvarno si čudesan i sad kad te gledam drugim očima, a ne samo kao na svog suparnika, shvaćam to.«

»Kad se ovo završi i dalje ćemo biti suparnici. Sve će biti kao prije. To je dio naše pogodbe.«

Nešto joj bljesne u očima. Tuga. Duboka tuga koja slama srce.
»Znam. No ti za mene više nikada nećeš biti neprijatelj, čak i ako ja budem tvoj.«

Stavi joj ruku na obraz osjetivši njenu meku kožu. Htio joj je obećati neke stvari. Želio je pronaći načina da se ponovno osjeća potpunim, kao onda kad su vodili ljubav u njegovu uredu. U jednom je kratkom trenutku bio cjelovit i toliko je očajnički to ponovno želio osjetiti. Tako bi čak mogao početi shvaćati što želi reći, što bi trebao reći.

No nije imao ništa, nikakvih riječi. Zato se samo nagnuo i poljubio je, jer to je ono...

Ona ga poljubi slatko, predajući mu se. Predajući se na način za koji se nije mogao nadati da će njemu samom to ikada uspjeti. Polegne je na leđa poljubivši joj vrat, ključnu kost, ru b grudi. Zbacio je pokrivač tako da joj je mogao promatrati mjesečinom okupano tijelo.

»Ti si nesumnjivo nešto najljepše što sam vidio pod noćnim nebom.« Spusti glavu i jezikom joj prijeđe preko bradavice gledajući kako se ukružuje na svježem zraku. »Nesumnjivo.«

Ona mu stavi ruke na obraze i zagleda mu se duboko u oči. »Ti si čudesan čovjek, Ferro. Najčudesniji čovjek kojeg sam ikad upoznala. Kad bih barem mogla pronaći načina da ti omogućim osjetiti ono što ja osjećam. Da ti mogu dati osjećaje koje gajim prema tebi, dala bih ti ih. Tako bi mogao saznati koliko si nevjerojatan.«

Zbog njenog se nepokolebljivog i iskrenog pogleda osjetio previše razotkriven. Imao je dojam da pred njom po prvi puta stoji gol. Da, prošlog je tjedna pred njom često bio gol, a prije nje i s drugim ženama.

No ne na ovaj način, nikada na ovaj način. Spusti glavu, poljubi joj vrat i udahne slatki miris njene kože.

»Ferro...«

Prekine je poljupcem, stavi joj ruku između bedara i počne milovati njeno vlažno tijelo sve dok joj se riječi nisu pretvorile u uzdahe zadovoljstva. Gledao je izraz njena lica dok je prstom prodirao duboko u nju istovremeno joj trljajući klitoris palcem. Mogao je to činiti, mogao joj je pružati užitak i uzimati ga. Razgovor mu je pak, stvarao nepodnošljiv pritisak u grudima. Više neće biti razgovora.

»Molim te,« zacvili Julija. »Molim te.«

Spustio je gaćice s bokova i namjestio se, ocjenjujući koliko je spremna dok je polako klizio u nju, toliko polako da je mislio da će ga željom izazvana bol uništiti prije nego što svrši. Zatim se izgubio u njoj, u njenu tijel u osjećajući joj dah na obrazu, vlažne poljupce na vratu, nokte u ramenima. Izgubio se u Juliji i želio da to nikada ne prestane. Biti tu sa njom imalo je smisla. Činilo se da život ima smisla. Osjećao se mirnijim, cjelovi tijem, jednostavno je osjećao više nego ikada prije.

Orgazam ga preplavi poput vala i dok se pod njim izvijala jecajući zbog vlastitog oslobođenja, on je pronašao svoje. Zatim ju je privio na grudi i pogladio po kosi, pitajući se hoće li mu srce ikada usporiti. Kao da je uopće usporilo još od prve noći koju su proveli zajedno.

Julia posegne za pokrivačem i pokrije im tijela.

»Trebali bismo ući unutra.«

»Ne želim, pospana sam.«

»Jedina mogućnost koja nam u tom slučaju preostaje jest da spavamo vani.« »Što je u tome loše? Noć je prekrasna i možemo gledati zvijezde.« Užas mu se proširi grudima istiskujući udobnost i blaženstvo koje je osjećao još do maloprije. »Ne volim da mi je hladno.«

»Ja ću te grijati.«

»Julija,« reče, uspravivši se. »Otkako sam si prvi put mogao priuštiti krov nad glavom, vani nisam proveo niti jednu jedinu noć.«

»Ali viš e nisi tamo gdje si bio Ferro, to nije isto. Nisi u Rimu, nisi na ulici i nisi sam.« Sjedne iza njega i zagrli ga oko struka pritisnuvši mu grudi na leđa. »Obećavam da ti neće biti hladno.«

Ferro se opusti prateći Julijin nježan pokret koji ga je vraćao na sofu. Legne na leđa i zagleda se u zvijezde, a Julia mu stavi glavu na prsa. Osjeti kako mu toplina njena tijela prodire u kožu. Njena toplina je odagnala hladnoću, kao i strah, pa su zajedno zaspali.

Tek je sljedeći dan kad je bio u uredu shvatio što je učinio. Toliko je očajnički želio da mu Julija prestane govoriti, spriječiti je da u njemu pobuđuje osjećaje i voditi ljubav s njom da je zaboravio na prezervative.

To mu se još nikada u životu nije desilo, baš nikada. Prezervativi su mu bili najvažnija stvar još dok se bavio tim poslom. *Dio*, kako li je mrzio tu riječ. Još uvijek je bila dovoljno snažna da mu otkine kožu s kostiju, da se zbog nje manje osjeća kao ljudsko biće .

No to je ipak bila istina o njemu, istina koju je pokušavao ignorirati, kao i uspomene iz tog doba zamijeniti sjećanjima na Juliju. Privio se uz nju kao da u njenom dodiru leži moć koja će mu s kože očistiti svu prljavštinu.

Istodobno, počeo se pitati prenosi li možda svoju prljavštinu na nju. Bez obzira na ono što je govorila. Bez obzira na to što je tvrdila da u njemu vidi.

Djela poput njegovih nisu se dala očistiti.

Voljela bih da možeš uvidjeti koliko si čudesan.

Ne, nije bila u pravu, nije bio čudesan. Bio je samo dovoljno sebičan, dovoljno besavjestan da učini što god treba kako bi postigao cilj.

Sad je i nju u to uvukao, ugrozio je. Nakon svega što joj se dogodilo... hoće li je isto tako povrijediti? Dovraga! Danas su osim toga, imali sastanak sa Barrowsom. Digne se i izjuri iz ureda. »Neka me nitko ne zove«, u prolazu zareži na svog pomoćnika i telefonom kao i obično dade znak vozaču da ga pokupi.

Uđe u lift i spusti se do predvorja gdje ga je uz rub pločnika već čekao njegov auto. »K Juliji,« reče vozaču. Nije trebao ništa više govoriti. Svi su znali da su ljubavnici, svi su znali tko je Julia.

Vožnja gradom kroz poslijepodnevu gužvu bila je nepodnošljiva. Bilo mu je preteško tako dugo čekati, nije mogao čekati. Kad su bili samo blok dalje Ferro izjuri iz auta i dugim korakom pohita pločnikom pogleda usmjerenog ravno pred sebe. Nije obraćao pozornost na turiste, nekolicinu onih k oji su ga prepoznali i

blenuli, sunce, drvored palmi, ni na što nije obraćao pozornost. Uđe u Julijinu zgradu i krene ravno u njen ured.

»Ne možete ući, sprema se za sast... Oh, gospodine Calvaresi.«
Julijin mu se pomoćnik široko nasmiješi.

»Želim je vidjeti.«

»Rekla je da ne želi da je smetaju.«

»Nije mislila na mene.«

»Već sam imao problema zbog onog lososa.«

»Nije tako mislila, voli tog lososa. Želim je vidjeti odmah. Ući ću pa makar provalio vrata, iako bi me isto tako mogao najaviti.«

Thad se nasmije i pritisne dugme na stolu. »Ferro Calvaresi te želi vidjeti, mila.« Nije mu uzvratilo osmijeh dok je hodao prema vratima Julijinog ureda i širom ih otvorio.

Ona skoči. »Ferro. «Obiđe stol, zagrlji ga i počne ljubiti. Sasvim uobičajeno za parove, a njemu toliko čudno. »Nisam te još očekivala, zar se nismo trebali naći kasnije?«

»Ono kasnije je vezano uz posao, ovo je osobno.«

»Stvarno?« reče Julia znakovito ga pogledavši.

»Ne«, odsiječe, »ne radi se o tome.«

»Aha.« Osjećala se povrijeđenom i on je bio kriv za to, jer je prema njoj bio je otresit. »Morao sam ti to reći, shvatio sam da sinoć nisam stavio prezervativ.«

Obrazi joj se zarumene. »Oh.«

»Sigurna si što se tiče zdravlja. Uzme li se sve u obzir, sasvim je u redu da se zbog toga zabrineš. Ipak, sa svojim sam mušterijama bio vrlo oprezan, a spolni odnos nisam imao već 12 godina. Za svaki sam se slučaj i testirao. Ne brinem zbog toga već naravno, radi trudnoće.«

»Ah... ah to. Ne, to neće biti problem.«

»Neće?«

»Nije... nije pravo vrijeme u mjesecu i to.«

Julia se osjeti malo ošamućeno, zapravo prilično ošamućeno. Nije joj bilo jasno kako je to sinoć previdjela, ali ipak je. Tako glupo od nje, neodgovorno. No ni tako smetena nije se uplašila. Nije imala pojma jesu li joj plodni dani ili ne. Nije uopće obraćala pozornost na te stvari sve do nedavno, jer prije nije bila seksualno aktivna. No ono

š to je rekla zvučalo joj je kao prava stvar koju treba kazati, zvučalo poput nečeg što bi trebala znati. Osim što nije u redu lagati.

»Ja... ja stvarno ne znam koji su mi dani u mjesecu bili,« reče. »Ali... ali stvarno ne želim ništa uzimati, nikakve tablete ili takvo što... čime se to sprječava. Jednostavno ne želim.«

On lagano kimne glavom. »Razumijem.«

»Stvarno razumiješ?«

»Da, stvarno.«

»Imam dovoljno novaca da se brinem o djetetu,« reče. »Mogu dobiti svu pomoć koja mi je potrebna. Čak i da trebam voditi dijete na posao, mogla bih to, pa ja sam šefica. Čini se kao da na svijetu nema žene koja bi se, u financijskom svijetu, za dijete koje se dogodilo slučajno mogla pobrinuti bolje od mene, a ti ne bi trebao učiniti baš ništa.«

»Ti misliš da ne želim ništa učiniti?«

»Došao si ovamo sav uspla hiren.«

»Ne želim da ostaneš trudna . Ne želim podizati dijete ni s tobom ni sa bilo kim drugim, no proklet bio ako bih dijete, da se dogodi, jednostavno napustio.«

»To je... pa, to je ludo.«

»Kako? Kako je to ludo? Želiš li ostati u drugom stanju?«

S muškarcem koji je gleda kao da je državni neprijatelj broj jedan i opterećenje svim vrstama zastrašujućih, nerazriješenih osjećaja? Ne, nije željela.

»Ne.«

»A da si trudna?«

»Voljela bih svoje dijete, brinula se za njega.«

»Znači, nisam lud.«

»Gle, lijep ražanj, ali zec je još u šumi.«

»Molim?«

»Paliti ražanj dok je zec u šumi. Vjerojatno nisam trudna, smirimo se.« »Ovakav je propust neprihvatljiv, Julia.«

»U redu, tad budimo odgovorniji.«

»To se uopće nije trebalo dogoditi.«

Julia osjeti kako joj se uši počinju žariti. »Odlično, dobro, neće se ponoviti. Bit ćemo pažljiviji.«

»Jer...«

»Prestani!« vikne Julija. »Molim te, prestani neprekidno ponavljati kako bi bilo grozno sa mnom imati dijete. Ne mogu podnijeti te opetovane izraze tvog gnušanja.«

»Nemojmo sad o tvojim nesigurnostima Julia, ovo je više od toga.«
»Žao mi je, no teško je ne početi o mojim nesigurnostima kad znaš... kad znaš da mi je to jako mučna tema.«

»Što se tiče djeteta,« reče gutajući slogove. »Zar stvarno misliš da bih mogao podizati dijete? Misliš da bih bio dobar otac? Kojim bih ga životnim stvarima mogao podučiti? Boriš li se, mučiš li se, ne odustaj, prodaj se onome tko najviše nudi?«

»Ali ti ne bi dopustio našem djetetu da se muči,« prošapta. »Ali opet bih bio onaj tko jesam.« Pogleda kroz prozor iza njenih leđa. »To što nemam obitelj, nikoga tko me voli, u neku je ruku blagoslov, jer užasnuo bi ih čovjek kakav sam postao kako bih došao ovdje gdje sam danas. Znam da bi. Vidimo se za par sati kod Barrowsa, budi spremna napraviti najbolju prezen taciju u životu.«

Polako kimne glavom i pogleda kako odlazi iz njenog ureda. Nešto joj je gorjelo u grudima, borilo se za priznanje, borilo da prođe kroz zidove koje je podigla, skinu povez koji si je stavila na oči. Gorjelo je dok nije počelo boljeti, dok joj do mozga nisu doprle jasne i neporecive misli.

Tu si u krivu, Ferro. Netko te ipak voli.

Stavi ruku na trbuh u nadi da će je val mučnine proći. Da, učinila je nešto stvarno glupo. Zaljubila se u svog prvog muškarca, zaljubila se u Ferra. Njihova joj je veza otvorila oči, naučila je mnogim stvarima o njoj samoj, pomogla joj skinuti oklop i shvatiti kako joj više nije potreban. Nije ga počela samo voljeti, nego mu i vjerovati. No to nije učinila zbog njega. On je još uvijek ostao isti, isti kakav je bio kad su sa svime započeli.

Bez obzira kakvu si laž rekla kako bi se uvjerila u suprotno, noć koju je s njim provela pod zvijezdama njemu nije značila baš ništa. Dok je njoj značila sve.

Ovaj ugovor je ono što bi trebalo značiti sve. Barrows treba značiti sve. Da, tako je. No jedino o čemu je mogla misliti kad ova prezentacija završi, kad ugovor bude potpisan, jest da Ferro više neće imati pravog razloga s njom nastaviti dijeliti krevet. To je bilo nešto o čemu jednostavno nije bila spremna razmišljati.

TRINAESTO POGLAVLJE

Julia je bila tako puna energije da je ispod stola morala lupkati koljenom kako se ne bi cijela počela tresti.

»Nemoj biti nervozna,« reče Ferro.

»Nisam, samo sam uzbuđena. Svi će uskoro biti ovdje i dobit ćemo priliku predstaviti zamisao i to je baš napeto.«

»Hamlin će također doći.«

»On sudjeluje u istom sastanku? Ma krasno.«

»Ni meni se to ne sviđa. Rekao mi je Weston kad me nazvao taman prije negoli sam stigao ovamo.«

»Barem te glavni direktor nazvao, mene nije.«

»Ja sam vođa projekta«, reče razvlačeći svoj šarmanтни osmijeh, no ovoga se puta zadirkivanje činilo stvarnim.

»Možeš misliti, gospodine milijarderu, ovo je moje koliko i tvoje.«
Uhvati ga za ruku ispod stola nježno je stisnuvši. On se ukoči i odmakne.

Htjela je nešto reći, no u tom trenutku se vrata otvore i u prostoriju uđe upravni odbor Barrowsa, svi direktori tvrtke i Scott Hamlin.

Hamlin se očito odlučio za ulizivački pristup. Dok su se približavali svojim mjestima ruka mu se priljepila za leđa Carla Westona, a smijeh mu je postao preglasan i napadan.

Predstavili su se jedni drugima i Scott usta de da pokaže prvu prezentaciju. Dok je slušala Hamlina kako govori o svom proizvodu, Julijino su samopouzdanje i zadovoljstvo njihovim projektom sve više rasli. Uređaj nije bio ni izdaleka toliko sofisticiran kao njihov. Nimalo prilagođen korisniku ni općenito toliko dobar. Govor mu je bio tako dosadan da se iz njega gotovo u potpunosti isključila, sve dok nije došao trenutak da ga završi.

»Ukratko, mislim da ćete uvidjeti kako moj proizvod u potpunosti zadovoljava vaše zahtjeve. Jeftin je za proizvodnju i jednostavno se popravlja u slučaju da se išta pokvari, a neće. Što je još važnije, moja tvrtka neće okaljati Barrowsov ugled. U *Hamlin Techu* poštujemo obiteljske vrijednosti, a ne one koje moji konkurenti izgleda podržavaju ili bolje rečeno sramote. Budimo iskreni, znamo da je gospodin Calvaresi ipak stručnjak u tome da zavođenjem iz žene izvuče ono što želi, a za razliku od gospođice Anderson, nitko u

Hamlinu konkurenciji nije nikada prodao svoje tijelo kako bi napredovao.« Gledao je prema Juliji dok je izgovarao ovaj zadnji dio i to ju je zaboljelo kao da ju je bičem ošinuo po koži. Znala je da ono što je čula nije istina i da je s Ferrrom zato što ga želi, a ne iz drugih razloga. Ironično je to što *nju* optužuje za prodaju vlastitog tijela, kad je takvo što bilo bliskije Ferru. No on i jest tip muškarca koji bi to pomislio o ženi, tip muškarca koji nema nikakvog poštovanja prema ženama. To je bio samo još jedan razlog da ga pregaze svojom odličnom prezentacijom.

Kad je sjeo, u prostoriji je nastao muk i Julija je čekala da mu netko, bilo tko, prigovori.No nitko to nije učinio pa pogleda u Ferra. Sjaj u njegovim očima dao se opisati samo kao ubojit.

Nagnuo se prema njoj. »Hajdemo jednostavno održati prezentaciju. On nije važan, sve to nije važno.«

Ustali su i ona počne izlagati svoj dio koji je srećom dovoljno uvježbala, tako da joj nije bilo teško usredotočiti se. Ostatak njezinih misli je mogao tiho paničariti i ključati zbog pon iženja koje je upravo doživjela.

Tad je došao Ferrrov red da kaže nešto o tehničkim pojedinostima što je i učinio, govoreći brzo, a glas mu je postajao sve hrapaviji dok se na kraju nije okrenuo prema Scottu Hamlinu.

»Nisam siguran o kakvoj vrsti obiteljskih vrijednosti govorite«, reče izravno ga prozvavši i ne pokušavajući sakriti kome se obraća. »Koliko ja znam, spolno napastovanje zaposlenika nije obiteljska vrijednost. Osim toga, nije me briga što mislite o meni, ja sam sve ono što o meni govore i nešto još puno gore od toga.Ono što sam morao proći na ulici da bih preživio dugačka je ružna priča i to je moja priča. No usudite si se čak i natuknuti da je Julija do položaja na kojem se nalazi došla zahvaljujući bilo čemu drugome osim marljivom radu i čistoj genijalnosti, pokazat ću vam još neke trikove za preživljavanje koje sam pokupio na ulici i jamčim vam da nećete lako odšetati s ove prezentacije.«

Pro storijom zavlada drugačiji muk.Julia nije mogla ništa reći, lice joj je bilo vruće. Od ljutnje, o d poniženja i od adrenalina. Bila je ponosna na Ferra. Htjela je ubiti Ferra. Nije mogla vjerovati što se upravo dogodilo.Uhvatio ju je za ruku i poveo prema izlazu.

»Ferro...«

»Obavijestite nas o svojoj odluci«, dobaci Ferro preko ramena dok su izlazili iz sobe za sastanke i ulazili u hodnik.

»Ferro! Upravo si... vjerojatno si nam uništio ovaj posao.« »Nisu mu smjeli dopustiti da ono kaže«, rekao je Ferro puštajući joj ruku i koračajući prema dizalu.»Nisu mu smjeli dopustiti da govori takve stvari o tebi. Netko je trebao nešto reći.«

»Iskreno, nekom se može učiniti da sam... s tobom... kako bih došla do ovoga...« »Zašto bi ti to bilo potrebno?Ja trebam tebe k oliko i ti trebaš mene u ovome. Implicirati drugačije uvredljivo je za tebe i kao osobu i kao poslovnu ženu i to neću dopustiti.«

Vrata dizala su se zatvorila i Julia se naslonila na zid, odjednom se osjećajući jako umornom.

»Uvrijedili su me više no jednom u životu,Ferro«, reče, »zato nisam cijelo vr ijeme vesela i bezbrižna Julia.Zbog toga u pristojnom društvu ne govorim o svemirskim brodovima, igricama i svom novom procesoru. Ipak, mogu iskreno reći, nikada me nitko nije optužio da se koristim tijelom kako bi došla do onoga što želim. To mi se valjda dogodilo zato što imam seksualni život«.

»Nije istina.«

»No dobro sam. Bila bih dobro i da nisi ništa odgovorio i odradio prezentaciju.« Okrenuo se prema njoj, iz tamnih očiju mu je sijevalo.»Ali ja ne bih bio.« Pritisne tipku na telefonu i znala je da je pozvao svog vozača.

Vrata dizala su se otvorila i Ferro je počeo ravnomjernije disati dok mu je boja lagano nestajala iz lica. Kao da je upravo shvatio što je napravio. Hodali su kroz zgradu od čelika i stakla do tople sunčane ulice.

»Možda bi večeras trebala ostati u svojoj kući, Julia«, rekao je. Tiho je kimnula.»Dobro. Mislim... ako to stvarno želiš.« Htjela ga je pitati da promijeni mišljenje.Htjela mu je reći da treba biti kraj njega nakon ovakvog dana.Nitko drugi ne bi razumio.Osim njega, ne samo zato što je bio tamo, nego zato što je to i njegov život. Njegova strast.Htjela je s njime sjediti na kauču, popiti čašu vina i razgovarati o tome koliko je sve to bilo strašno. Potom je željela s njime voditi ljubav cijelu noć.No on je želio da ode kući.

»Pa tad ću...« zausti i shvati da više nemaju razloga vidjeti se ponovno. »Pa, vidimo se«, reče nadajući se da je to istina.

On kimne i pride svom autu. Julia gurne ruku u džep i izvadi telefon, spremajući se nazvati vozača. Stvarno bi trebala nabaviti Ferrovu glupu aplikaciju jer nije željela razgovarati sa svojim voz ačem,željela ga je pozvati tipkom tako da ne mora reći ni riječi. Osjećala je previše boli u grlu. Odlučila mu je poslati poruku,iako to nije bio uobičajen način komunikacije s njim. No upalilo je. Stigao je pet minuta nakon Ferrova odlaska.

»Kuća gospodina Calvaresija?«, upitao je vozač.

Želudac joj se stisnuo oduzimajući joj dah. Pa da, tamo je prošli tjedan odlazila svaku noć.

»Ne. Moja kuća. Hvala.«

»J e li prezentacija dobro prošla,gospođice Anderson?«

»Ne«, reče naslanjajući glavu na sjedalo. »Nije dobro prošla«.

Na kraju se odlučila za veliku deku, trenirku i čašu vina u samostalnoj izvedbi. Nije joj trebao Ferro da jadikuje s njom. Može jadikovati potpuno sama. Pa ako je to i malo usamljenija, malo hladnija i puno tužnija varijanta, nema veze. Može to podnijeti.

Uzme daljinski i uključi glazbenu liniju. Malo milozvučnog jazz bit će joj dobra zvučna kulisa u ovom trenutku.

Bila je milijarderka. Trebala bi u potpunosti zaboraviti na tugovanje zbog muškarca i odletjeti u Pariz na degustaciju vina i sira, ili već nečega.

No,nije tugovala zbog muškarca. Tugovala je zbog prezentacije. Prezentacija je bila važna.Zbog nje je ponajprije pristala na Ferrovu smicalicu.Hmm. Zašto joj onda više nije bilo stalo?Spusti vino na stolić pokraj kauča i primakne koljena grudima.

Oglasi se alarm,Juli a začuje zvuk vozila pred ograd nim vratima i uspravi se, zgrabi daljinski, uperi ga prema televizoru i uključi sigurnosne kamere.Radilo se o tamnom sportskom autu, no nije mogla vidjeti vozača.

Uključi interkom. »Mogu li vam pomoći?«

»Nadam se da možeš.«

Na zvuk Ferrova glasa srce joj skoči u grlo.

»Nadam se da mogu. Dođi gore.« Stisne tipku koja otključava ogradna vrata i sjedne nazad na kauč stišćući ruke.

Što radi? Zašto mu je rekla da dođe gore? Trebala bi se ljutiti na njega.

Jedino što je još uvijek željela je biti s njim, čak i kad je ljuta. Skoči s kauča i iskapi ostatak vina, a onda joj pogled padne na trenirku. »A joj.« To baš i nije ono u čemu bi željela da je vidi. Ipak, druga je opcija bila skinuti se u donje rubl je ili još više i to jako brzo, a nije bila sigurna da je zbog toga došao. U svakom slučaju, vidio ju je u trenirci i prije. Doduše, ne baš često otkako su postali ljubavnici.

Tad je pokucao na vrata, snažno, pa nije imala vremena za promišljanje. Spusti čašu i ode do vrata, odlučna ostati u trenirci. Otvori vrata i s tane na ulaz s rukom na boku. »Što te dovodi ovamo?«

Ferro pogleda Juliju, njene obline skrivene vrećastom trenirkom i skoro se sruši na pod od olakšanja. Sam pogled na nju puno mu je značio. Sama pomisao na nju bila je dovoljna da ga drži budnim i usred noći izvuče iz kreveta kako nije vidio, kako bi joj mogao biti blizu.

»Nisam mogao spavati«, reče prolazeći pored nje.

»Uđi.«

Ferro spusti torbu za prijenosno računalo na pod i krene prema dnevnom boravku. Isti slučaj kao i s njihovim uredima. Njen je bio odraz onoga što je smatrala da bi važna poslovna žena trebala imati u svojoj kući. Neutralne boje, veliki prozori koji gledaju na more. Bež boja sa zelenkastim i plavim detaljima. Smirujuće i skupo.

Bilo je to potpuno drugačije od njegove kuće, njegova ureda. Onoga što je on mislio da bi netko s puno novca trebao imati. Sve što je imao svjedočilo je o njegovoj zaradi, dok je Julijino bilo puno... normalnije no što je ona bila. Normalno i dosadno, nimalo nalik na nju. No pokušava pokazati drugima da im je sličnija. Prikazuje ju kao manje razigranu ekscentričnu genijalku.

To je bila šteta. Šteta što ju je bilo što, bilo koji muškarac, bilo tko, natjerao da sakrije svoju genijalnost. Htio joj je to reći, no riječi su mu zapele u grlu.

Stavila je ruke na bokove. »Kriviš mene za nedostatak sna ili si došao podijeliti jad?« »Krivim te«, rekao je, lakše se ljutiti nego biti iskren. »Nikad nisam imao problema nositi se sa seksualnim frustracijama i vjeruj mi Julia, dvanaest godina celibata znači da sam to dobro iskusio.«

Oči joj se zaokružiše. »Samo sam pretpostavila da cijelo to vrijeme nisi želio seks.« »Nisam želio prtljagu, podsjetnik. Nedostajali su mi orgazmi, no to nije stvar hladnog tuša ili uzimanja stvari u svoje ruke. Ne kada je sve na što mogu misliti ono što mi nedostaje.« Riječi su pucale, greble mu grlo dok su izlazile. »To kako te osjećam, kako mirišeš, način na koji me diraš, uništila si me.«

»Pa baš ti hvala.«

»Želim te.Sad.« Potreba. To je bilo je bilo puno više od želje, bila je to potreba. »Ja...« Na trenutak, samo na trenutak, činilo se kao da će reći n e i on to nije mogao podnijeti. Tresao se iznutra, od potrebe, od... ni sam nije znao od čega. »U našem prvobitnom dogovoru, ja sam davao zapovijedi, a ti govorila da.« Kontrola bi pomogla,kontrola mu je trebala.Tako bi sve ovo dobilo smisao, pretvorilo se u nešto što mu je poznato. Nešto s čime bi se mogao nositi. Julia pogleda u Ferrove oči, crne,tajnovite, beskrajne. Oči ranjenog, progonjenog muškarca. Mogla je to vidjeti, osjetiti očaj. Tražio je kontrolu zato stoje to bila jedina stvar koja ga je držala na okupu.Zato š to je to bio jedini način na koji se mogao nositi s njihovim odnosom.

»Da«,reč e.Bio je to dogovor na koji nije trebala pristati, no on joj je očajnički trebao baš kao i njemu.

»Skinij majicu.«.

»Ovdje?«, upita ga gledajući kroz prozor prema plaži. Bila je to privatna plaža, ali ipak je netko mogao pogledati prema kući.

»Žena koja je gledala zvijezde na mom krovu gola pokazuje čednost?« Da,no to je bilo drugačije.Trenutak povezanosti i nježnosti prije nego ova... silina koja je iskrila između njih.

»To nije bio zahtjev, Julia, to je bila zapovijed. Skinij majicu ili odlazim.« Julia mu ulovi pogled koji ga je još više razotkrivao.Razotkrivao njegovu narušenu samokontrolu, razlog koji je stajao iza zapovijedi i tad ona shvati da unatoč dominantnom nastupu Ferro nije onaj koji u ovom trenutku ima kontrolu u svojim rukama.Zgrabi rub majice i povuče je preko glave.On joj pogleda grudi pokrivena crnim grudnjakom i nasmije se. Ovo nije bio bezazleni, šarmantni osmijeh. Ovaj je bio mračan, pokvaren, savršen.

»Sad hlače.«

Poslušaj ga bez oklijevanja gurajući donji dio trenirke niz noge i šutnuvši je sa strane. Ta igra, ta žestina uzbuđivale su je van granice razuma.

»Sad želim da odeš gore. Hodaj ispred mene. Ne okreći se.« Ona duboko udahne i okrene mu leđa koračajući prema zavojitom stubištu. Osjećala se potpuno izloženom. Stepenice su bile nezaklonjene cijelim putem do kata pa je imala savršen pogled, no sad se osjećala kao izložak. Istovremeno se osjećala snažno i ranjivo, slabo i jako u isto vrijeme, no Ferrova je blizina tako djelovala na nju. S njim se osjećala sigurnije nego ikad i strahujući kao nikad prije zbog smjera u kojem joj se život kreće. Sretnija s onim što ima, više se bojeći mogućeg gubitka. Gubitak je jedini način na koji je ovo moglo završiti.

Zagrcne se, no nastavi hodati osjećajući hladnoću mramornog poda pod stopalima i Ferrove snažne i odlučne korake iza sebe. Otvori vrata spavaće sobe i zastane čekajući sljedeću zapovijed dok joj je srce bubnjalo u ušima.

»Lezi na krevet. Gledaj ravno pred sebe.«

Ode do kreveta i popne se na njega, baš kako joj je zapovjedio. »Na sredinu, na koljena.«

Ponovno poslušaj, a ruke joj zadrhtiše. Iza sebe je začula njegove korake i osjetila pomicanje madraca kad se popeo na krevet. Osjeti dodir njegovih vrućih usana između lopatica i zadrhti, a užitak poput munje prođe kroz nju. Počne se okretati.

»Ne«, reče joj, »gledaj pred sebe.«

Udahnu i pokuša zadržati pogled na zavjesama koje su se nalazile ispred nje. »Otvaraju li se daljinskim?«

Ona kimnu.

»Gdje?«, upita.

»Tamo.« Julia pokaže na tipku pored noćnog ormarića i Ferro je pritisne. Zavjese su se otvorile i otkrile ocean, te mjesec koji je bljeskao na površini valova.

»Eto«, reče, »sad imaš pogled.«

Poljubi je u rame, a onda usne zamijeni prstom koji je liniju posred njenih leđa pratio sve do ruba gaćica. Imala je osjećaj da će umrijeti od polaganog erotičnog mučenja koje joj se spremalo.

»Imaš predivna leđa, Juli a. Prvi si me put privukla na filmskoj premijeri kad si izložila ovu kožu.Nisam prepoznao što znače osjećaji koji su se u meni javili.Previše sam ih godina ignorirao da bi ih lako prepoznao. No tako je bilo, jednim dijelom i zbog ovih predivnih leđa.«

Tad joj jagodicom prsta prođe između lopatica.Zatim se spusti niže i otkopča joj grudnjak.Pao joj je niz ruke,a ona ga do kraja skine i baci u stranu.On posegne prema naprijed i primi je za grudi. Igrao se njenim bradavicama sve dok nije počela teško disati, dok više nije bila u stanju misliti.Prikovala je pogled za Mjesec i to ju je spriječilo da se okrene i poljubi ga.

»Savršena,tako si savršena. Sad želim da se uhvatiš za uzglavlje kreveta. Možeš li to učiniti za mene?«

»Da.«

Poslušala njegovu naredbu. Srce joj jače zakuca.Željela ga je pogledati, željela ga je poljubiti. Željela se povezati s njim. Ovo je bilo odlično, osjećala se odlično, ali ga je željela vidjeti. Željela mu je pokušati pročitati osjećaje, a on to nije dopuštao.

Onda joj je to prestalo smetati jer joj je, dok je primala uzglavlje, počeo skidati gaćice o stavivši ih malo iznad koljena. Tad je uhvati za bokove i povuče prema sebi, utisne joj poljubac u ovlaženo mjesto i provuče jezik kroz okolne nabore.

Onda se ispravi i stavi prst u nju. »Spremna za mene?« pitao je. »Da.«

»Dobro.« Čula je kako otvara paket prezervativa, otkopčava remen i zastaje kako bi navukao zaštitu.Zatim je ušao u nju, nevjerojatno duboko, puneći je do neugode dok joj se tijelo nije prilagodilo i bol prepustila mjesto ugodni.

»Dobro?«, upita grubim glasom popraćenim laganim kretnjama. Jedini odgovor koji je mogla dati bio je duboki uzdah u trenutku kad je spuštala glavu i svom se snagom uhvatila za krevet.

Snažno prodre u nju jednom je rukom uhvativši točno ispod grudiju, dok ju je drugom primio za bok i počeo pronalaziti ritam koji mu najbolje odgovara. Ona osjeti trenutak kad mu se snaga počela osipavati. Svaki je ulazak u nju pratio kratak uzdah s njegovih usana,a pri okretima su mu postajali sve očajniji, jači i brži.Napokon je

morala pogledati, opipati, okusiti. Okrenula se i ulovila mu usne svojimama.

Kad ga je poljubila pogledala je u njegove oči, bile su prazne, puste. Oči pro gonjenog,opsjednutog čovjeka. Pomaknuo je ruku da bi joj uhvatio grudi,a drugu joj stavio između bedara milujući sam izvor njezinog zadovoljstva.To je bilo jedino što je mogla osjetiti, jedino na što je mogla misliti.Imala je osjećaj da će je napetost koja u njoj raste i grči joj tijelo slomiti.

No baš kad je dostizala vrhunac granice su pale, napetost je nestala i imala je osjećaj da je u slobodnom padu, dok se neprekidni valovi u njoj razbijaju i preplavljuju je. On joj stavi ruke na bokove stišćući se iza nje, a grubi jecaj označi i njegov vrhunac .

Legao je na krevet povlačeći je za sobom i držeći je leđima okrenutu prema sebi.S tisnuo ju je ne govoreći ništa,a srce mu je tako snažno i ubrzano lupalo da joj je odjekivalo u tijelu.Još uvijek je bio odjeven. Majica mu se izgužvala na njenim leđima, ko pča od remena utiskivala joj se u stražnjicu.

»Možeš li se pomaknuti?«, upita. »Ma zašto se jednostavno ne skineš?« Okrenu se i poljubi ga, ali joj nije uzvratio. »Ferro?«

On sjedne i učini joj se da će se skinuti.No tad ustane i skine prezervativ, zakopčavajući remen dok je iskorištenu zaštitu išao baciti u kupaonicu.

»Što radiš?«, upita ga.

»Odlazim.«

Panika se u vuče u nju i pokuša se smiriti. Oko to ga bi se bilo glupo uzbuđivati, bilo bi beskorisno pokazati koliko je boli i b rine tako jednostavna rečenica .No stvar je bila u tome da je osjetila njeno dublje značenje, ono što je doista govorio.Ipak je pokušala to ignorirati, smireno odigrati.

»Brine li te to što nemaš četkicu za zube, možeš uzeti moju. I prije negoli kažeš odvratio samo ću reći da smo dosad zasigurno razmijenili dovoljno bakterija...«

Odustala je kad mu je vidjela izraz lica. Oči su mu bile tako distancirane, neusredotočene. Čak nije niti gledao u nju.

»Ferro, nemoj to raditi«, rekla je.

»Nemoj raditi što, Julija?«

»Znaš što radiš, ne pravi se. Pokušavaš napraviti distancu između nas, o tome se radi. Cijelu večer.«

»Ne treb am praviti distancu između nas. To je sve što je ikad bilo između nas. Naša tijela su bila bliska, ali mi nismo.«

»To nije istina. Nije.«

»Jest. Žao mi je ako je to gorka istina za tebe Julia, ali je tako.« »Ti si takva kukavica!«, reče, zapravo zavrišti, jer nije mogla vjerovati što radi. Nije mogla vjerovati da stoji tu u hlačama i zakopčanoj košulji, spreman izaći van kao da se ništa nije dogodilo, dok je ona bila gola, slomljena i potpuno promijenjena zbog onoga što se dogodilo između njih.

»Kukavica, Julia? Je li to ono što misliš? Pridaješ mi previše emocija, *cara mia*.« »Tako se dobro skrivaš, Ferro da se uspijevaš sakriti i sam pred sobom. Ali ne možeš se sakriti od mene, ja te poznajem.«

»Misliš da me poznaješ jer sam ti ispričao neke stvari iz svoje prošlosti? Zato što smo spavali zajedno?«

»Ne, mislim da te poznajem jer znam kako si se zbog svega toga osjećao. Razumijem da se ne osjećaš potpuno opušteno ili što već kad se radi o tvojoj prošlosti. Znam da boli. Znam da si nećeš dopustiti krenuti naprijed zato što se osjećaš prljavo, zato što se tako bojiš. Ne znam čega, ali držiš se za svoju prošlost kao da te ona treba zaštititi. Kao da te treba podsjetiti.«

»Vidi kako se pr etvaraš kao da si sve shvatila. Ti se također skrivaš, Julia.« »Skrivala sam se, u pravu si. Ali... neću sad. Ne mogu sad. Tako sam se bojala nekome vjerovati. Kako ikada ikome mogu vjerovati kad sam ranjiva? Vidi što m i se dogodilo kad sam pokušala. Moja ma jka, moja vlastita majka mi je izabrala dečka koji me je pokušao silovati. Naravno da sam imala problema s tim. Naravno da sam se skrivala. Ali ti si mi pokazao kako je sjajno kad se otkrijem i jednostavno budem ja. Vjerujem ti, sa sv ime što imam i svime što jesam. Volim te, Ferro. Oboje zaslužujemo više od onoga što smo si dali. Koga briga što drugi misle? Koga briga za prošlost? Imamo budućnost, zašto bi prošlost vodila cijelu igru?«

»Ne voliš me, Julia. Ti si samo djevojka koja je upoznala seks i misli da je orgazam isto što i osjećaji.«

Oštrica je pogodila metu, prodirući duboko, bol u prsima postala je vidljiva. Ponovno se otkrila, cijelu sebe nekome, i ponovno je odbijena.

»Ne možeš mi ti govoriti što osjećam«, reče. Bijes je kiptio umjesto da ga je sakrila. »Volim te.«

»Dovraga ženo, gdje ti je osjećaj samoočuvanja? Bilo ti je bolje s oklopom nego sada kad pokazuješ osjećaje tako da ih cijeli svijet može vidjeti, upotrijebiti protiv tebe. Znaš li kako te se sada može lako uništiti?«

Julia udahne. »Plaše li te moji osjećaji?«, upita ga. Nije rekao ništa pa nastavi. »Žao mi je što se zbog moje strasti, zanosa i ljudskih emocija osjećam nelagodno, Ferro. Doista jest.« Zastala je fokusirajući se na ono što ona osjeća, na sve emocije koje su njome prolazile. Tad shvaća ti koliko se kočila, koliko dugo, samo da bi ugodila drugima. Završila je s tim.

»Znaš što? Nije mi žao. Dosta mi je ispričavanja zbog toga što sam bila ja. Dosta mi je što se osjećam loše zbog toga tko sam. Ja sam čudakinja. Smijem se preglasno zato što ka d mislim da je nešto smiješno stvarno mislim da je smiješno. Sviđa li mi se video -igra ili film, stvarno mi se sviđa. Sviđa mi se i obući ću se u kostim nadahnut njom. Nikada se neću uklopiti, nikada neću biti normalna. A kad volim nekoga... volim cijelim bićem. Ferro, volim te. Ako ti to smeta, nema problema. No ja neću prestati. Neću se prilagoditi ili se praviti da mi je svejedno. Viknut ću, osjećati, disati i živjeti to i nitko mi neće reći da ne mogu ili da je krivo ili da je sramotno. Da, dosta mi je ispričavanja. Dosta mi je skrivanja. Volim te i ni je mi žao. Sad si ti na potezu. Moraš mi reći ne ako je to ono što želiš, ali ne možeš se pretvarati da ne poznajem vlastiti um, da je to nekako nestvarno. Ako ćeš me odbiti, moraš se suočiti s time što odbijaš.«

Kad je završila teško je disala, ali se osjećala puno više živom nego godinama prije toga. Ako će je Ferro odbiti, mora odbiti nju. Ne neku ispoliranu verziju koju je stvorila da bi se činila snažnijom, sposobnijom, nego nju samu, onakvu kakvu je on pomogao razotkriti. Djevojku koja je bezrezervno uživala u životu, kojoj je stalo do svega, od igara do maturske večere. Djevojku koja je gutala i skrivala se da ne bi bila povrijeđena.

Evo, sada stoji sa svime na vidjelu, ranjiva i lako ju je uništiti. Ali morala je to učiniti. Za njega. Za njih.

»Ovo mi je bio ugodan aranžman«, rekao je monotonim glasom. »Žao mi je što će završiti. Ipak, jasno mi je da mora.«

Poželjela se izderati na njega. Ugrize se za usnu, a suza joj klizne niz obraz. Skrivao se, još uvijek se skrivao. Iza maske, iza svojih ožiljaka.

»Znaš da nema povratka na staro«, rekla je. »Nikada se nećemo vratiti na ono kako je bilo. Bili smo glupi, Ferro. Mislili smo da to možemo kontrolirati, ali to je kontroliralo nas.«

»Vratit ću se«, reče teškim glasom. »Ka o da se nikada nije dogodilo, *cara*. Zato jer je to ono što radim. Seks mi ne predstavlja ništa. Ništa.«

»Ne misliš to. Ne sa mnom.«

»Budući da si bila tako dobra ljubavnica, želio bih ti povećati plaću.« Još jedna suza joj kapne, a ona zatrese glavom moleć i ga da to ne radi. No on nastavi. Sagne se, uze torbu za prijenosno računalo koju je donio sa sobom i izvadi spis. »Sve što sam sakupio tvojoj tvrtci u zadnjih pet godina. Nešto od toga nisam još niti pregledao. Trebalo se riješiti kasnije, nakon što naš dogovor završi. No dajem ti to i obećanje da neću pokušati uništiti *Anfalas*. Od mene si sigurna.«

Pruži joj spis kao da očekuje da će ga uzeti i zahvaliti mu na tome. »Ne želim ga«, reče.

»Tako to funkcionira, Julia. Ti si meni pružila seks, ja ti plaćam.«
»Dala sam ti svoju prokletu dušu, Ferro, to se ne može platiti.«
»Ali ja nisam tražio tvoju dušu, draga moja.« Prvi puta ju je nazvao draga na engleskom. »Tražio sam samo tvoje tijelo i za to ću platiti.«
»Moraš to učiniti bezvrijednim, zar ne? Ne zato da bi razumio, već da bi to mogao dodati ostalim stvarima kojih se sramiš u životu. Zato što voliš sram, zar ne? Čini te usamljenim otokom, sprječava te da kreneš naprijed, štiti od osjećaja.«

»Ja nemam osjećaja, Julia. Ni prema tebi, ni prema ikome.«
»Reci mi da me ne voliš«, rekla je, zato što je to morala čuti. »Reci mi i uzet ću plaću i pustiti te na miru.«

»Ne volim te.«

Još se jedna suza otkotrlja niz obraz. »Odlično. Onda je stvarno gotovo.« Sagne se uzevši spis s kreveta i privije ga uz grudi, jer sada je trebala pokrivač. Sramila se vlastite golotinje. Obrisala je suzu s obraza i podigla ruku u svoj najbolji vulkanski pozdrav. »Živi dugo i napreduj. A sad se gubi iz moje kuće.«

Ferro kimne jedanput i onda se okrenu pa izašavši iz njezine sobe zatvori vrata za sobom. Julia potonu u krevet, noge su joj drhtale, imala je osjećaj da će povratiti. Teško je disala. Zatim je legla još uvijek držeći spis i zaplakala.

Ferro izleti iz Julijine kuće i krene prema svom autu, upalivši motor pritiskom tipke na telefonu.

Bilo je gotovo. Š to je trebao napraviti, napravio je.

Nije mogao ostati s njom, nije više mogao uživati. Žena je bila previše destruktivna za njega. Bila je previše vješta u otkrivanju njegovih strahova i uspješno ga nagnala da počne osjećati. Kao da je napravila kratki spoj u njegovoj duši spajajući davno prerezane žice, šaljući udarce osjećaja, potrebe i boli kroz njegovo biće.

Ono što se zbog svega toga dogodilo njegovoj kontroli bilo je neprihvatljivo. Prvo seks bez zaštite, pa incident na sastanku i na kraju ovo večeras kad je došao dokazati da je on još onaj koji vuče konce u odnosu, da je on glavni. Da nije izložen na milost i nemilost mršavoj plavuši koja bi ga po svim pravilima izludila.

No kad ga je poljubila, poljubila sa svim svojim srcem, osjećajim a koji su se iz nje izlivali, tjerajući ga da osjeća, znao je da je izgubio. Zato je pribjegao pomoćnom planu. Povlačenje crte ispod veze. Pretvaranje svega u transakciju kao što je bio slučaj i sa svakim prijašnjim seksom. Tako da ona ne bude posebna, tako da mu ne bude potrebna.

Zaplakala je. Svaka suza je kap kiseline u njemu koja mu sagorijeva ožiljke, njegovu zaštitu. Osjećao se grozno. Izdao ju je, kao i mnoge u svom životu. Povrijedio ju je. Nikada se nije više mrzio. Čak niti kada se skidao za žene koje zapravo nije ni želio i kada je slijedio svaku njihovu zapovijed. Čak niti tada.

Ušao je u auto i vozio prebrzo prilazom koji ga je doveo do glavne ceste. Trebao mu je zaborav. Trebao je shvatiti kako da iščupa osjećaje iz svojih grudi kao što je jednom već učinio. Kako da još jednom odvoji želje od potreba, um od tijela.

No Julijin miris bio mu je na odjeći, na koži. Imao je osjećaj da se uvlači i dublje od toga, da je ostavila trag na njemu, u njemu, koji neć e biti tako lako ukloniti. Potreba da to učini nije imala veze s očuvanjem vlastitog poslovanja. Nije imala veze sa sprječavanjem incidenata na sastancima koji bi ga nedvojbeno mogli koštati unosnih ugovora.

Radilo se samo o opstanku.

Morao je naći način da preživi.

Odjednom bol u prsima postade tako jaka da je morao zaustaviti auto. Sjedio je i čekao, pokušavajući disati, da ga prođe osjećaj gubitka i osjećaj praznine. Ali nije. Samo je nastavio padati na njega, val za valom, a s njim i Julijine slike.

Julia uzbuđena zbog projekta. Julia brblja o igri. Julia, kako izgleda dok vodi ljubav. Julia, kako plače. Trebao mu je trenutak da shvati da su mu obrazi mokri, kao i Juliji u njegovim mislima. Nije se mogao sjetiti kada su zadnji put osjećaji tako preuzeli kontr olu nad njim, zadnji put kada se osjećao tako slomljeno, a sve zbog suza od boli što je izgubio, vlastitom krivicom. Gurnuo ju je od sebe zato što se bojao ovoga. Ove boli i ove nezaštićenosti. Kada je sve bilo rascjepkano, bilo je lako nositi se sa time. S krivao je svoje emocije da bi se sa njima kasnije bavio, kao što su to činile i potrebe njegova tijela.

Ali otkad Julia nije u njegovu naručju u njemu vlada zbrkani nered. Kao što je slučaj sa svim običnim ljudima. Dakle, ovako je biti normalan. Ovakav je to osjećaj. Udario je volan nadajući se da će bol u ruci umrtviti bol u grudima.

Nije upalilo.

Imala je pravo. Bio je kukavica. Držao se za prošlost da bi se zaštitio od bilo čega što bi se moglo dogoditi u budućnosti. Bio je potpuno ogoljen. Prekasno za zaštitu, prekasno da bi se zaštitio od osjećaja.

Opet će ga pronaći. Pronaći će način da ponovno podigne zidove koje je izgradio oko srca. Samo se treba neko vrijeme maknuti od Julije. Tad će se stvari moći vratiti na mjesto gdje su bile prije negoli se pojavil a u njegovu životu.

Sve što treba učiniti je zaboraviti.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Sve u kući bilo mu je odvratno. Ružno i kičasto, oda novcu. Novcu koji nije značio ama baš ništa u kući u kojoj je nedostajal o svega osim groznih umjetnina. Pokušavao je zaboraviti već pet dana. Bilo je dva sata ujutro i već je bio na najboljem putu da se napije, ali svejedno nije zaboravio.

Opsjedala ga je. Krevet mu je bio hladan, srce mu je bilo hladno, a ta je hladnoća prodirala duboko. Nijedna noć provedena na ulici nikad nije bila ta ko užasna. Čak mu ni gubljenje ponosa u krevetu žene koju je prezirao nikad nije ostavilo tako gorak okus u ustima. Kad je izgubio Juliju, shvatio je da je sve što je u životu izgradio lažna fasada.

Nije se promijenio. Još uvijek je bio uplašeni dječak koji na kraju dana nema ništa i nikoga. Novac to nije promijenio, niti neće.

Jedino što je mogao promijeniti je on sam, a užasavala ga je čak i sama pomisao na to. Otvori li se, mogao bi se prisjetiti, mogao bi biti prisiljen nositi se sa svom snagom vlastitih osjećaja, namjerno otupjelih osjećaja iz proteklih dvanaest godina. Sve ih je potisnuo kako bi izbjegao bol. No, bez toga je nikada neće imati. Bez osjećaja se ne može nikada radovati.

Osvrne se oko sebe, pogleda sve te ružne, proklete umjetnine na zidovima i postoljima. To tako luksuzno, sterilno okruženje koje baš ništa nije značilo. Mrzio je sve to, sve što je predstavljalo, tip čovjeka kakvim ga je trebalo prikazati. Prodao je dušu za mramor i gips, za slikarsko platno i boje, za novac. Zato je sad bio prazan iznutra, dok su mu kuća i bankovni račun bili puni. Prokleta razmjena zbog koje zažališ.

Prišao je postolju na kojem je stajalo poprsje nekog cara i pogledao u te bijele, šuplje oči. Oči koje su u sebi imale više od njegovih. Tad ga gurne gledajući kako se na podu rasipa u prah, a isto je učinio i s obližnjom vazom. Sve su te stvari bile besmislene. Što je bez nje uopće imalo smisla?

Klekne na koljeno dok mu je grudi razdirala bol, pogne glavu i zagnjuri oči u dlanove. Osjeti kako se na njega sve obrušava. Tama, sram, mržnja. Mržnja prema sebi samome, prema ženama koje su

ga iskoristile. Osjećao se kao da tone u blato, obavija ga tama.No, u mislima mu se nalazila jedna svijetla točka, tračak sunčevog sjaja.

To je bila Julia. Pružala je ruku prema njemu nudeći mu da ga iz toga izvuče,nudeći mu slobodu, a on joj je okrenuo leđa.Proklet bio i gorio u paklu, okrenuo je leđa vlastitom spasenju.

Julia izađe iz kupaonice koja joj se nalazila do ureda i spusti glavu na radni stol. Grčeve koji su je mučili cijeli dan upravo joj je objasnio pravovremeni dolazak mjesečnice. To je bilo odlično, jer značilo je da nije trudna. No iskreno joj nije bilo do toga da zbog toga napravi tulum.

To je samo bila potvrda tome da će njena veza s Ferrom uskoro potpuno i uistinu biti gotova. Neće biti poveznice koja bi ih spajala, kao ni dokaza o vremenu koje su proveli zajedno.

Osim mo žda njihovog GPS -a za Barrowsa. Da se taj ugovor potpiše, imali bi to. No uistinu se nije nadala tom ishodu, ne sada.

Ne, to nije istina, neće dopustiti da iza svega baš ništa ne ostane. Podiže glavu i udari interkom koji ju je povezivao s Thadovim stolom.

»Thad? Naruči mi jednog od onih velikih, ubojitih vojnika iz *Hladnog planeta* u prirodnoj veličini.«

»Pravog ili onog iz darovnog dućana?«

»Darovni dućan bit će sasvim dovoljan,« reče prekinuvši vezu. Stavit će ga u dnevni boravak jer su joj se takve stvari sviđale, a nije si dopuštala da si ih nabavi zato što je bila čudna i uvrnuta i toliko se trudila ne biti takva. Zato što je takvo što otkrivalo previše o njenoj čudnoj osobnosti, o njenom pravom ja. Onom dijelu koje je bilo udarano, iskorištavano. Ismijavano.

No Ferro joj je pokazao da se ne mora skrivati, da se ne mora bojati.Da nije bitno što netko drugi misli o njoj, jer bitna je ona sama. Bila je uspješna zbog svoje usredotočenosti, zbog svog entuzijazma. Izdigla se iz gomile i sama si izgradila uspjeh, usprkos svemu onome zbog čega joj je bilo teško pronaći prijatelje i zbog čega su je vlastiti roditelji smatrali čudnom, već upravo zahvaljujući tome.

Ferro joj je pomogao to uvidjeti. Pomogao joj je zaliječiti rane iz prošlosti i posložiti stvari. Mislila je da ih je prevladala jer se osjećala snažnom, ali to je bila laž.Počela se skrivati bojeći se da će,izađe li ikad iz ljuštore, ponovno biti povrijeđena.

I bila je, no neće se sakriti, ne više.

Na tome će mu uvijek biti zahvalna. Ne toliko na lososu koji joj je još uvijek bio u uredu, niti na slomljenom srcu koje je još uvijek, nakon tjedan dana, boljelo kao sam vrug.

Interkom joj zazuj i i opet se začuje Thadov glas. »Julia, on je na putu u...« Julia podiže glavu baš kad joj Ferro uđe u ured.

»Što ti radiš ovdje?«, upita.

Imao je bradu. Nikad ga nije vidjela s bradom, ali izgledao je kao da se u proteklih šest dana nije zamario brijanjem.

»Imam novosti iz Barrowsa.«

»I?«

»Potpisali su ugovor s Hamlinom.«

»Oh.« U to stvarno nije mogla povjerovati. Čak i kad se uzme u obzir Ferrovo javno iskazivanje mačo bijesa, imala je osjećaj da se Hamlin ponio još gore, a njegov GPS nije bio ni sjena njihovom. »Ne mogu vjerovati da su ga izabrali nakon onog jeftinog trika s obiteljskim vrijednostima. Toliko je proziran i...«

»Čovjeku sam pred njima zaprijetio smrću, imali smo slabe izgled.« »Naš je GPS bio bolji,« reče osjećajući kako je hvata tvrdoglavost. »Usput, nisam trudna. Mislila sam ti to ubrzo skresati u lice budući da je sad našoj vezi došao kraj. Stvarno i u potpunosti.«

»Nisi trudna?« upita s čudnim, nedokučivim izrazom lica. »Ne. Ne nosim nasljednika tvog tehnološkog carstva. Žao mi je.« »Julia...«

»Još uvijek ne mogu vjerovati da su izabrali Hamlina! Ugovor je bio naš. Mi smo *pobijedili*, uređaj nam je toliko bolji.«

»Nije važno, izabrali su njega.« Počne šetati gore -dolje po uredu. »Ti si kriva za to, znaš? «

»Ja sam kriva? Po čemu sam to ja kriva? Ti si onaj kojem je na sastanku, pred svima pukao film!«

»Zato što te uvrijedio. Nisam se mogao zaustaviti, potpuno sam izgubio kontrolu a to mi se nije dogodilo nikada prije, ne otkako sam naučio koliko je važna. U tebi je stvar, ti si jedino što je drugačije, promijenila si me. No ni pod cijenu vlastitog života ne mogu pronaći načina da stvari vratim unatrag. Šest dana Julia, šest dana ne mogu jesti, ne mogu misliti ni na što drugo osim na tebe. Imam osjećaj da mi je srce izašlo iz grudiju i kruži oko njih. Znaš li koliko je to užasan osjećaj?«

»Da«, reče, »znam jer se tako i sama osjećam. Kao da mi srce kruži oko tijela, a to srce, moje srce, si ti. Kad si otišao uzeo si mi ga i... i nek sve ide dovraga! Nije me b riga za GPS. Uopće me nije briga za taj ugovor, a on je i glavni razlog zbog kojeg smo završili zajedno. No više ga ne želim Ferro, želim samo tebe.«

On zakorači prema njenom stolu i obiđe ga, primi je za ruke i podigne u zagrljaj ljubeći je odvažno, duboko, vatreno. Kad se malo odmakla i pogledala mu u oči vidjela ga je razotkrivenog, doista, napokon.

Iz njega su izbijali osjećaji, strast i nije bilo kontrole. Ljubio ju je sa svime što joj je proteklih tjedana uskraćivao. Imala je osjećaj da se radi o nečemu što je samome sebi uskraćivao protekle trideset i četiri godine života.

Kad su se razdvojili, nijedno nije moglo doći do daha. Pomilovao ju je palcem po obrazu brišući joj suze, suze kojih nije ni bila svjesna.

»Imala si pravo u vezi mene. Bio sam kukavica. Rano u životu sam naučio da što više toga trebaš, tim ti više mogu oduzeti, da što ti je više stalo, tim više moći daješ drugim ljudima. Morao sam se prisiliti da prestanem osjećati kad sam izabrao to što sam izabrao. Trebao sam prestati osjećati kako bih mogao kroz sve to proći i kad je bilo gotovo strahovao sam da ću se, počnem li ponovno osjećati, morati suočiti s cijelom slikom užasa od čovjeka koji sam postao kako bih uspio u životu.«

»Ovako kako prikazuješ stvari ispada da si sve to učinio iz hira. Ferro, spašavao si vlastiti život, radio si to za hranu, za krov nad glavom, za stvari koje su meni bile dane, stvari koje sam cijelog života uzimala zdravo za gotovo.«

»Znam,« reče. »No to ne mijenja činjenicu da je sve skupa... slomilo nešto u meni. Način na koji sam doživljavao seks, način na koji sam doživljavao veze. Nije mi samo bilo vrlo teško povezati seks i osjećaje, već mi se to činilo nemogućim. Toliko sam truda uložio u to da si tijelo odvojim od vlastitih želja, vlastitih osjećaja, da nisam mislio kako ću ih ikada moći ponovno spojiti. To nisam ni želio, jer bi me previše boljelo, previše koštalo. No suočio sam se s tim Julia, jesam. Zavirio sam duboko u najmračnije dijelove sebe i vidio patnju, uništenje.«

Poljubi je u kut usana. »Tad si se pojavila ti . Mislio sam da ću se moći prepu stiti tjelesnoj želji za tobom,a pritom isključiti osjećaje. Napokon, činio sam to sa ženama koje nisam želio. Kako bi bilo na neko vrijeme priuštiti si to što želim i potom otići? No nisam računao na tebe. Tebe i tvoju radost, tvoje oduševljenje. Ti si sve ono što sam samome sebi oduzeo. Vratila si mi to. Pokazala si mi dio života koji nikada nisam uspio imati i želim se držati toga, držati tebe, zauvijek.«

»Ti... Ferro,zbog tebe se ponosim sobom kakva jesam,zbog tebe se osj ećam posebnom. Osim... osim kad si otišao, tad se nisam osjećala tako. Povrijedio si me, slomio mi srce.«

»Slomio sam svoje srce,Julia, a čak nisam ni znao da je u meni uopće ostalo srce koje bi se moglo slomiti.Zapanjujuće otkriće.Č ak još više zapanjuje čin jenica da si me navela da poželim osjećati. Mislio sam... mislio sam da ću se u životu popeti na određeni položaj i da me ništa neće dirati, ništa povrijediti, da više neće biti srama ili straha, no sve je to stalno bilo prisutno.Novac i stvari to nisu promijenili. Došao sam do toga da postanem čovjek s milijardama dolara koji se boji spavati vani jer bi mu moglo biti hladno, jer bi ga to moglo vratiti na mjesta na kojima je prije bio. No zbog tebe Julia,zbog tebe sam se prestao toliko bojati,zbog tebe i osj ećaja koje sam prema tebi gajio. Odgovor nije nikada ležao u novcu ili položaju, te me stvari nisu promijenile.«

»Ništa više no što je mene moja odjeća.«

»Ne. Ono što me promijenilo bila si ti, ljubav prema tebi, ti si ponovno sastavila moje razbacane djel iće. Ti si me učinila cjelovitim bićem i ako bi me mogla prihvatiti... čovjeka koji je bio gdje sam ja bio, radio ono što sam ja radio, ako bi me mogla prihvatiti i voljeti, tad uistinu to ne bih mogao ostaviti iza sebe. Uzmogneš li mi oprostiti, tad ću i ja moći oprostiti sebi.«

Ona ga poljubi, snažno, cijelim svojim bićem. »Nema se što opraštati. Ni radi čega iz tvog života te se ne sramim. Ponosim se, ponosim se time što te poznajem, time što te volim, jer zbog tebe se čak ponosim i sobom.«

»Volim te,Jul ia. To nisam osjetio nikada prije. Još nikad nisam izgovorio te riječi.« »Čast mi je što sam ti prva prava ljubav. Oh, imam nešto za tebe.« Ona posegne u ladicu stola i izvuče fascikl,

onaj koji joj je dao, te mu ga uruči. »Za tebe, da s tim učiniš što god misliš da treba.«

Okrene se i stavi fascikl u njen električni rezač papira, a tad je ponovno pogleda. »Što kažeš na ovo?«

»Nadam se da nisi odustao od toga da me pokopaš na poslovnom planu samo zato što me nastojiš isplatiti.«

»Ne, no čak neću ni pokušati pokopati *Anfalas*, jer ti ispunjavaš prostor koji *Datasphere* ne pokriva. Ovaj te svijet treba, treba tvoju kreativnost, strast, baš kao i ja.«

»E pa sad, to je nešto najljepše što mi je itko ikada rekao.«
»Zaslužuješ to čuti puno češće.«

»Sasvim sam zadovoljna činjenicom da sam sad to čula prvi put i to od tebe. Ti si prva osoba koja me navela da osjetim kako je dovoljno da budem ja. Prva osoba koja me navela da osjetim kako je sa mnom sve u redu.«

»Tvoji roditelji... taj dečko u školi... oni su želje i da budeš vrtni cvijet, Julia, da te stave na tvoje mjesto. Da budeš nešto što će s lakoćom moći razumjeti i time upravljati. No ti si nešto puno ljepše, puno rjeđe. To što oni to nisu vidjeli, govori nešto o njihovom vidu, a ne o tebi. Bojali su te se jer ti si sila, ljepota koja se ne može staviti u kalup. Pravi je zločin što su ti svi ti ljudi ukrali boju, naveli te da osjetiš kako je trebaš skrivati. Mislim da si ti stvorena za to da sjaš.«

»Vidiš, govoriš ovakve stvari i ja... vjerujem u to.«

»Jako mi je drago što je tako. Možda jedno drugo ne možemo navesti da u sebi vidimo isto što u nama vidi druga strana, no možemo si to stalno govoriti.«

»Nemam problem s tim.« Julia pogleda rezač u kojem je nestao fascikl s neovlašteno pribavljenim podacima o *Anafalasu*. »Hej Ferro... kako bi ti se sviđalo malo surađivati sa mnom?«

»Na čemu?«

»Jesi li ikada razmišljao o tome da svoju djelatnost proširiš i na automobilsku industriju?«

»Automobilsku industriju?«

»Našem fenomenalnom GPS -u potrebni su nekakvi auti u kojima će se skrasiti. Čini mi se da bi to mogla biti prilično primamljiva pustolovina. Osim toga, *JulErro* stranica u ovom trenutku ima oko...

pedeset tisuća lajkova pa mi se čini da bismo stvarno mogli pokrenuti kakav zgodan poslić.«

Julia se ubaci u brzinu i krene razvijati svoju zamisao, a Ferro je mogao samo u čudu gledati kako mu, snažno mašući rukama i sa sjajem u očima, objašnjava način na koji bi san mogli pretvoriti u stvarnost.

Osjećaji su mu ispunili grudi i on ih prigrlji, dopuštajući si osjetiti, c jelovito i potpuno, koliko voli ženu koja stoji pred njim.

Tad je privuče u zagrljaj. »Volim kad te neki projekt uzbudi.« »Ne dosađujem ti?«

»Nikad. Zbog tebe imam osjećaj da je život jedna velika pustolovina.« »Zar ja? Ne izgledam li ti kao čudakinja?«

Poljubi je. »Julia Anderson, meni izgledaš savršeno.«

»Mogla bih nositi vilenjački kostim na predstavljanju našeg proizvoda. Budući da sam onedavno oslobođena i to.«

»Ja ću i tada misliti da izgledaš savršeno.«

»Zar stvarno?«

»Da, jer ti si ti i meni uvi jek možeš biti samo savršena.«

EPILOG

Predstavljanje potpuno novog modela automobila bio je ogroman posao. Uzmu li se u obzir svi ogromni poslovi koje je Julia u životu napravila, to je nešto značilo. Računala, tele foni, tableti, prava ljubav...da, život joj je bio prilično ispunjen.

Gledala je gomilu, u gledalištu su se nalazile tisuće ljudi, a izravan prijenos gledali milijuni, pa duboko udahne spremna započeti razotkrivati novu liniju Julerro automobila. Umalo se zagrcnula pri spomenu tog imena, no kad se brzo izgovaralo zvučalo je jako dobro.

Baci pogled na svoju sliku na ekranima. Čudno se osjećala noseći odjeću u boji, točnije svijetlo ružičastoj boji, odabranu za prezentaciju, ali... više nije imala potrebu izbjegavati boje. Više se nije trebala s topiti s okolinom.

»Hvala vam što ste došli na današnju prezentaciju proizvoda za koji vjerujem da je najveći i najbolji poduhvat i za *Datasphere* i za *Anfalas*.«

Zaslon iza nje zatreperi, a umjesto novog loga tvrtke pojavi se Ferrovo lice. Ona se okrene i stavi ruke na bokove. »Hm... oprostite, mislim da me prekidate. Gospodine Calvaresi, svjesni ste činjenice da je ovo prezentacija proizvoda u kojem i vi imate udjela, zar ne?«

Ferro je želio da ona održi govor jer je imala više iskustva sa »spektaklima«. Tre bala joj je biti sumnjiva njegova spremnost da s njom podijeli svjetla pozornice.

Stvarno joj je to trebalo biti sumnjivo. Poznavala ga je dovoljno dobro da zna kako mu ne može baš nimalo vjerovati, osim ako nije bila riječ o važnim stvarima poput ljubavi, vjernosti i prihvaćanja nje onakvom kakva jest. U tom mu je pogledu mogla potpuno vjerovati.

»Potpuno sam svjestan toga, gđice Anderson. Nisam ovdje kako bih prekinuo prezentaciju, baš naprotiv.«

Dignu se s mjesta na kojem je sjedio i nestane iz ekrana, ostavivši za sobom samo praznu stolicu i crnu pozadinu.

»Čini se da mi partner,« reče obraćajući se publici, »dobiva nešto mog smisla za dramatiku. Tko bi to za njega rekao?«

Zatim začuje korake i pogleda nalijevo vidjevši kako Ferro izlazi iza zavjese. Izgledao je besprijekorno i savršeno u odijelu i kravati, crne,

naravno njene omiljene boje.

»Sinoć mi je na um pala zamisao koje mi nikako ne izlazi iz glave,« prozbori on. »Prekasno je za bilo kakve promjene na automobilima.«

Publikom se prolomi smijeh i bila je sigurna da misle kako je to dio scenarija. »Ne radi se o tome. Imam pitanje koje trebam postaviti i ne mogu pričekati s tim niti sekunde.«

»Onda dobro, Calvaresi,« odgovori mu počevši se tresti, »bolje pitaj prije negoli se ovi dragi ljudi počnu dosađivati.«

Ferro ispred nje klekne na koljeno, primivši je za ruku. »Julia, cijeli sam život proveo sam. Ali ova godina koju sam proveo s tobom izbrisala je sve to. Više se ne sjećam kako je to kad ti je noću hladno. Sve što znam jest kakav je osjećaj zaspasti u tvom naručju. Ne mogu se sjetiti da sam se ikada osjećao ravnodušno, jer s tobom sve osjećam. Želim zauvijek biti s tobom. Izbrisala si mi prošlost, navela me da se osjetim novim, čistim čovjekom. Uljepšala si mi i usrećila sadašnjost. Sad te pita m želiš li biti moja budućnost. Julia, hoćeš li se udati za mene i učiniti me najsretnijim čovjekom na svijetu?«

Julia pade na koljena ne mareći što ih gleda brojna publika. Nije marila ni za što osim za njega, za ovo. »Znaš, izvodio si kojekakve ludorije, no ova... ova ih sve nadmašuje.«

»Nadmašit će ih samo kažeš li da.« Posegne u džep i izvadi kutijicu za prsten. Nije se čak niti potrudila pogledati prsten, bila je previše zaokupljena njegovim očima koje su sjale s toliko osjećaja, toliko ljubavi da ju je to cijelu za grijalo.

»U tom ću slučaju reći da. Da, jer... jer gdje ću naći čovjeka koji će ostati budan cijelu noć i sa mnom igrati videoigrice? Gdje ću naći čovjeka koji me voli takvu kakva jesam?«

Privuče je bliže sebi i poljubi. Cijelo se gledalište ispuni žamorom i uzvicima bodrenja.

»Ima li još koji razlog?« upitao je.

»Pa, da, najprivlačniji razlog je taj što ostatak života želim provesti s tobom.« »Novac mi nije donio sreću, nije mi donio mir. Ti si mi to donijela, Julia i nikad ti neću moći dovoljno zahvaliti.«

»Ne trebaš mi zahvaljivati. Samo me voli, i poljubi.«

I on je poljubi.

KRAJ

O AUTORICI

MAISEY YATES znala je da želi biti spisateljica čak i prije negoli je *znala* što želi napisati. Na prvom je poslu imala dovoljno sreće upoznati vlastitog visokog, tamnokosog i zgodnog glavnog junaka, koji joj je usput bio šef, te se za njega u brzo udala i zasnovala obitelj. Dok je bila trudna zaljubila se u ljubavne romane i shvatila da upravo to želi pisati.

S mužem punim podrške koji zna mijenjat i pelene i njihovo troje djece, Maisey živi u divljini južnog Oregona. Uživa u kontrastu između života u kraju u kojem ujutro možeš zateći medvjeda na stražnjem trijemu i pisanja priča čija se radnja zbiva na egzotičnim, urbanim lokacijama.

»Lik Julije je poput snažne i ratoborne heroine, zavoljela sam je od prve rečenice«.

Desere Steenberg

»Vrhunski izrađeni karakteri i njihov razvoj kroz roman, suvremene teme, vrhunski su odrađene.«

Dawn L. Edwards

Table of Contents

[Maisey Yates - Ljubavna zamka](#)

[PRVO POGLAVLJE](#)

[DRUGO POGLAVLJE](#)

[TREĆE POGLAVLJE](#)

[ČETVRTO POGLAVLJE](#)

[PETO POGLAVLJE](#)

[ŠESTO POGLAVLJE](#)

[SEDMO POGLAVLJE](#)

[OSMO POGLAVLJE](#)

[DEVETO POGLAVLJE](#)

[DESETO POGLAVLJE](#)

[JEDANAESTO POGLAVLJE](#)

[DVANAESTO POGLAVLJE](#)

[TRINAESTO POGLAVLJE](#)

[ČETRINAESTO POGLAVLJE](#)

[EPILOG](#)

[O AUTORICI](#)

Table of Contents

[Maisey Yates - Ljubavna zamka](#)

[PRVO POGLAVLJE](#)

[DRUGO POGLAVLJE](#)

[TREĆE POGLAVLJE](#)

[ČETVRTO POGLAVLJE](#)

[PETO POGLAVLJE](#)

[ŠESTO POGLAVLJE](#)

[SEDMO POGLAVLJE](#)

[OSMO POGLAVLJE](#)

[DEVETO POGLAVLJE](#)

[DESETO POGLAVLJE](#)

[JEDANAESTO POGLAVLJE](#)

[DVANAESTO POGLAVLJE](#)

[TRINAESTO POGLAVLJE](#)

[ČETRINAESTO POGLAVLJE](#)

[EPILOG](#)

[O AUTORICI](#)